

Thầm
thích anh
không
giấu được

Mục lục

Văn Án

Chương 1: Anh Chinh Hình Rồi?

Chương 2: Trúng Chiêu

Chương 3: Không Thể Lừa Gạt Cô Bé.

Chương 4: Tôi Thật Ra Muốn..

Chương 5: Sẽ Dạy Đỗ Em Ấy Thật Tốt

Chương 6: Thiếu Một Cô Bạn Gái

Chương 7: Không Có Đối Tượng

Chương 8: Nghĩ Cũng Hay Thật!

Chương 9: Rất Hấp Dẫn

Chương 10: Giống Như Hoa

Chương 11: Anh Thì Tính Là Cái Gì?

Chương 12: Không Phải Là Tiêu Cháy.

Chương 13: Cho Tôi Một Chén Được Không?

Chương 14: Bạn Học Nhỏ Khó Hiểu

Chương 15: Chịu Nhiều Thiệt Thòi

Chương 16: Giữ Lại Mua Kẹo Đường Ăn

Chương 17: Mị Lực Vẫn Còn Nhiều

THẦM THÍCH ANH KHÔNG GIẤU ĐƯỢC

Trúc Dĩ

www.dtv-ebook.com

Văn Án

Tác giả: Trúc Dĩ

Số chương: 85 chương + 4 PN

Tag: Hiện đại, yêu thầm, hơn 7 tuổi, ngọt, sủng, ấm áp.

CP: yêu nghiệt phúc hắc nam X bất thường thiếu nữ.

Văn án:

Năm mười ba tuổi, Tang Trĩ vụng trộm thích một người con trai.

Bộ dáng người con trai vừa lãnh đạm lại lười biếng, cà lơ phất phơ, thường xuyên đến nhà cô, nguyên một buổi chiều vui mình trong phòng anh trai cô mà chơi game.

Khi ngẫu nhiên nhìn thấy cô vào đưa nước trái cây và đồ ăn vặt, cũng chỉ hờ hững nhắc lên mí mắt, cười như một yêu nghiệt: "Cô bé, có chuyện gì với em đấy? Vừa nhìn thấy ca ca đã đỏ mặt rồi?"

Yêu nghiệt xấu bụng X Thiếu nữ bất thường

Lời editor:

Nói qua một chút về bộ truyện. Nam chính là bạn cùng phòng đại học của anh trai nữ chính, thường lui tới nhà nữ chính, khi đó nữ chính chỉ mới

13 tuổi, sau đó, trở nữ chính đương nhiên thành một "tiểu nha đầu" ăn vạ nam chính. Mà nam chính đối xử với nữ chính lại đặc biệt tốt.

Tang Trĩ: "Không sợ anh già, chỉ lo em quá nhỏ." Vì thế tâm tâm niệm niệm yêu thầm sáu bảy năm liền.

Đừng ngại yêu thầm mà nghĩ nó ngược, đây là một bộ súng văn, ngọt ngào, cũng có thể xem nó là một bản văn nuôi vợ từ bé đi.

THẦM THÍCH ANH KHÔNG GIẤU ĐƯỢC

Trúc Dĩ

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Anh Chỉnh Hình Rồi?

Editor: Min+ Adelia

Beta: Min

Ánh mặt trời chói chang, tiếng ve kêu như xé rách chân trời.

Trong một phòng học nào đó ở lầu hai trường trung học Nhất Trung.

Trần Minh Húc đứng trên bục giảng, tay cầm cây thước ba góc dùng để giảng bài. Hơn nửa chiếc áo ướt đầm mồ hôi.

Trời nóng như muốn bốc hơi. Chiếc quạt trần vẫn quay đều tạo ra tiếng ồn lớn. Dưới nền nhiệt độ cao thế này, ngay cả những cơn gió cũng là gió nóng.

Học sinh bên dưới đều bày ra dáng vẻ mệt mỏi.

Ông không khỏi có chút gắt gỏng.

"Nhìn lên bảng." Thấy trạng thái của một nữ sinh ngồi ở hàng thứ ba, Trần Minh Húc nhíu mày, đập mạnh cây thước vào bảng đen: "Có nghe thấy không! Nhìn lên bảng!"

Vài học sinh sắp ngủ nhanh chóng lấy lại tỉnh táo, tự ép bản thân mình mở mắt thật to chăm chú quan sát bảng đen.

Nữ sinh tựa hồ không nghe thấy gì, vẫn cúi đầu, cầm bút chì tô tô vẽ vẽ bức tranh. Cô có một khuôn mặt xinh đẹp mà vô hại, bởi vì tuổi còn nhỏ nên có chút non nớt, càng lộ ra vẻ đáng yêu.

Tư thế ngồi đoan chính, cả người toát ra khí chất điềm tĩnh ôn hòa, nhìn qua chính là loại học sinh ngoan ngoãn khiến giáo viên yêu thích. Thế nhưng lúc này cô lại coi thầy giáo đứng trên bục giảng như không khí.

Sắc mặt Trần Minh Húc càng thêm khó chịu, đôi mày nhíu lại càng sâu hơn, trong miệng vẫn tiếp tục lầm bầm: "Góc thứ nhất đối góc thứ hai, góc thứ ba là góc tù 108o..."

Thấy đề bài đều đã đọc xong mà cô vẫn còn chưa có dấu hiệu muốn ngừng đầu, Trần Minh Húc đã nhin nửa ngày, chớp mắt lửa giận đã xông lên đến đỉnh đầu, tức giận mang thước ba góc gõ mạnh lên bàn.

Thước nhựa va vào bàn gỗ tạo ra tiếng vang ầm ầm thật to.

Âm thanh này dọa toàn bộ học sinh cùng lúc co rúm lại, tiếng gầm lên giận dữ tiếp theo đó càng khiến bầu không khí thêm phần nặng nề, cứng nhắc: "Tang Trĩ!"

Bị gọi đích danh, Tang Trĩ ngừng đầu nhìn Trần Minh Húc hai giây. Sau đó đặt bút trong tay xuống bàn, tự giác đứng dậy.

Trần Minh Húc kiềm chế sự nóng giận nói: "Tôi vừa mới nói cái gì?"

Tang Trĩ hướng mắt lên bản đen, sắc mặt bình tĩnh đáp: "Góc thứ tư bằng 72 độ."

Vốn đã quen với dáng vẻ bất luận là thời khắc nào cũng giống như một học sinh ngoan ngoãn, Trần Minh Húc lần này không để bị lừa nữa, cầm lấy cây thước vỗ vỗ mặt bàn, cười lạnh nói: "Tôi còn chưa giảng đến đó.."

"....."

Tang Trĩ bắt đầu cảm thấy có phần khó giải quyết: "VẬY thầy gọi em đứng lên là..."

Trần Minh Húc hỏi vặn lại: "Em nói xem tôi gọi em đứng lên để làm gì?"

Tang Trĩ suy tư vài giây, phỏng đoán: "Thầy cũng không biết sao?"

Trần Minh Húc: "..."

Tang Trĩ: "Thầy bảo em đứng lên là để giảng cho thầy sao?"

Trần Minh Húc: "?"

"Em hiểu rồi." Tang Trĩ như hiểu rõ, nhìn về phía bảng đen, "Bởi vì góc thứ nhất đối với góc thứ hai, cho nên AB song song với CD, hai đường thẳng song song..."

Trần Minh Húc không thể kiềm chế được nữa: "Em lợi hại như thế, tôi nhường vị trí thầy giáo này cho em làm được không?"

Bị ông cắt lời, vẻ mặt Tang Trĩ hoang mang, há miệng, vài giây sau mới chần chừ nói: "Nhưng mà em không thể giành chén cơm của thầy mà."

"..."

Bầu không khí rơi vào yên lặng trong vài giây, cả lớp cười vang.

Trần Minh Húc nổi trận lôi đình quát: "Không được ầm ĩ, để tôi yên tĩnh một lát."

Đám trẻ choai choai trên mặt mũi còn tràn đầy ý cười, lớp học hiện tại ầm ĩ giống như cái chợ, phía sau còn có vài thiếu niên cười hì hì ồn ào:

"Thưa thầy, em cảm thấy có thể đấy ạ. Để cho Tang Trĩ dẫn dắt bọn em đi."

"VẬY có phải là không cần làm bài tập nữa đúng không?"

"Mình cũng không cần đến trường nữa!"

Trần Minh Húc hét to: "Câm miệng!"

"Tang Trĩ", Trần Minh Húc lại một lần nữa nhìn về phía Tang Trĩ, tiếng hít thở ngày càng nặng nề, cố gắng không để bản thân mất phong thái, cuối cùng vẫn là bị cô làm cho tức giận đến độ hét to: "Ngày mai, em mời phụ huynh lên trường gặp tôi."

...

Chuông tan học vang lên.

Trần Minh Húc xụ mặt, bước ra khỏi phòng học không thèm quay đầu lại.

Vừa đúng lúc đây là tiết cuối cùng, phần lớn học sinh đã thu dọn đồ đạc xong xuôi từ trước, tụ tập cùng nhau nhanh chóng rời khỏi lớp.

"Sao cậu lại chọc giận Trần đầu trọc thế hả?" Cô bạn thân Ân Chân Như chạy nhanh đến chỗ cô tiếp cận: "Cậu không biết thầy ấy không có việc gì thì rất thích mời phụ huynh sao? Tháng này chỉ mới hơn một nửa mà mẹ cậu đã đến trường hai lần."

Tang Trĩ đem sách vở trên bàn để vào trong cặp, dùng sức kéo khóa đáp: "Mình cũng không biết bản thân đã chọc gì tới ông ấy."

Ân Chân Như trừng lớn mắt: "Cậu không biết?"

Bộ dáng Tang Trĩ rất bức bối, lăm lăm: "Không phải lúc này mình đã trả lời sao?"

"Cậu trả lời như vậy không phải là cố ý muốn tìm đòn sao?" Ân Chân Như cười thành tiếng. "Còn cái gì mà em không thể lấy đi chén cơm của thầy. Đừng nói là thầy ấy, là mình thì cũng đánh cậu."

Tang Trĩ hừ nhẹ một tiếng: "Vậy cậu cũng giống ông ấy, cả hai đều vô lý."

"Này, nói thật." Ân Chân Như nói: "Vì sao cậu không nghe giảng bài? Lại còn bị thầy bắt được."

"Cậu không biết đầu trục nói chuyện rất giống ru ngủ sao?" Tang Trĩ mang cặp lên vai, lười biếng ngáp một cái, "Nếu tớ chăm chú lắng nghe mà không tìm việc khác để làm, thì tớ khẳng định là sẽ ngủ mất."

"...."

Có chút đạo lý.

Ân Chân Như dường như vẫn còn muốn nói gì đó, liếc mắt thấy mấy nam sinh đứng ngoài cổng trường, cô ấy chuyển đề tài, nói sang một chuyện khác: "Đúng rồi, cậu có đến hiệu sách không?"

Tang Trĩ liếc cô: "Đi làm gì?"

Ân Chân Như giải thích: "Phó Chính Sơ hẹn cậu đấy, còn có mấy nam sinh lớp sáu, chúng ta cùng đi."

Tang Trĩ lặp lại một lần nữa: "Đi làm gì?"

"Nghe nói là..." Ân Chân Như suy nghĩ: "Mua hoàng hậu hùng?"

"...."

Hoàng hậu hùng là cái quái gì ?

Tang Trĩ trầm mặc vài giây: "Vương hậu hùng?" (*)

Vương hậu hùng?" (*): Vương Hậu Hùng: Tốt nghiệp sư phạm Hoàng Cương, giáo viên ưu tú của tỉnh Hồ Bắc, chuyên ngành Hóa học, chủ biên của tạp chí khoa học tự nhiên dành cho học sinh trung học, viết nhiều sách về hóa học. (Đại loại vậy, thông tin từ baike:<https://baike.baidu.com/item/王后雄>)

Ân Chân Như: "Đúng đúng đúng, cậu có đi hay không?"

Tang Trĩ: "Không đi."

"Vì sao vậy?" Ân Chân Như chạm khẽ vào bả vai của cô, mặt mờ nói: "Phó Chính Sơ rất đẹp trai đấy."

Hai người sánh vai ra khỏi phòng học.

Nghe cô bạn nói thế, thần sắc Tang Trĩ có chút khó mà hình dung nổi: "Cậu nên đi bệnh viện khám mắt thử đi."

Ân Chân Như không phục: "Mắt nhìn của mình có vấn đề gì chứ? Cũng không phải một mình tớ thấy cậu ấy đẹp trai, rất nhiều người đều cảm thấy như vậy mà."

Tang Trĩ gật gật đầu, lần nữa đề nghị: "Vậy cậu và bọn họ có thể cùng tổ chức thành một đoàn mà đi kiểm."

"..."

Nói xong Tang Trĩ lấy điện thoại trong cặp ra, mở mục tin nhắn, cô hơi do dự, nhắn cho Tang Diên một tin nhắn: [Anh hai, lâu rồi anh không về nhà. Khi nào thì anh về? Sáng mai anh có thể về không? Em rất nhớ anh TAT].

Ân Chân Như không chú ý đến cử động của cô, thất vọng nói: "Cậu thật sự không đi à?"

"Không đi."

"Bọn họ đều đang ở cổng chờ..."

"Cậu muốn đến thì đến đi." Trang Trĩ không yên lòng nói: "Hôm nay mình không có tâm trạng."

Ân Chân Như: ""A, vì chuyện mời phụ huynh à? Cậu định làm thế nào? Nếu không thì lần này cậu đổi sang mời ba cậu đến?"

Tang Trĩ chán nản lắc đầu: "Bọn họ sẽ không đến."

"Hả, vì sao thế?"

Trang Trĩ vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại, chờ tin nhắn trả lời của Tang Diên vừa nói; "Mình không có nói cho họ biết."

Ân Chân Như nhắc nhở cô: "Nhưng nếu ba mẹ cậu không đến, Trần đầu trọc cũng sẽ gọi điện thoại trao đổi với họ."

"Không có chuyện đó."

Đằng sau còn một câu "Mình gọi anh hai mình đến" còn chưa kịp nói ra.

Vừa lúc đó, điện thoại báo tin nhắn đến.

Tang Diên: [?]

Tang Diên: [Không thể về.]

"....."

...

Đến cổng trường học, Ân Chân Như và Tang Trĩ nói lời tạm biệt, sau đó đi trước mặt đám người Phó Chính Sơ.

Vẻ mặt Phó Chính Sơ thoáng thất vọng, nhìn bóng lưng Tang Trĩ, biết rõ còn hỏi: "Tang Trĩ không đi?"

Ân Chân Như khẽ gật đầu khẳng định: "Cậu ấy vừa bị thầy giáo mắng, tâm trạng hôm nay không tốt."

Phó Chính Sơ chau mày: "Lại bị gọi phụ huynh?"

Ân Chân Như: "Ừm."

Phó Chính Sơ đứng tại chỗ suy tư hai giây, đột nhiên nhấc bước chân đi về phía trong trường học.

Một nam sinh tên Lưu Vũ Kỳ vội vàng gọi cậu lại: "Này! Cậu đi đâu đấy? Chẳng phải chúng ta đi mua vương hậu hùng sao?"

Phó Chính Sơ nghe nói thế liền quay trở lại, hung hăng nhấc tay đập vào trán Lưu Vũ Kỳ: "Đã bảo cậu đọc thêm nhiều sách vào,"

Lưu Vũ Kỳ theo phản xạ có điều kiện giơ tay ôm đầu: "?"

"Là Hoàng hậu hùng, gốc nghềch."

"..."

...

Một bên khác.

Tang Trĩ tiếp tục nhắn tin cho Tang Diên, đại khái là trách móc anh ấy vô tình vô nghĩa, hoàn toàn phớt lờ cô em gái chỉ mới mười ba tuổi, còn

chưa có khả năng đảm đương cuộc sống, chỉ vì học đại học mà bỏ cô tự sinh tự diệt.

Đợi một hồi.

Tang Diên chưa gửi tin nhắn hồi đáp cô.

Lại thêm một lát nữa.

Tang Diên vẫn tuyệt tình không thèm trả lời cô.

Tang Trĩ hoàn toàn tuyệt vọng, cô bắt xe buýt quay về nhà, vừa đi vừa cân nhắc một lát khi quay về nhà phải làm cách nào trình bày với cha mẹ về chuyện lần thứ ba bị mời phụ huynh lên trường gặp giáo viên.

Phải nói làm sao mới tốt?

Nói là vì bản thân quá mức ưu tú bị thầy giáo ghen ghét, nên được mời phụ huynh.

Hay nói là, bản thân mình trong giờ học khiến thầy giáo hiểu lầm, làm cho sự nghiệp của ông có nguy cơ.

Hoặc là, do trời quá nóng, thầy giáo rảnh rồi nên muốn mời cha mẹ đến trường uống trà...

Tang Trĩ bực bội gãi đầu, ngẩng đầu một cái đã đến nơi.

Cô bước xuống khỏi xe buýt, lễ mễ bước vào trong nhà. Tiến vào trong, nhìn thấy khung cảnh quen thuộc, Tang Trĩ tê cả da đầu, nói không nên lời.

Đúng vào lúc này, âm thanh của mẹ Tang Trĩ là Lê Bình từ trong nhà bếp vang lên: "Chích Chích, con trở về rồi ?"

Chích Chích là tên nữ danh của Tang Trĩ.

Tang Trĩ lên tiếng, chậm chạp cởi giày. Bởi vì một bụng tâm sự nên cô không hề chú ý thấy trên kệ có nhiều hơn một đôi giày thể thao chưa từng thấy qua.

Lê Bình lại một lần nữa lên tiếng gọi cô: "Chích Chích, con mau đến đây, giúp mẹ một chuyện."

Tang Trĩ vẫn đang bận suy nghĩ làm thế nào để thắng thắn, cô hàm hồ đáp: "Cái gì ạ."

"Giúp mẹ mang hoa quả vào phòng anh hai con đi." Lê Bình đi ra từ phòng bếp đi ra, nói: "Anh hai con đã trở về rồi."

"À ... Dạ?" Tang Trĩ thoáng cái đã khôi phục lại tinh thần, âm điệu cũng cao lên vài phần.

"Anh hai con trở về rồi?"

"Đúng vậy."

Sự việc ngoài ý muốn này khiến Tang Trĩ không thể nào tin được.

Trong nháy mắt, cảm giác vừa kinh ngạc vừa vui mừng kéo đến. Một Tang Diên lãnh đạm, vô tình, đáng ghét, không nể tình ở trong lòng Tang Trĩ đều biến thành hình tượng anh trai ngoài lạnh trong nóng, trong lòng cô hiện tại trở thành một anh trai hoàn mỹ.

Lê Bình còn đang nói chuyện: "Lúc con đi vào chú ý một chút, anh hai con dẫn theo một"

"Được được được." Không có kiên nhẫn nghe thêm, Tang Trĩ nhận lấy hoa quả từ tay Lê Bình rồi chạy vào phòng Tang Diên. "Con biết rồi, con sẽ lập tức đưa cho anh ấy."

Trên tay Lê Bình trống rỗng, nhìn theo bóng lưng thấy Tang Trĩ hôm nay bỗng dừng đặc biệt nhiệt tình, buồn bực nói: "Đứa nhỏ này hôm nay có chuyện gì vậy chứ ..."

Nghĩ đến việc không cần nghe cha mẹ răn dạy, Tang Trĩ không thể kìm lòng mỉm cười, dùng sức đẩy cửa phòng Tang Diên.

Căn phòng rộng rãi sáng sủa, một mảng lớn được ánh sáng mặt trời chiếu vào.

Hơi thở ấm áp tràn ngập căn phòng. Trong một khoảnh khắc, mùi thuốc lá nồng nặc phả vào mặt khiến Tang Trĩ ho khan.

Cô nhú lại khuôn mặt, ánh mắt đảo quanh quét một vòng quanh căn phòng.

Nơi có ánh sáng yếu, bóng lưng người con trai gầy gò ngồi trên ghế sofa ngay cạnh bên bàn máy tính, rũ mắt nhìn chăm chú vào điện thoại. Anh đưa lưng về phía ánh sáng, bộ dáng mang vẻ mệt mỏi, thâm trầm. Một tay cầm điện thoại, tay kia hờ hững khoác lên chiếc sofa bên cạnh, ngón tay thon dài kẹp diếu thuốc vẫn còn đốm sáng màu đỏ.

Hình thể so với Tang Diên có chút giống nhau.

Nhưng ngoài ý muốn có chút xa lạ.

Bước chân Tang Trĩ dừng lại, do dự trừng to mắt nhìn , hai tiếng "Anh hai" trong miệng còn chưa kịp phát ra.

Người con trai ngẩng đầu lên.

Cũng ngay lúc này, cô có thể nhìn rõ bộ dạng của anh, không hiểu sao lại nín thở.

Thần sắc người con trai nhạt nhẽo, ngũ quan đường nét khuôn mặt sắc nét, rõ ràng. Đáy mắt không mang theo chút ý cười nào, thoát nhìn trông vừa ôn nhu, ấm áp nhưng lại khó gần.

Đôi mắt đào hoa cong cong, con ngươi màu nâu nhạt, lông mày khẽ nhú mang vẻ quyến rũ.

So với con mắt màu đen của anh trai cô hoàn toàn khác biệt.

Vốn nghĩ rằng cô sẽ được gặp anh trai của mình, nhưng không ngờ lại gặp phải một người xa lạ không chút quen biết, còn anh trai cô vẫn không thấy bóng dáng.

Trong lúc nhất thời, đầu óc Tang Trĩ chập mạch, cô không biết phải phản ứng ra sao.

Thời gian dường như hoàn toàn ngưng đọng.

Cả hai người đều đứng yên tại chỗ, không có thêm một động tác dư thừa nào.

Chỉ một lát sau.

Mi mắt người kia lại một lần nữa rũ xuống, chậm chậm dập đầu thuốc, vẻ mặt lười biếng. Anh tựa hồ cũng không muốn nói gì, trầm mặc đứng lên mở cửa sổ cho thoáng khí.

Nhìn thấy hành động của anh, Tang Trĩ không biết tại sao lại hô lên: "Anh hai?"

Nghe được xưng hô này, động tác người con trai ngừng lại một chút, nhú mày. Anh nhìn chăm chăm vào Tang Trĩ, thẳng thắn, cặp mắt đào hoa mang theo một chút màu sắc ôn hòa, lại nhiều hơn mấy phần nghi ngờ. Rồi sau đó, anh cong khóe môi mỉm cười, cất giọng đáp: "Hửm?"

"...."

Câu đáp lại này giống như tiếng sấm đánh ngang đầu Tang Trĩ.

Những thứ không rõ ràng trong thời điểm này, toàn bộ được não của cô sắp xếp, vẽ ra một cách rõ ràng, rành mạch.

Anh trai mấy tháng không gặp.

Đến khi gặp lại, thì đã biến thành hình dạng trước mắt thế này.

Cô hoàn toàn không thể tin được, dường như hóa đá, nhẩn nhẩn nửa ngày mới thốt ra được một chữ: "Anh ... anh"

Dừng mấy giây.

Tang Trĩ khó khăn nuốt nước bọt, cẩn thận dè dặt nói hết lời: "Anh phẫu thuật thẩm mỹ sao ?"

"....."

Lời tác giả:

Đây là nhân vật nữ trẻ nhất trong các tác phẩm của tôi 😊

Đại khái là một người đàn ông bất cần đời cải tà quy chính giúp người anh em mang theo một cô gái nhỏ, hoặc là câu chuyện về thiếu nữ đang trong tuổi dậy thì thầm mẩn trở thành sự thật

Hay là một câu chuyện nuôi dưỡng.

THẦM THÍCH ANH KHÔNG GIẤU ĐƯỢC

Trúc Dĩ

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Trúng Chiêu

Editor: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Nhìn cô chăm chú nửa ngày, người con trai dường như đang nghĩ tới điều gì đó, trong đáy mắt xẹt qua một tia hoang đường. Sau đó, hăng hái hẳn lên thu lại thần sắc, cố gắng hết sức hăng giọng.

"Ừm."

"..." Tang Trĩ không có cách nào tỉnh táo, gần như sụp đổ: "Ba mẹ đồng ý?"

Lại yên tĩnh thêm mấy giây.

Người con trai liếm liếm khóe môi, trong lời nói ngậm ý cười: "Chỉnh lên không phải đẹp hơn sao?"

Lời vừa dứt, Tang Trĩ lại sững sờ.

So với âm thanh của Tang Diên, giọng nói này nhẹ nhàng trong trẻo hơn một chút, lúc nói chuyện sẽ kéo dài âm cuối, nghe mập mờ lại lưu luyến.

Đi so với giọng điệu thanh lạnh như băng cùng ngữ điệu muốn ăn đòn của người anh trai kia nhà cô.

Hoàn toàn, một chút, cũng không giống nhau.

"Cô bé." Anh cười nhẹ, nói tiếp: "Đến đây nhìn qua xem anh chinh hình có đẹp không?"

Trong nháy mắt Tang Trĩ phát hiện có điều gì đó không thích hợp.

Vào đúng lúc này, cánh cửa phía sau cô có chút động tĩnh, truyền đến tiếng mở cửa, sau đó phát ra tiếng dép ma sát với mặt đất.

Tang Trĩ vô thức quay đầu nhìn về phía sau.

Trong chớp mắt thấy được khuôn mặt của Tang Diên.

Người con trai vai rộng eo hẹp, so với mấy tháng trước thì gầy hơn một chút. Tóc ướt sũng, trên vai vắt theo một cái khăn lông, hình như vừa mới tắm xong. Nhìn thấy Tang Trĩ, khóe miệng anh ấy nâng lên một chút, cầm lấy cái nĩa trên đĩa trái cây trong tay cô, chọc lấy một miếng dưa hấu đi vào trong.

Giống như gặp quỷ, Tang Trĩ run run hô lên: "A, anh hai."

"Sao đây?" Tang Diên liếc cô một cái, cắn miếng dưa hấu: "Thấy anh đẹp trai quá hả?"

"Em..."

Còn chưa kịp nói, người con trai sau lưng đột nhiên cười ra tiếng, cắt đứt lời của Tang Trĩ.

Tang Trĩ hiếm khi cảm thấy lúng túng như lúc này, không tự chủ được mà nhìn về phía anh.

Đập vào trong mắt, là ánh mặt trời sáng chói ngoài cửa sổ. Người con trai mặt mày giãn ra, bộ dáng thiếu đi mấy phần không có tình người. Khoé

mắt nhếch lên, trong đôi mắt hiện lên vụn nhỏ ánh sáng, ngậm lấy xuân sắc, hiển nhiên trở thành một nam yêu tinh câu hồn đoạt phách.

Trong khoảnh khắc đẩy nhịp tim Tang Trĩ như ngừng nửa nhịp.

Phảng phất cứ như vậy mà trúng chiêu, cứ như vậy dễ dàng bị cướp đi tâm hồn.

Cho là anh đang giấu cợt mình, Tang Diên nhìn về phía anh: "Đoàn Gia Hứa cậu cười cái...?"

Bởi vì có Tang Trĩ ở đây, Tang Diên không đem mấy chữ cái thô tục ở phía sau nói ra. Anh ấy đổi đề tài, cầm lấy điện thoại, mở ra mục tin nhắn, hướng về phía Tang Trĩ lay lay.

"Tiểu quý, lại gây họa gì nữa?"

Bên trên màn hình hiển thị nội dung đối thoại vừa nãy của hai người họ.

Một chút ngăn ngại xao động của trái tim lại bởi vì Tang Diên mà vỡ tan, cũng trong nháy mắt biến mất không chút dấu vết. Tang Trĩ lập tức phản bác: "Em làm gì gặp rắc rối nào?"

Tang Diên nhìn chăm chăm cô, lông mày nhướng lên: "Tốt nhất là không có."

"..." Tang Trĩ muốn cầu cạnh anh ấy, cũng chỉ có thể kiên trì nói: "Nhưng mà, anh hai ơi, em có một chút chuyện..."

Ở đây còn có một người xa lạ chưa từng gặp mặt, Tang Trĩ hướng mắt về phía anh nhìn nhìn, rồi lại nhìn về phía Tang Diên, trong ánh mắt mang theo ám chỉ, muốn nói lại thôi.

Tang Diên lại xem như không nhìn thấy.

Ngay sau đó, người xa lạ mở miệng, ngữ khí có chút hăng hái: "Tang Diên, em gái của cậu đấy à?"

Tang Diên đi đến bên giường ngồi xuống: "Không lẽ là con gái mình?"

"..."

Tang Trĩ cũng có qua có lại hỏi một câu: "Anh hai, người đó là ai?"

Tang Diên lời ít ý nhiều: "Bạn cùng phòng của anh, Đoàn Gia Hứa."

"Không nhận ra tôi rồi?" Đoàn Gia Hứa nói: "Vừa nãy không phải còn gọi tôi là anh hai sao?"

Lời nói này khiến Tang Trĩ hồi tưởng lại suy nghĩ đêm ban nãy, da mặt kéo căng trong nháy mắt sụp đổ, có chút ảo não.

Tang Diên khẽ xì một tiếng: "Cũng thân mật lắm nhỉ."

Trong lúc nói chuyện, Đoàn Gia Hứa đi tới trước mặt Tang Trĩ, nửa ngồi xuống. Anh nghiêm túc đối mặt với cô, con ngươi sáng màu vừa dịu dàng lại lại mê hoặc: "Tôi là Đoàn Gia Hứa, là bạn của anh hai em."

Tang Trĩ hơi nâng mí mắt, biểu cảm có chút không được tự nhiên: "Vâng."

Nghiêm túc giới thiệu bản thân với bạn học nhỏ xong, Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu, khôi phục lại bộ dáng hững hờ ngày thường: "Tang Diên."

Mắt Tang Diên cũng không thèm nâng lên, tiếp tục chơi điện thoại.

Đoàn Gia Hứa hỏi: "Xem ra dáng dấp của mình và cậu rất giống nhau nhỉ?"

Lời này có ý gì?

Động tác Tang Diên ngừng lại, ngẩng đầu: "Cậu soi lại gương đi."

"Chuyện này." Đoàn Gia Hứa đưa tay tiếp nhận đĩa trái cây trong tay Tang Trĩ: "Cô bé này vừa mới hỏi tôi..."

"..."

Dừng hai giây.

Đoàn Gia Hứa lại cười ra một tiếng: "Có phải là đã đi chinh hình rồi không?"

"..."

Sau một phút yên lặng ngẩn ngui.

Tang Diên lạnh lạnh cất giọng: "Có ý gì?"

"Anh hai!" Sợ Tang Diên không vui sẽ không đồng ý giúp cô đi gặp giáo viên. Tang Trĩ vội vàng đánh lạc hướng: "Anh không phải nói sẽ không về nhà sao?"

"Tiểu quý." Liên tưởng tới biểu hiện vừa rồi của Tang Trĩ, mặt Tang Diên không chút cảm xúc: "Em nghĩ cậu ấy là anh?"

"...Không, không phải mà."

"Còn nghĩ rằng anh đi chinh hình?"

"..."

"Ý nghĩ này ở đâu ra đấy hả?" Từ trước đến nay Tang Diên luôn tràn đầy kiêu ngạo và tự tin, bây giờ bị nghi thành như vậy, giọng điệu không tự chủ mà hung dữ: "Anh chinh hình? Hơn nữa còn chinh thành cái dạng của cậu ta..."

Thấy anh ấy dường như không ngừng, Tang Trĩ cũng bắt đầu khó chịu: "Nghĩ anh chinh hình thành anh ấy không phải là đương nhiên sao?"

"..."

"Mẹ không nói với em là anh đưa bạn về nhà." Tức giận làm cho Tang Trĩ không giữ mình nữa, lộ ra một bộ dáng vô thiên vô pháp: "Mà lúc đó trong phòng anh cũng chỉ có một người, em suy nghĩ như vậy không phải rất bình thường sao?"

Tang Diên không chút kiên nhẫn ngoáy lỗ tai: "Nhỏ giọng một chút."

Tang Trĩ xụ mặt: " Vì sao em phải nhỏ giọng, em cũng đâu có làm ảnh hưởng tới người khác."

Hai anh em giằng co.

Tang Diên không có một chút tự giác anh trai nên nhường em gái, tiếp tục châm dầu vào lửa: "Ảnh hưởng đến anh."

Cuộc cãi lộn này ngày càng thêm ác liệt.

Đoàn Gia Hứa chủ động hòa hoãn không khí, vẫy vẫy tay với Tang Trĩ: "Cô bé, lại ăn trái cây nào."

Có bạn bè ở đây, Tang Diên cũng không còn hào hứng đi bắt nạt cô em gái hay đối nghịch với anh ấy nữa. Mắt anh ấy nhìn điện thoại, nói với Đoàn Gia Hứa: "Cậu muốn đi tắm không? Tắm xong rồi về trường học."

"Không được." Đoàn Gia Hứa chọc lấy miếng dưa hấu, đưa tới trước mặt Tang Trĩ: "Ăn xong hết hoa quả này rồi đi."

Tang Trĩ mấp máy môi, vô thức nhìn Đoàn Gia Hứa.

Giờ khắc này, trước mắt hiện lên cuộc đối chọi vừa ngây thơ vừa khó coi với Tang Diên ban nãy. Lại thêm anh nhìn thì hòa nhã dễ gần như vậy, thế mà lại thờ ơ nói ra chuyện mất mặt ban nãy của cô.

Sự tủi thân trong lòng nổi lên.

Có cảm giác cứ như bị cả thế giới vứt bỏ vậy.

Gương mặt cô bắt đầu nóng lên, bỏng rát, trong mắt cũng có cảm giác chua xót.

Lại cảm thấy khó xử.

Tang Trĩ trầm mặc nhận lấy miếng dưa hấu, chớp mũi phảng phất bị thứ gì đó chặn lấy, khí nóng dâng lên. Dùng toàn bộ sức lực nhẫn nhịn hơn nửa ngày, trong cổ họng cuối cùng vẫn không nhin được nghẹn ngào nước nở một tiếng.

Động tác Đoàn Gia Hứa dừng lại.

Tang Diên cũng nghe thấy, gương mặt: "...Không phải chứ."

Lời nói này tựa như một câu ma pháp.

Một giọt rơi xuống, nước mắt Tang Trĩ hết như được giải trừ phong ấn, diên cuồng trào ra ngoài. Tiếng khóc bị đè nén trong nháy mắt được phóng đại, quanh quẩn trong phòng, thuận tiện truyền ra phòng khách.

"..."

Hai người con trai to lớn đồng thời đứng cứng ngắc tại một chỗ.

Nghe thấy âm thanh, Lê Bình lập tức chạy vào: "Có chuyện gì xảy ra..?"

Phản ứng của Tang Diên rất nhanh, mặt dày vô sỉ nói: "Đoàn Gia Hứa, sao cậu lại đi ăn hiếp em gái tôi."

Thần sắc Đoàn Gia Hứa cứng ngắc.

Anh chưa từng gặp tình huống nào như vậy, trong lúc nhất thời cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

Thậm chí anh còn không biết rõ, đến cùng có phải là mình làm cho cô gái nhỏ này khóc hay không.

Không chờ anh nói ra lời giải thích.

Trong một khắc, Tang Trĩ kéo lấy vạt áo đồng phục của anh, trốn ra phía sau lưng anh, sợ hãi mà nhìn. Cô nhìn về phía Lê Bình, vẫn còn thút tha thút thít mà nâng tay run run chỉ vào Tang Diên: "Mẹ...oa oa oa...Anh...anh hai..."

Lê Bình nhìn Tang Diên, ánh mắt lạnh băng.

Tiếng khóc của Tang Trĩ càng thêm bi thảm tha thiết: "Anh hai đánh con..."

Tang Diên: "..."

...

Bạn học nhỏ tuổi thân khóc hu hu, nước mắt to như hạt đậu rơi thẳng xuống, giống như muốn đập vào lòng người. Bởi vì rất ít khi nhìn thấy Tang Trĩ khóc như thế, Lê Bình trong nháy mắt không có lập trường, dịu dàng dỗ dành cô vài câu, sau đó thay đổi sắc mặt, kéo Tang Diên vào phòng khách dạy dỗ một trận.

Cánh cửa theo động tĩnh của hai người họ, từ từ khép lại.

Bầu không khí bởi vì thiếu mất một người mà lạnh lẽo hơn. Tang Trĩ buông quần áo của Đoàn Gia Hứa, tiếng khóc dần nhỏ lại.

Đoàn Gia Hứa quay đầu lại nhìn cô.

Cô gái nhỏ tuổi còn chưa lớn, dậy thì cũng không bằng bạn bè cũng trang lứa. Thân người cao chưa tới mét năm, chỉ đến trước ngực của anh, đôi mắt rất lớn, lúc này cũng đỏ rực, cái mũi phập phồng, nhìn qua hệt như một con thỏ nhỏ.

Sau đó, cô đáng thương gặm miếng dưa hấu.

Tiếng khóc cũng triệt triệt để để ngừng lại.

Đoàn Gia Hứa cười, cũng không hỏi cô vì sao mà khóc, rút ra hai tờ khăn giấy trên bàn: "Không khóc nữa?"

Cảm xúc theo tiếng thút thít mà tản đi, tâm tình Tang Trĩ tốt hơn phân nửa, nhưng vẫn còn lưu lại một tia xấu hổ.

Cô cúi thấp đầu không nói chuyện.

Chiều cao hai người chênh lệch rất lớn, Đoàn Gia Hứa dứt khoát gập cả lưng lại, dùng khăn giấy lau nước mắt cho cô:

"Một lát đi rửa mặt."

Tang Trĩ có thói quen được người khác chăm sóc, cũng không tránh né.

Lại một hồi trầm mặc.

Trong đầu Tang Trĩ đột nhiên hiện lên một suy nghĩ.

Đối với một người xa lạ mà nói, đây là ý nghĩ rất đột ngột.

Suy nghĩ thật kỹ, Tang Trĩ lễ mễ mở miệng. Bởi vì vừa khóc xong, lúc nói chuyện còn mang theo một chút giọng điệu con nít, đặc biệt đáng yêu: "Anh, anh phải đi sao?"

Đoàn Gia Hứa nhấc mí mắt, đáp: "Thế nào?"

"Ngày mai anh có rãnh không?"

"Ngày mai?"

"Đúng." Tang Trĩ nhỏ giọng nói: "Ngày mai."

Đoàn Gia Hứa cười khê: "Sao lại đi hỏi thời gian của tôi rồi?"

Anh không nói rõ có rãnh hay không, Tang Trĩ cũng không nói thêm: "Thì, chính là..."

Nghĩ nửa ngày vẫn không tìm ra cái cớ, cuối cùng đành trở về vấn đề lúc đầu, lần này cô còn cố lấy lòng mà gọi thân thiết: "Anh ơi, ngày mai anh có rãnh hay không ạ?"

Đoàn Gia Hứa rũ mi, lười nhát nói: "Nếu mai tôi không rãnh thì sao?"

Tang Trĩ gấp gáp: "Không được."

Vừa nãy chọc giận Tang Diên, anh ấy chắc chắn không giúp cô, hy vọng trước mắt bây giờ chỉ có người này.

Cô bóp bóp bàn tay, khô khan uy hiếp: "Anh nhất định phải có thời gian, anh không rãnh thì em sẽ... em sẽ nói với mẹ em là hai người hợp tác lại đánh em, cặp đôi nam nam hợp tác đánh..."

"..."

Còn có cặp đôi nam nam hợp tác đánh nữa sao?

Đoàn Gia Hứa kéo nhẹ khóe miệng: "Cô bé, sao em nói chuyện không có lý lẽ gì vậy?"

Tang Trĩ liếc nhìn anh một cái, không chút sức lực mà đáp: "Em còn nhỏ."

"Ừm?"

"Vẫn chưa hiểu nói lý lẽ là gì."

"..."

Được rồi.

Đoàn Gia Hứa cười như không cười: "Em nói cho tôi biết trước, ngày mai em muốn làm gì."

Tang Trĩ do dự một chút, nhẹ giọng nói: "Anh có thể giả làm anh hai của em được không?"

Đoàn Gia Hứa nhú mày.

"Sau đó ngày mai." Cô cảm thấy có chút khó mở miệng, âm lượng ngày càng nhỏ dần: "Đi gặp giáo viên của em..."

Đoàn Gia Hứa hiểu ra: "Bị gọi phụ huynh?"

Tang Trĩ trầm mặc, giống như là ngầm thừa nhận.

"Nguyên nhân là gì?"

Nhớ tới những lý do mà mình đã nghĩ trên xe buýt, Tang Trĩ không biết nói ra anh có tin tưởng hay không. Cô gãi đầu, chần chừ nói: "Em có thể không nói được không?"

"Có thể."

Không chờ Tang Trĩ thở phào, Đoàn Gia Hứa hờ hững bổ sung: "Vậy mai tôi không rãnh."

Tác giả có lời muốn nói:

Tang Trĩ: Anh lợi hại lắm, không rãnh! Vậy! Không gặp lại nữa.

Hai giây sau: Được rồi, em nói còn không được sao.

THẦM THÍCH ANH KHÔNG GIẤU ĐƯỢC

Trúc Dĩ

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Không Thể Lừa Gạt Cô Bé.

Edit: Adelia, Min

Beta: Min

Nếu người đứng trước mặt cô lúc này là Tang Diên, Tang Trĩ nếu không muốn nói cho anh biết, đoán chừng anh ấy nửa chữ cũng không thể hỏi ra được. Thậm chí, điều kiện tiên quyết là không nói cho anh ấy biết, thì cô mới dám mặt dày mày dạn quần lấy anh ấy một thời gian dài.

Nhưng lúc này, người đứng trước mặt cô đây, là lần đầu Tang Trĩ gặp mặt.

Ngay từ câu nói đầu tiên, Đoàn Gia Hứa đã vô cùng dịu dàng, phảng phất như nghe được chuyện gì cũng sẽ không nóng giận.

Cô không nhìn thấu anh, cũng bởi vì quan hệ xa lạ thế này nên cô mới không dám quá mức làm càn.

Giọng điệu của anh chỉ cần có một chút biến hóa, thì Tang Trĩ không còn một tia dũng khí nào để tiếp tục che giấu.

Tang Trĩ trầm mặc vài giây, rất không tình nguyện nhưng vẫn thành thật nói: "Em lên lớp không nghe giảng."

Đoàn Gia Hứa: "Ừm."

"Giáo viên gọi em đứng lên trả lời, em đã trả lời." Tang Trĩ ngừng lại vài giây, sắp xếp lại từ ngữ: " Sau đấy ông ấy hỏi em có muốn thay thế vị trí giáo viên của ông ấy, làm chủ nhiệm lớp hay không. Em cảm thấy chuyện này nhất định không được, liền thẳng thắn từ chối."

"..."

Đoàn Gia Hứa: "?"

Tang Trĩ dè dặt, cẩn thận từng chút một quét mắt dò xét anh, giống như muốn quan sát phản ứng của anh, sau đó rất nhanh liền dời mắt sang chỗ khác. Cô ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ, thành thật khai: "Sau đó, ông ấy nói muốn mời phụ huynh."

Nói xong chữ cuối cùng.

Tang Trĩ cảm thấy cả thế giới dường như đều im lặng.

Vì có che giấu một ít chuyện, kỳ thật trong lòng Tang Trĩ rất chột dạ, thấy anh chậm chạp không nói câu nào, cô không nhịn được nói tiếp: "Anh phải tin vào em."

Nghe vậy, Đoàn Gia Hứa cũng chịu mở miệng, trong lời nói mang theo ý cười: "Tôi thật sự đúng là có chút không tin."

Đoàn Gia Hứa tựa hồ cảm thấy rất buồn cười. Bả vai khẽ run, lồng ngực phập phồng, trong cổ họng phát ra tiếng cười nhỏ vụn, xen lẫn với hơi thở nhợt nhạt.

Người này bình thường vốn đã rất đẹp trai, khi cười lên càng khiến người ta chói mắt, đôi môi xinh đẹp tỏa sáng.

Khoảng cách giữa hai người càng gần hơn.

Tang Trĩ có thể ngửi được mùi khói trên người anh còn chưa kịp phai, càng cảm thấy hơi xấu hổ.

Cô miễn cưỡng thốt ra một câu: "Điều em nói là sự thật."

Đoàn Gia Hứa: "Hừm? Không gạt tôi?"

Tang Trĩ dùng sức gạt đầu, bộ dáng vô cùng chân thành: " Không hề nói dối, là thật. Nếu anh không tin thì sáng mai lên trường là biết được. Bây giờ em mà gạt anh, sáng mai thầy giáo cũng sẽ nói cho anh sự thật mà."

"Vậy thì..."

Chưa hết câu, cánh cửa lần nữa bị đẩy ra.

Tang Diên không nhìn bọn họ, bước về phía tủ quần áo, dứt khoát nói ngắn gọn: "Tiểu quý, ra ngoài."

Tuy vu cáo hãm hại anh ấy khiến Tang Trĩ có phần đuối lý, nhưng cô vẫn không cam chịu cứ như thế này mà đi, ngập ngừng nói: "Em không thể ở đây sao?"

Tang Diên quay đầu lại, ngoài cười nhưng trong không cười: " Anh muốn thay quần áo."

"Vậy anh ấy..." Nói đến đây, Tang Trĩ kéo lấy vạt áo Đoàn Gia Hứa : "Chắc anh cũng muốn đi ra ngoài mà, em nghĩ anh hai em cũng không muốn anh nhìn anh ấy thay quần đồ đâu."

Tang Diên coi như không nghe thấy gì: "Ra ngoài rồi đóng cửa lại."

Thấy anh trai mình ngầm thừa nhận, Tang Trĩ dắt tay Đoàn Gia Hứa đi ra ngoài: "Được, em sẽ đóng cửa."

""

Tang Diên nhìn chăm chăm hai người một lúc, sau đó khoác tay áo, lười xen vào nữa.

Bởi vì chủ đề này không thể để người thứ ba nghe được.

Sau khi đi ra khỏi phòng, Tang Trĩ lập tức dẫn Đoàn Gia Hứa về phòng của mình, cảnh giác đóng cửa lại, vội vàng hỏi: "Anh Gia Hứa, vậy ngày mai anh có đến không? Em đã kể hết sự thật cho anh rồi..."

Đoàn Gia Hứa hạ mi mắt, lười biếng uể oải nói: "Sao em không tìm anh hai em đi?"

"Làm sao có thể?" Tang Trĩ trừng mắt: "Em vừa mới khiến anh ấy chịu oan uổng như thế... Nếu em nói cho anh ấy biết, anh ấy sẽ kể cho mẹ em nghe ngay."

Đoàn Gia Hứa cười cười nói: "Anh trai em không phải loại người đó."

"....."

Giọng điệu này không nghe ra là nói thật hay nói đùa.

Tang Trĩ vừa mới uy hiếp anh ấy, nhưng chẳng qua chỉ là lời nói mạnh miệng, lúc này cô đã hoàn toàn hết cách.

Ở thời khắc không còn đường lui, Tang Trĩ lại nhớ đến chuyện vừa nãy, thù dai mà nhắc: "Anh, nếu không phải lúc nãy anh nói như vậy với anh hai em, em và anh ấy đã không cãi nhau."

Đoàn Gia Hứa nhướn mày: "Hửm?"

Vào lúc này, cửa phòng được mở ra.

Tang Diên đứng bên ngoài, nhìn về hướng Đoàn Gia Hứa: "Đi thôi."

Giống như không nghe thấy những gì Tang Trĩ vừa nói, Đoàn Gia Hứa gật đầu: "Cô bé, gặp lại sau."

Tang Trĩ thật không thể tin được.

Sao lại trở thành lần gặp sau rồi.

Chuyện vẫn còn chưa đàm phán xong nữa mà!

Nhận ra Đoàn Gia Hứa thật sự phải đi, Tang Trĩ ngay lập tức túm lấy cánh tay anh: "Các anh đi nhanh như vậy sao? Đã trễ như thế, ăn cơm tối xong rồi hãy đi?"

Đoàn Gia Hứa từ chối nói: "Lần sau đi."

Tang Trĩ nhìn chăm chăm anh, hoàn toàn không có chút ý tứ muốn thả tay.

Cái gì mà lần sau chứ!

Chủ đề vừa nảy anh cứ như vậy mà quên sao? Anh lớn tuổi nên mắc chứng dễ quên đấy à?

Nhưng cô cũng không dám nói những lời này nói ra khỏi miệng, chỉ có thể đáng thương hỏi: "Lần sau là khi nào ạ..."

Đoàn Gia Hứa cong môi không nói gì.

Nhìn hai người trước mặt sinh ly tử biệt, Tang Diên nhướn mày: "Hai người làm gì đấy? Mới lần đầu gặp nhau đã thấy vừa ý rồi à? Đoàn Gia Hứa, cậu phải kiềm chế một chút, em gái tôi chỉ mới mười hai tuổi."

Tang Trĩ vô thức phản bác: "Mười ba."

Nghe được con số này, Đoàn Gia Hứa có phần kinh ngạc, ánh mắt phóng đến đặt trên người Tang Trĩ.

"Mười ba rồi?"

Nghe giọng điệu, tựa hồ cực kì không thể tin nổi.

Như thế cô đã mười ba tuổi là một chuyện gì đó kinh thiên địa nghĩa lắm vậy.

Phản ứng này, không nghi ngờ gì đã phi thường giảm lên nỗi đau của Tang Trĩ.

Trong nháy mắt liền quên mất bản thân còn có chuyện đang nhờ vả, không vui nói: "Có phải anh muốn nói em rất thấp, nhìn không hề giống mười ba tuổi chứ gì."

Tang Diên ôm cánh tay tựa vào cửa, châm dầu vào lửa nói: "Cậu ta nhất định là có ý này."

Đoàn Gia Hứa gãi gãi má, lắc đầu: "Không phải."

Trong lời nói mang theo mấy phần không rõ ràng.

Tang Trĩ nhìn chằm chằm hai người họ vài giây, phát cáu: "Quên đi, em không nói với hai người." Cô không còn giống lúc cùng Tang Diên âm ỉ, dường như thực sự đã bị tổn thương, thấp giọng khẽ nói: " Dù sao em cũng phải đi gặp mặt."

Thấy thế, nội tâm Tang Diên hiện lên một tia áy náy hiếm có, lên tiếng an ủi: "Thấp không phải rất tốt sao? Chờ đến khi em ba mươi tuổi, không chừng còn có người nghĩ em chỉ mới mười tám đấy."

Cái này càng giống cây kim đâm vào nỗi đau thầm kín của cô.

Tang Trĩ xụ mặt: "Cho nên vì anh cao ráo nên người khác nhìn vào cứ nghĩ anh là bố em sao?"

"....."

Chút áy náy trong mắt Tang Diên giờ đây đã không còn chút nào.

Vành mắt cô gái nhỏ vẫn còn đỏ, một bộ dạng bị bắt nạt thê thảm, nhưng vẫn không chịu cam lòng yếu thế.

Hai lần khiến Tang Trĩ không vui, ngọn nguồn đều là do anh. Đoàn Gia Hứa thở dài thành tiếng, thái độ bắt đầu buông lỏng hỏi: "Mười ba tuổi, lên cấp hai chưa?"

Tang Trĩ không nhìn anh, cứng rắn nói: "Lớp sáu."(*)

"Trường nào?"

"Trường trung học Húc Nhật." Tang Trĩ dừng một lát, một ý nghĩ chợt lóe lên không biết có đúng hay không, nhưng vẫn rất không có khí khái mà bổ sung một câu: "Lớp sáu một."

Đoàn Gia Hứa lặp lại: "Lớp sáu một trung học Húc Nhật..."

Sau đó anh khom lưng đối mắt với cô. "Cô bé, em tên gì."

Tang Trĩ nhàn nhạt nhấp môi dưới, nhỏ giọng trả lời: "Em tên Tang Trĩ."

"Tang Trĩ?"

"Đúng." Tang Trĩ không tự chủ mà né tránh ánh mắt của hắn "Ngây thơ, trẻ con"

Đoàn Gia Hứa thân mật nhéo nhéo mặt cô: "Vây, bé Tiểu Tang."

"...."

Anh hạ thấp giọng, giống như cùng cô nói thầm không cho bất kỳ ai nghe thấy.

"Biết lần nào là lúc nào không?"

...

Sau khi cùng tạm biệt Lê Bình, hai người ra khỏi Tang gia.

Mặt trời đã hoàn toàn lặn xuống, ánh nắng ráng chiều chiếm cả bầu trời, nhiệt độ trong không khí cũng lạnh đi vài phần.

Đoàn Gia Hứa đột nhiên hỏi: "Em gái cậu hẳn là rất biết nghe lời?"

"Nghe lời?" Tang Diên xùy một tiếng, không biết từ đâu lấy ra một que kẹo, bỏ vào trong miệng, "Tiểu quý kia đang trong thời kỳ phản nghịch, thật sự khó quản vô cùng."

Kỳ phản nghịch.

Khó quản.

Ngược lại anh cảm thấy khá tốt.

Đoàn Gia Hứa cân nhắc một lúc, dù sao vẫn là tâm trí của một đứa trẻ, còn chưa trưởng thành, hơn nữa cũng không rõ có phát sinh chuyện gì nghiêm trọng hay không. Anh vẫn nên nói với Tang Diên về việc này: "Em gái của cậu bị mời phụ huynh, vừa hỏi mình có thể giúp em ấy không, cậu tự xem nên xử lý thế nào?"

Tang Diên cười thành tiếng: "Thảo nào con bé cứ một mực giữ cậu lại ăn cơm, mình biết ngay tiểu quý này không có ý gì tốt mà."

Đoàn Gia Hứa cười không nói gì.

"Đoán chừng cũng không phải việc gì to tát, bị gọi nhiều lần cũng chỉ vì mấy cái nguyên nhân đó." Tang Diên cúi đầu nhìn tin với người nào đó, không yên lòng hỏi : "Sáng mai cậu rảnh không, nếu rảnh thì giúp mình đi một chuyến, sáng mai mình bận rồi."

"Ngày mai sao ..."

"Ừm, không rảnh cũng không sao, mình nói với mẹ vậy."

Vừa mới đáp ứng cô, trong nháy mắt liền báo cáo phụ huynh.

Vậy đoán chừng cô bé kia lại phải khóc.

" Không rảnh cũng phải đi." Đoàn Gia Hứa cúi đầu, không tập trung nói: "Không thể lừa gạt con nít."

...

Nghe được âm thanh đóng cửa, Tang Trĩ len lén đưa mắt nhìn rồi chân trần chạy đến trước mặt Lê Bình: " Mẹ, sao anh hai lại về vậy ạ?"

Lê Bình: "Nó bảo chơi bóng ở gần đây, tiện đường về tắm rửa ."

"Đã về rồi sao họ không ở lại ăn cơm tối?"

"Bạn của anh hai con có việc cần làm."

Lê Bình cũng không để chuyện này trong lòng, thông thả hỏi: " Chích Chích, anh hai thật sự đánh con?"

"" Tang Trĩ lập tức chột dạ, không dám hỏi nữa, quay người chạy vào phòng, "Con đi làm bài tập."

Trở lại phòng, khóa cửa.

Tang Trĩ đá bay đôi dép lê, nhảy lên giường, kéo đến một con thú bông ôm vào trong ngực. Tâm trạng của cô vẫn cứ không tốt, suy nghĩ lại bất tri bất giác trôi nổi, trong đầu cứ quanh quẩn là Đoàn Gia Hứa cùng câu nói kia.

~~~~~"Biết lần sau là lúc nào sao?"

Hắn là để đáp lại câu hỏi kia của cô: "Lần sau là lúc nào?"

Điều này chứng minh anh sẽ đến sao?

Tang Trĩ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, trở mình một cái, hai chân thay nhau đung đưa, khoái trá ca hát. Cô nhìn ra bên ngoài trời tối, tiếp tục nghĩ đến chuyện vừa rồi.

Lại quay về trước đó một chút nữa.

Đoàn Gia Hứa giơ tay nhéo nhéo má cô.

"...."

"?"

Tang Trĩ ngay lập tức ngồi dậy.

Cô vừa bị người con trai kia nhéo mặt sao?

Mới lần đầu tiên gặp nhau ! Anh! Làm sao ! Có thể ! Nhéo mặt cô!?

Nhéo thì thôi đi.

Vì! Cái! Gì! Sao phải đến gần như thế !

Còn ... còn! Gọi cô là bé Tiểu Tang.

Tang Trĩ bình phục cảm xúc, dáng vẻ như không thềm để ý, nhấn mạnh: "Quên đi."

Coi như là anh quan tâm đến mình, miễn cưỡng cho anh chiếm tiện nghi.

Ánh mắt của cô đảo qua, vừa lúc nhìn thấy chiếc gương đặt trên bàn học.

Ánh mắt đụng phải chính mình ở trong gương, chú ý khuôn mặt đỏ bừng của chính mình.

Sự bình tĩnh của Tang Trĩ trong nháy mắt đã sụp đổ .

?

Cô ! Vì sao ! Phải ! Lộ ra một bộ dáng! Là anh ! Chiếm tiện nghi !!!!!

Sống suốt mười ba năm, lần đầu tiên có tâm trạng như thế.

Tang Trĩ ngã người trên giường, không biết nên làm sao, cuộn mình vào chiếc chăn, cảm nhận không khí bên trong ngày càng hiếm.

Sau đó nghe thấy âm thanh tim đập trong lòng ngực không ngừng khuếch đại.

-

Sáng sớm ngày thứ hai.

Sau khi rửa mặt, Tang Trĩ đi ra phòng khách đúng lúc Tang Vinh cùng Lê Bình đang ngồi trên bàn cơm ăn bữa sáng. Nếu đã tìm được người giúp đỡ, cô cũng giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, càng không cần phải nói chuyện mời phụ huynh với họ.

Cô đến trước bàn ăn ngồi xuống.

Lê Bình cho Tang Trĩ một chén cháo thịt nạc.

Vừa mới ngủ dậy, cũng không muốn nói chuyện.

Trong phòng im lặng.

Tang Trĩ chậm chạp ăn cháo, đột nhiên nhớ đến phản ứng của Đoàn Gia Hứa hôm qua, cô thở hắt ra, nhỏ giọng hỏi: "Ba, có phải con hơi thấp không?"

Tang Vinh nhìn về phía cô nói: "Ai nói con à?"

Tang Trĩ gật đầu, mọi chuyện đều đổ lên người Tang Diên: "Anh hai nói con."

Lê Bình: "Đừng nghe anh con nói bậy."

Tang Trĩ dùng thìa chọc chọc đáy chén: "Nhưng bạn học con chỉ mới mười hai tuổi còn cao hơn con, Ân Chân cũng một mét sáu rồi."

Tang Vinh an ủi cô: "Con chỉ mới bấy nhiêu tuổi, vẫn còn có thể cao hơn nữa."

"Mọi người lớn lên đều cao hơn, sao mỗi mình con không cao. Lúc con ngồi xe buýt, người ta còn nhường chỗ cho con, cho rằng con là học sinh tiểu học." Tang Trĩ đặc biệt sa sút, buồn buồn hỏi: "Anh hai lúc mười ba tuổi cao một mét rưỡi sao ạ?"

Lê Bình do dự nói: "Anh trai con là con trai nên..."

Tang Vinh đột nhiên ngắt lời bà, trả lời Tang Trĩ: "Không phải."

"..."

"Làm gì cao như vậy " Tang Vinh bình tĩnh nói " Ba không nhớ kỹ lắm nhưng miễn cưỡng cũng có chút ấn tượng, anh trai con lúc đấy còn chưa tới một mét tư."

" ..."

Tác giả có lời muốn nói:

Tang Diên: Vì để cho em gái tôi vui vẻ mà tôi đến 1m4 cũng không có tư cách có được.

Editor có lời bức xúc:

Huhu, ai hiểu thấu cho nỗi lòng của bạn Min từ năm 18 tuổi đã 1m45 không cao nổi nữa không hả.

THẦM THÍCH ANH KHÔNG GIẤU ĐƯỢC

Trúc Dĩ

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tôi Thật Ra Muốn..

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Khẩu vị của Tang Trĩ đột nhiên khá hơn, cầm bát lộc cộc từng ngụm ăn xong bát cháo. Cô từ chối đề nghị Tang Vinh lái xe đưa cô đến trường, mang cặp lên lưng, giống ngày thường ngồi xe buýt đi học.

Đi nhanh đến trạm xe, Tang Trĩ cúi đầu xuống, tốn hết sức lấy ra thẻ học sinh trong cặp.

Khóe mắt liếc tới cửa hàng giá rẻ bên cạnh, cô do dự một chút rồi đi vào.

Diện tích cửa hàng này không lớn, bày ra đồ uống trong cái tủ lạnh đặt ở cổng ra vào. Tang Trĩ nhìn chăm chăm hàng sữa bò kia, nháy mắt rồi lại nháy mắt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nhìn thấy cô ngây người đứng một hồi tại chỗ, nhân viên thu ngân không nhịn được hỏi: "Bạn học nhỏ, em muốn mua sữa bò sao?"

Đối lại lúc bình thường, Tang Trĩ khẳng định sẽ lười nhát mà đi so đo. Nhưng giờ phút này, cô không hiểu sao lại bộc phát, chỉ chỉ vào đồng phục trên người mình: "Em đã học cấp hai, chị đừng gọi em như vậy."

Không thèm đợi nhân viên cửa hàng đáp lại, Tang Trĩ nói tiếp: "Em không mua, em chỉ đến nhìn thôi."

Nói xong câu hện gấp lại, cô liền đi ra khỏi cửa hàng thì đụng phải chuyển xe buýt chật ních toàn người. Tang Trĩ vội vàng đi lên, thuận theo dòng người chen chúc bên trong, tìm một vị trí vắng vẻ mà đứng.

Xe lắc lư vô cùng lợi hại.

Theo quán tính, Tang Trĩ đứng rất bất ổn, nắm lấy cái vòng treo bên trên mà vẫn lắc lư, vô cùng tốn sức. Bác tài thẳng gấp một cái, cô không khống chế được mà ngã nhào về phía trước, trái tim hốt hoảng. Một giây sau, có người nắm chặt cặp sách của cô, kéo về sau.

Những tiếng rên rỉ phàn nàn không ngừng vang lên.

Tang Trĩ duỗi tay, miễn cưỡng nắm lấy cái cán đỡ phía xa. Cô rút người về khe hở phía sau, đúng lúc đối mặt với ánh mắt của Phó Chính Sơ.

Thiếu niên cao chừng một mét bảy, còn cao hơn cô những một cái đầu. Thân hình và ngũ quan vẫn chưa phát triển, nhìn qua vừa nhu hòa vừa non nớt, vậy mà trên mặt cố tình lại đắp lên vẻ chững chạc thành thực: "Không sao chứ?"

Tang Trĩ gật đầu, không tiếp lời.

Phó Chính Sơ nhường vị trí của mình lại cho cô: "Cậu đứng chỗ này."

Chiều cao của cậu đủ để nắm lấy cái vòng treo, Tang Trĩ cũng không khách khí, nói "Cảm ơn."

Trầm mặc.

Qua nửa ngày, Phó Chính Sơ thốt lên một câu: "Mình nghe Ân Chân nói, cậu bị gọi phụ huynh thật sao?"

Tang Trĩ nhìn về phía cậu, không vui vẻ mà nói: "Sao cái gì cậu ấy cũng nói cho cậu vậy?"

"Hôm qua không phải cậu không đi đến hiệu sách sao? Mình mới tiện đường hỏi thăm một chút." Phó Chính Sơ có chút khẩn trương: "Không có ý tứ gì khác đâu, mình chỉ muốn nói với cậu, mình cũng bị gọi phụ huynh đến."

Tang Trĩ dừng lại: "Cậu cũng bị gọi phụ huynh đến?"

"Ừm."

"Nguyên nhân gì?"

Nhất thời không nghĩ ra được nên trả lời như thế nào, Phó Chính Sơ mập mờ nói: "Trên lớp không nghe giảng."

Tang Trĩ gật đầu: "Mình cũng y thế."

"Sao cậu lại không nghe?"

"Quá đơn giản." Tang Trĩ nói: "Không muốn nghe."

"..." Phó Chính Sơ gãi đầu một cái, lặng lẽ nói: "Mình cũng thế."

Tang Trĩ hồ nghi hỏi: "Nhưng lần trước thi cả khóa không phải cậu xếp ngược từ dưới đếm lên sao?"

Cơ hồ có thể tưởng tượng ra có mấy giọt mồ hôi rơi xuống thái dương, cậu hơi liếc mắt rời đi, tay nắm chặt vòng treo, cảm xúc trên mặt giả vờ nhàn nhạt: "Ừm, đề bài quá đơn giản, mình lười làm."

Có vẻ cảm thấy lời giải thích này hợp lý, Tang Trĩ bình tĩnh "À" một tiếng, không nói thêm gì.

Cục diện lại một lần nữa yên tĩnh. Đến mức có chút xấu hổ.

Phó Chính Sơ ho nhẹ một cái, chủ động đánh vỡ xấu hổ: "Cậu lần trước thi được cao hay thấp?"

Tang Trĩ: "Đứng nhất."

"..." Phó Chính Sơ khẽ cắn môi, rất nhanh buông ra, nhếch miệng tỏ ra không quan trọng: "Được, mình lần sau cũng cố chơi một tí cho lên nhất."

Tang Trĩ quét mắt nhìn cậu từ trên xuống dưới: "Cậu muốn đứng thứ nhất?"

Phó Chính Sơ gật đầu, hơi hụt chí mà hỏi: "...Sao vậy?"

"Không, chỉ là muốn nhắc nhở cậu một chút." Tang Trĩ cũng không đem mấy lời này để trong lòng, nói như là đương nhiên: "Có mình ở đây, không có khả năng."

"..."

Cứ như vậy, hai người không hiểu sao bỗng nhiên trở thành kẻ địch.

Sau đó Phó Chính Sơ cũng không biết nên nói cái gì. Đối với phương diện này, cậu một chút kinh nghiệm cũng không có, cũng không thể mặt dày tìm mấy cái chủ lúng túng được, đành trầm mặc theo.

Đến trạm sau.

Tang Trĩ xuống xe trước, bước nhanh về phía trường học.

Phó Chính Sơ đi theo phía sau cô, vất nát óc nghĩ cách làm sao phản hồi cục diện. còn chưa tìm được manh mối nào, đã bắt gặp một nam sinh quen mặt. Nam sinh chào cậu một tiếng, rất tự nhiên quàng tay lên cổ kéo cậu đi về phía trước.

Bước chân thiếu niên vừa lớn mà nhanh, rất nhanh đã vượt qua Tang Trĩ.

Phó Chính Sơ quay đầu hô to: "Tang Trĩ, mình đi trước nha."

Tang Trĩ qua loa khoát tay với cậu.

Nam sinh kia cũng nhìn qua Tang Trĩ một cái, ý vị thâm trường "A" một tiếng, sau đó cười hắc hắc không ngừng.

Phó Chính Sơ nhắc chân đạp cậu ta một cái, ánh mắt không tự giác lại nhìn về phía Tang Trĩ.

"Cậu có bệnh hay không?"

Tang Trĩ cũng không để ý bọn họ đang nói cái gì.

Một chữ cũng không nghe lọt tai, càng hoàn toàn không thêm để ý. Trong đầu đang sắp xếp suy nghĩ, tất cả đều là việc mời phụ huynh, cùng người con trai gặp mặt ngày hôm qua.

Ngày hôm qua vội vàng qua loa, vì co Tang Diên ở đó, Đoàn Gia Hứa mới đáp ứng sẽ đến giúp cô, nhưng mà cái gì cũng đều chưa nói rõ ràng. Tang Trĩ không có phương thức liên lạc của anh, không có cách nào nói cho anh biết, để anh bốn giờ rưỡi đến đây.

Không biết mấy giờ anh sẽ tới.

Bởi vì luôn nghĩ tới vấn đề này, cả ngày Tang Trĩ đều không nghe bài giảng, thỉnh thoảng còn hướng ra bên ngoài cửa sổ mà nhìn. Sau khi bị thầy cô phê bình một vài lần, cô mới thu liễm lại một chút.

Đồng hồ treo tường không ngừng chuyển động.

Đúng bốn giờ hai mươi phút chuồng tan học vang lên, kết thúc tiết học cuối cùng.

Nghĩ rằng Tang Trĩ sẽ cùng trở về nhà với anh trai cô, Ân Chân cũng không chờ cô về, nói tạm biệt với cô rồi đi khỏi phòng học.

Tang Trĩ nhàn rồi không có chuyện gì làm, liền từ trong ngăn bàn lấy ra một tập vở tiếp tục vẽ tranh. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chờ một chút cô lại ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ mấy giờ, phát hiện cũng đã gần tới năm giờ rồi.

Trong phòng học rộng rãi, lúc này chỉ còn lại một mình cô.

Cô sửng sốt một chút. Đoàn Gia Hứa còn chưa tới.

Tang Trĩ không rõ là do anh không biết cấp hai tan học sớm, hay là đã quên đi chuyện này. Cô miễn cưỡng ổn định tinh thần, muốn tiếp tục vẽ tranh, nhưng lần này lại mất hết tâm tư, trong đầu đã loạn thành một nùi rối tung.

Lại chờ thêm một vài phút nữa.

Tang Trĩ nghe thấy được tiếng đóng cửa bên ngoài của các lớp khác truyền đến. Có lẽ là do tác động tâm lý, cô cảm thấy lúc này rất yên tĩnh, so với ban nãy còn yên tĩnh hơn.

Một mình, dù làm ra một động tác nhỏ cũng trở nên phóng đại hết mức.

Câu nói mà hôm trước anh đã nói kia, giống như một trò đùa.

Tang Trĩ không chờ được nữa, bỗng nhiên đứng dậy.

Cái ghế phía sau động đậy, trượt dài một cái, đâm vào người cô đau nhức. cô đứng nguyên một chỗ, vành mắt dần dần phấp phồng. Cô cố gắng

ép bản thân nghiêm mặt, đè nén tâm tình bị ủy khuất lại.

"Đi thôi."

Tang Trĩ tiện tay vơ hết mấy cuốn sách vào trong cặp sách, mang lên lưng đi ra khỏi phòng.

Lần đầu tiên được tan học sớm, bốn giờ hơn đã kết thúc chương trình một ngày. Lúc này vừa qua năm giờ, trên hành lang đã trống rỗng, chỉ có rải rác vài người.

Tang Trĩ cúi đầu, chạy chậm xuống lầu.

Bước đi của cô rất nhanh, cũng không nhìn đường trước mặt, như một con ruồi không đầu. Bỗng nhiên đụng trúng một bức tường người, Tang Trĩ lui về phía sau mấy bước, buồn buồn cất tiếng xin lỗi.

Ngay cả nói cũng không buồn ngẩng đầu, cứ như vậy đi tiếp.

Đồng thời người bị cô đụng trúng lên tiếng: "Bạn học, em biết đường đến lớp một đi như thế nào không?"

Âm điệu người con trai khẽ nhếch lên, âm cuối rất tự nhiên mà kéo dài, lúc nói chuyện lại mang theo một chút biếng nhác không cách nào diễn tả được, giống như đang sát bên tai, ở trong lòng người mà gãi ngứa.

Có chút quen thuộc.

Tang Trĩ quay đầu lại.

Đoàn Gia Hứa đứng bên cạnh lan can, quần tây áo trắng. Tóc cắt ngang trán hơi dài, che đi lông mày, ngũ quan sắc nét lại xinh đẹp. anh rũ mí mắt xuống, lúc này đang nhìn mặt của cô, khóe môi thả lỏng: "Tang Trĩ?"

Tang Trĩ nhìn chăm chăm anh mấy giây, rất nhanh sau đó liền cúi đầu xuống, không nói chuyện.

Chú ý tới con mắt đỏ hồng của cô, Đoàn Gia Hứa ngồi xổm xuống nhìn nhìn: "Vừa mới khóc sao?"

"..."

Anh cảm thấy buồn cười: "Sợ thành cái dạng này rồi?"

Tang Trĩ mím chặt môi, không rên lên một chữ.

Đoàn Gia Hứa: "Đừng khóc, tôi thay em đi nghe mạng."

Tang Trĩ nhìn về phía anh.

Đoàn Gia Hứa vuốt vuốt đỉnh đầu cô, hỏi: "Bây giờ đến văn phòng đi như thế nào?"

Tang Trĩ không chịu trả lời vấn đề của anh, chỉ trích mà nói: "Nào có ai đến muộn như anh vậy?"

Nghe vậy, Đoàn Gia Hứa nhắc nhắc đôi lông mày, tốt tình mà trả lời: "Cái này mấy giờ thì nên đến?"

Tang Trĩ cứng nhắc nói: "Em bốn giờ hai mươi đã ra về rồi."

"Sớm như vậy sao? Là tôi không biết mà. Tôi nói lời xin lỗi với em có được không?" Ngữ khí của Đoàn Gia Hứa rất không đứng đắn, giống như đùa với súng vật nhỏ: "Tôi nhận sai với em."

Bởi vì anh đến, cảm xúc của Tang Trĩ đã tiêu tan đi một nửa, nói ra một câu: "Không cần."

Cách thời gian tan học đã một khoảng thời gian dài.

Sợ giáo viên chờ lâu, Tang Trĩ cũng không cố nháo loạn thêm nữa: "Đi thôi."

"Đi đâu?"

"Văn phòng."

Đi lên lầu một, rẽ trái là tới phòng của giáo viên làm việc.

Hai người đứng ngoài cổng cách năm mét thì dừng lại.

Tang Trĩ suy tư một hồi, bàn giao với anh vài câu: "Cái này em rất có kinh nghiệm. Một lát chắc chắn là thầy sẽ một mực cáo trạng với anh, sau đó anh chỉ cần phụ họa với ông vài câu là tốt rồi."

Đoàn Gia Hứa không tập trung ừm một tiếng.

Chuyện làm ngày hôm nay, đối với Tang Trĩ hay bất cứ đứa trẻ nào khác cũng đều là chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Liên hợp với một người khác lừa gạt thầy giáo.

Tang Trĩ biểu lộ vô cùng ngưng trọng: "Còn nữa, anh ơi, anh cố gắng ít nói chuyện lại. Nếu như bị bại lộ bắt được, hai chúng ta đều coi như xong đời."

Đoàn Gia Hứa liếm láp môi cười: "Sao nghe qua lại dọa người quá vậy."

Tang Trĩ rất khẩn trương, phô trương thanh thế mà nhìn anh: "Gan anh phải lớn lên."

"Được." Đoàn Gia Hứa cười ra tiếng: "Tôi sẽ dũng cảm."

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại hai giáo viên ở lại.

Một người là Trần Minh Húc, một người khác là chủ nhiệm lớp sáu, cũng là giáo viên tiếng anh lớp một của cô, họ Trương. Bàn làm việc của hai người đặt song song, Trần Minh Húc đang chấm bài, một có một không mà nói chuyện cùng thầy Trương.

Tang Trĩ đi qua: "Thầy ơi."

Trần Minh Húc ngẩng đầu: "Đến rồi?"

Tang Trĩ cúi đầu nói: "Dạ, anh hai em tới ạ."

Đoàn Gia Hứa đứng bên cạnh cô. Ngược lại không có chột dạ như cô, nói chuyện bình tĩnh mà thẳng thắn: "Chào thầy, em là Tang Diên, là anh trai của Tang Trĩ."

Lúc đầu Tang Trĩ còn lo là anh sẽ bị sợ hãi đến mức không nói ra lời, nhưng lại ngoài ý muốn nghe được hai chữ "Tang Diên", mà ngữ khí của anh lạ vô cùng trấn định, không một chút gợn sóng, mang theo mười phần lực lượng.

Cô không nhịn được mà ngẩng đầu nhìn anh một cái.

Trần Minh Húc đứng lên, vội nói: "Tôi là chủ nhiệm lớp của Tang Trĩ, họ Trần. Làm phiền em đi một chuyến, ngồi trước đi đã."

Thầy Trương ở một bên trêu ghẹo: "Lần này đã là lần thứ bao nhiêu rồi hả."

Trần Minh Húc hạ giọng, tức giận nói: "Ông không phải cũng như vậy hay sao?"

Nghe nói như thế, Tang Trĩ lúc này mới chú ý tới trong văn phòng còn có người thứ năm. Phó Chính Sơ đứng ở phía sau thầy Trương trong một nơi hẻo lánh, không hình không tiếng, như một người trong suốt.

Sau đó ánh mắt hai người bắt gặp nhau.

Bước chân Phó Chính Sơ hơi nhúc nhích, giống như đang giãy giụa. Rất nhanh, cậu đi tới đứng cách Tang Trĩ hai mét, vừa đúng ngay trước mặt thầy Trương.

Khoảng cách của hai người rút ngắn.

Tuổi tác giống nhau, bộ dáng ngày thường cũng đẹp mắt.

Rất dễ dàng làm người ta liên tưởng tới một ý niệm trong đầu.

Đoàn Gia Hứa ngồi trên một cái ghế gần Trần Minh Húc, ánh mắt nhìn hai người bọn họ đánh giá, mang theo một tia ý vị thâm trường, sau đó vẫy vẫy tay với cô:

"Tới đây."

Tang Trĩ ngoan ngoãn bất thường: "Sao vậy ạ."

Trần Minh Húc một bên đang tìm tư liệu, không chú ý tới tình huống bên này của bọn họ.

Đoàn Gia Hứa một tay nâng mặt, ngoắc ngoắc đầu ngón tay với Tang Trĩ.

Tang Trĩ dừng mấy giây, thỏa hiệp đi lại.

"Cô bé." Anh cúi người xuống, dùng âm thanh thì thầm mà nói với cô: "Yêu sớm sao?"

Thời điểm khi anh nói hai từ phía trước, Tang Trĩ rất bất mãn. Nhưng mà anh vừa nói xong câu đó, đầu óc cô nháy mắt trống rỗng: "Cái gì?"

Sau khi kịp phản ứng, khuôn mặt Tang Trĩ nháy mắt đỏ bừng, như một trái cà chua chín, không biết là do tức giận hay gấp đến mức này. Cô sợ bị giáo viên nghe thấy, đè nén âm thanh cả giận mà nói: "Anh mới yêu sớm."

"Ừm? Thật ra tôi ngược lại cũng muốn lắm."

"..."

Đoàn Gia Hứa một lần nữa dựa vào thành ghế, lười biếng mở miệng: "Đây không phải là tuổi tác được phép yêu sớm."

Lời tác giả:

Có phải là nghĩ đã yêu sớm đâu, nhưng thật ra thì tuổi ác đúng là không cho phép.

THẦM THÍCH ANH KHÔNG GIẤU ĐƯỢC

Trúc Dĩ

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Sẽ Dạy Đỗ Em Ấy Thật Tốt

Edit: Adelia

Beta: Doãn Uyển Du

Tang Trĩ kỳ thực không rõ anh bao nhiêu tuổi. Nhưng nghe anh vừa nói như thế lại liên tưởng đến tuổi tác của Tang Diên, cô sa sầm mặt, không vui vẻ nói: "Anh rất già."

"..."

Anh rất già.

Già.

Mặc dù Đoàn Gia Hứa không quá để tâm đến tuổi tác nhưng nghe đến những lời này vẫn chính là có cảm giác ngực bị đâm một dao.

Vừa mới qua hai mươi anh đã phải đội thêm một chữ "Già" thế này, Đoàn Gia Hứa không biết phải hình dung tâm trạng của chính bản thân mình hiện tại như thế nào. Anh chậm rãi thở hắt ra, gằn từng tiếng hỏi: "Tôi già?"

Tang Trĩ lại gật đầu: "Anh già."

"..."

Trầm mặc vài giây.

"Cô bé, em cảm thấy tôi già ?" Đoàn Gia Hứa nhìn thẳng vào cô, đại khái cảm thấy quá mức hoang đường, không vui vẻ nổi: "Vậy sao em không gọi tôi là chú ?"

"A.", Tang Trĩ suy xét một phen, cảm thấy rất có đạo lý, ngay tức khắc thay đổi cách xưng hô, "Chú."

"..."

Đôi mắt to tròn của cô gái nhỏ, vừa trong veo lại sạch sẽ, không có nửa điểm tạp chất, lúc nói chuyện còn thật sự nghiêm túc, giống như từng câu từng chữ đều là nói ra từ tận đáy lòng.

Bảng biểu hiện thuần khiết nhất, đồng thời cũng gây ra vết thương cho người đối diện.

Lúc này Trần Minh Húc cắt ngang cuộc đối thoại của hai người. Ông ấy đặt trước mặt Đoàn Gia Hứa một tách trà, có chút xấu hổ nói: "Thật ngại quá, em ngồi đây một lát. Lúc này tôi uống hơi nhiều nước, bây giờ phải đi vệ sinh một lát."

Đoàn Gia Hứa điều chỉnh cảm xúc của bản thân, quay đầu lại đáp: "Được."

Có lẽ là do rảnh rỗi quá mức, chờ Trần Minh Húc đi rồi, Đoàn Gia Hứa quay đầu qua, một lần nữa cùng Tang Trĩ so đo chuyện vừa rồi: "Em có biết nếu em gọi tôi như thế, anh trai em cũng phải gọi tôi như thế không ?"

Tang Trĩ thành thật đáp: "Không biết."

Đoàn Gia Hứa: "Cho nên gọi tôi là anh hay là chú."

Tang Trĩ suy nghĩ một lát rồi miễn cưỡng nói: "Vẫn vẫn cứ gọi là anh đi."

Mặt mày Đoàn Gia Hứa giãn ra, thông thả nói: "Vẫn rất che chở cho anh trai của em nhỉ."

"Che chở cái gì?". Tang Trĩ không hiểu lời nói của Đoàn Gia Hứa, "Em che chở cho anh ấy làm gì, anh ấy chỉ toàn ức hiếp em. Em chỉ là không muốn để anh hai gọi anh là chú thôi."

"Tại sao?"

"Vì nhìn anh ấy còn già hơn anh."

"..."

Không nghĩ tới là sẽ nhận được một câu trả lời như thế, Đoàn Gia Hứa sững sờ, đột nhiên bật cười thành tiếng, sau đó nhin cười lặp lại một lần: "Tang Diên trông già hơn tôi?"

Tang Trĩ: "Đúng vậy."

Mặc dù là độ sức từ "già" giành được thắng lợi.

Đoàn Gia Hứa tâm tình vẫn tốt. Anh ho nhẹ, giả vờ tỏ vẻ khiêm nhường hỏi: "Cô bé, làm thế nào em lại thấy anh trai em già hơn tôi?" Dứt lời, anh lại bồi thêm một câu: "Tôi cảm thấy không có sự khác biệt lắm."

Ánh mắt Tang Trĩ đặt trên mặt anh quan sát, rất nhanh liền hạ mắt, không nóng không lạnh nói: "Vẫn có chút chênh lệch."

"..."

Vài giây sau, một cô gái gõ gõ vài tiếng rồi mở cửa văn phòng ra, ánh mắt hướng sang bên này nhìn, dáng điệu có chút ngượng ngùng: "Xin chào,

đây có phải là văn phòng chủ nhiệm của Phó Chính Sơ không?"

Thầy giáo Trương vội vã đứng lên: "Đúng vậy! Cô là chị gái Phó Chính Sơ sao?"

Cô gái cong môi cười, tiến vào: "Đúng vậy."

Đứng hết nửa ngày Phó Chính Sơ nhin không được lên tiếng phàn nàn: "Chị, sao bây giờ chị mới đến vậy."

Tang Trĩ thuận thế nhìn sang.

Cô gái có dung mạo đường nét giống với Phó Chính Sơ vài phần, cô gái mặc váy màu trắng, mười phần giống một học sinh, trang điểm đơn giản cùng với màu môi hơi nhợt nhạt, khuôn mặt thanh tú, xinh đẹp. Cô ấy nhỏ giọng giải thích với Phó Chính Sơ:

"Chị sau giờ học mới đến, hơi xa một chút."

Nói xong cô gái chú ý đến Đoàn Gia Hứa đang ngồi trên ghế, ánh mắt dừng lại hai giây, rất nhanh liền rời đi, ngữ khí nói chuyện tựa hồ có chút khẩn trương: "Thật xin lỗi, thầy giáo Trương, đã để ông phải đợi lâu."

Thầy giáo Trương khoác tay: "Cũng không có gì, phiền phức khiến cô phải đến đây một chuyến."

Bởi vì lời nói vừa rồi của Tang Trĩ, Đoàn Gia Hứa cười hết nửa ngày. Lúc này, khóe miệng của anh vẫn còn cong lên, ánh mắt anh không hề chuyển dời sang nơi khác, nhìn chằm chằm Tang Trĩ: "Thầy giáo của em đến khi nào mới về?"

Tang Trĩ thu tầm mắt lại: "Chắc nhanh thôi."

"Bé Tiểu Tang, anh có chút nhàm chán." Đoàn Gia Hứa buồn bực ngán ngẩm đưa cọt cô, "Em nói cho anh vài câu dễ nghe giải sầu xem?"

Tang Trĩ ngờ vực nhìn anh: "Nói cái gì?"

"Em nói..." Đoàn Gia Hứa không cần nghĩ ngợi, "Anh Gia Hứa là đệ nhất soái ca."

"Em không phải cái máy lặp lại." Tang Trĩ không vui.

"Vậy thì em khen tôi một câu đi." Đoàn Gia Hứa nói: "Em sẽ không thành cái máy lặp lại."

Tang Trĩ cự tuyệt: "Em không muốn."

Đoàn Gia Hứa cũng không tức giận, kéo dài từ ngữ trêu chọc nói: "Em là quỷ hẹp hòi."

Lúc này, Trần Minh Húc cuối cùng cũng đi vệ sinh trở lại, ông ngồi vào vị trí cười haha mà nói: "Thật xin lỗi, cái bụng đột nhiên có chút khó chịu."

Đoàn Gia Hứa: "Không có gì, em không gấp ạ."

Sau đó, anh đem ly trà vẫn chưa uống trên bàn đẩy về phía trước mặt Tang Trĩ, hỏi: "Khát không?"

"Quỷ hẹp hòi" không tiếp lời.

Đoàn Gia Hứa dùng đốt ngón tay gõ lên mặt bàn bên cạnh tách trà hai cái: "Uống nước đi."

Sau đó liền nhìn về phía Trần Minh Húc, nghiêm túc nghe ông ấy nói.

Tang Trĩ lúc này mới cầm lấy tách trà, yên lặng uống một ngụm. Nhìn lên mặt bàn trống không, nhớ tới anh từ lúc đến đây nói chuyện còn chưa uống miếng nước nào, cô đứng tại chỗ vùng vẫy một hồi, cuối cùng vẫn đi đến máy đun nước bên cạnh lấy cho anh một cốc nước.

-

Tang Trĩ cảm thấy Trần Minh Húc phiền nhất chính là, mỗi lần gọi phụ huynh nói chuyện đều nói một chủ đề giống hệt nhau. Tang Trĩ đã nghe qua rất nhiều lần, cảm thấy bản thân có thể đọc lại một cách trôi chảy. Nhìn như thế này, Trần Minh Húc còn giống máy lặp lại mà họ vừa nhắc đến hơn.

Cô buồn chán ngáp một cái, suy nghĩ dần dần giống như đi vào cõi thần tiên.

Đột nhiên chú ý tới, bầu không khí ở bên cạnh vô cùng hài hòa, không giống cô bên này, chỉ nghe Trần Minh Húc tố giác tội trạng.

Tang Trĩ cẩn thận lắng nghe.

Thầy Trương bỗng nhiên nở nụ cười: "Đứa bé Chính Sơ này tuy thành tích kém, nhưng những thứ khác đều rất tốt. Lần này không phải do thằng bé là sai việc gì mà gọi em đến. Là cậu này hôm qua đột nhiên xông vào văn phòng, la to là phải gọi phụ huynh tới, còn làm tôi sợ mất hồn."

"..."

Vừa nói xong, ánh mắt của Phó Chính Sơ hướng về Tang Trĩ.

Ánh mắt cả hai đối nhau.

---- Trầm mặc.

Không nghĩ đến việc cô có thể nghe được, Phó Chính Sơ thần sắc đột ngột thay đổi, bộ dạng quần bách đến cực hạn, giống như trong một khắc liền muốn đào cái hố để lập tức đem mình chôn xuống.

Tang Trĩ cảm thấy thật không thể tưởng tượng được, lặng lẽ dùng ngón tay chỉ vào huyết Thái Dương hai lần.

Im lặng hỏi cậu: Có phải ở chỗ này của cậu có chút vấn đề không. ở đâu ra có người lại tự động yêu cầu mời phụ huynh chứ?

Phó Chính Sơ giả vờ tỉnh táo, dùng khẩu hình miệng đáp: "Hôm khác sẽ giải thích với cậu", sau đó đổi sang ánh mắt khác.

Đầu của cậu ta chuyển động một cái, Tang Trĩ vừa lúc chú ý tới, chị của Phó Chính Sơ liếc qua hướng bên này, nhưng không phải nhìn cô.

Tang Trĩ nhìn theo ánh mắt của chị gái Phó Chính Sơ.

Quả nhiên là đang nhìn Đoàn Gia Hứa.

Vốn cho rằng đó chỉ là ngoài ý muốn. Nhưng về sau, Trang Trĩ thấy cô ấy cứ nhìn qua hết lần này đến lần khác.

Không biết là lơ đãng hay vẫn còn lý do khác.

Tang Trĩ rũ mắt, năm đấm chậm rãi năm chặt lại, sau đó im lặng dời vị trí một chút, chặn tầm nhìn của cô ấy lại.

-

Cuộc nói chuyện đại khái kéo dài bốn mươi phút.

Trần Minh Húc đã nói xong, nuốt nước bọt một cái: "Mọi chuyện chính là như vậy. Kỳ thật tôi cũng không nghĩ sẽ phải làm phiền đến phụ huynh, nhưng đứa bé Tang Trĩ này thật sự khiến tôi đau đầu. Tôi gọi con bé đứng lên trả lời, con bé còn hỏi tôi có phải là do không biết, có phải muốn để con bé dạy cho không, còn nói cái gì không thể đoạt bát cơm của tôi. Chuyện này khiến những đứa trẻ khác đều không có tâm tư lên lớp."

Đoàn Gia Hứa tạm ngừng, nghiêng đầu quét mắt sang Tang Trĩ một chút: "Còn có chuyện này à?"

Tang Trĩ ngay tức khắc liền cúi đầu, làm ra vẻ kiểm điểm.

Trần Minh Húc gật đầu: "Tôi trước kia cũng từng báo với mẹ của cô bé vài lần, làm chậm trễ không ít thời gian của bà ấy, nhưng cũng vì đứa trẻ này rất giỏi. Tang Trĩ rất thông minh, học tập cũng tốt, về sau khẳng định có thể thi đậu Nhất Trung. Em trở về cũng hãy đốc thúc giám sát con bé nhiều hơn."

"Được." Đoàn Gia Hứa nói, "Em trở về sẽ quản giáo em ấy thật tốt."

Hai người cùng nhau rời khỏi văn phòng.

Sự việc xảy ra thuận lợi hơn nhiều so với suy tính, Trần Minh Húc không có nghi ngờ nào, tảng đá lớn trong ngực Tang Trĩ giống như được hạ xuống, cô nhìn về phía Đoàn Gia Hứa, biểu tình khuôn mặt gần gũi hơn: "Cảm ơn anh."

Đoàn Gia Hứa ừ một tiếng: "Về nhà sao?"

"Vâng ạ." Tang Trĩ nháy mắt mấy cái, bởi vì anh giúp cô giải quyết vấn đề, lúc này trong giọng nói của cô còn mang theo vài phần nịnh nọt, lấy lòng, "Nếu không thì còn muốn làm gì?"

"Không phải," Đoàn Gia Hứa ngừng lại, chậm rãi nhắc nhở, "Tôi còn chưa bắt đầu quản giáo em"

"..."

Lời này giống như một gáo nước lạnh tạt lên người Tang Trĩ, niềm vui sướng của cô liền mất đi phân nửa, không cam tâm tình nguyện hỏi: "Anh cũng muốn suốt ngày lải nhải với em à?"

"Đi thôi." Đoàn Gia Hứa từ chối cho ý kiến, "Tôi đưa em về nhà."

Anh không trả lời, Tang Trĩ liền cho rằng câu nói của anh lúc này chỉ là nói đùa, cô còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, rất nhanh sau đó Đoàn Gia Hứa tiếp lời: "Trên đường đi từ từ lái nhai."

Tang Trĩ: "..."

Hai người một trái một phải đi về hướng cổng trường.

Anh trái lại đã cho cô có thời gian giảm xóc, ở trong trường cũng không tiếp tục nói đến việc này. Tang Trĩ nơm nớp lo sợ nắm lấy quai đeo cặp, không nhận được nói: "Nếu là anh hai giúp em đi gặp thầy giáo, về nhà cũng không hề lái nhai với em tí nào"

Đoàn Gia Hứa: "Thật sự?"

Tang Trĩ: "Đương nhiên là thật."

Đoàn Gia Hứa nhìn chăm chăm vào cô, tựa như là nhìn xem lời cô nói thật hay giả, sau đó từ trong túi lấy ra chiếc điện thoại: "Tôi hỏi một chút."

"..."

"Chờ một lát" Tang Trĩ nhảy dựng lên giành lấy điện thoại của anh, "Nếu anh hỏi anh trai em chẳng phải sẽ biết hết! Anh ấy biết rồi, cả thế giới đều sẽ biết! Vậy hôm nay sẽ không cần anh tới làm gì!"

"Tôi phải hỏi thăm một chút." Đoàn Gia Hứa bộ dạng trông như đang đùa với một con mèo nhỏ, nâng tay lên rồi lại hạ xuống, chính là không muốn cho cô lấy được, "Nếu vẫn còn bị em lừa gạt, chẳng phải tôi sẽ rất thảm sao?"

Lúc này, ở phía sau có giọng nữ cắt ngang hành động của hai người. Âm thanh mềm mại này, nhỏ gần như không thể nghe thấy, mang theo sự khẩn trương rõ ràng: "Xin chào anh!"

Cả hai theo bản năng vô thức quay đầu.

Là chị gái Phó Chính Sơ, hiện tại chỉ có một mình cô ấy ở đó, không biết Phó Chính Sơ đã đi đâu.

Cô gái có dáng người không cao lắm, lại khá gầy. Ngũ quan xinh xắn nhỏ nhắn, khuôn mặt đỏ hồng. Cô gái nhìn Đoàn Gia Hứa, bối rối lấy điện thoại trong túi áo ra: "Có thể cho tôi cách liên lạc không?"

Bầu không khí lập tức trở nên gượng gạo.

Đoàn Gia Hứa nhìn về phía cô ấy, không nói gì.

Cái này giống như là yên lặng cự tuyệt.

Biểu cảm của cô gái trở nên càng xấu hổ xen với chút không tự nhiên.

Nhãn cầu Tang Trĩ đảo qua đảo lại trên thân hai người kia, cũng không thể nhìn thấu ý tứ của Đoàn Gia Hứa. Không đợi anh đáp lời, cô ngẩng đầu lên, nói ra một câu làm người ta kinh ngạc: "Chị ơi, anh ấy có tận hai mươi chín bạn gái."

Đoàn Gia Hứa mi tâm nhảy một cái, cúi đầu nhìn cô.

"Chị không cần phải khẩn trương, anh ấy chắc chắn sẽ cho chị." Tang Trĩ không dám nhìn Đoàn Gia Hứa, dáng vẻ vừa trong sáng vừa chân thành, "Anh ấy mỗi ngày đổi một người, tháng này còn thiếu một người, bây giờ có chị nữa là đủ."

"..."

Đôi lời tác giả:

Chích Chích có 100 phương thức ngăn chồng tương lai vượt tường

Chương này đánh 100 cái hồng bao, cảm ơn đã ủng hộ

Lời editor:

Chích Chích ngay từ nhỏ đã biết cách ngăn chặn tình địch, giữ chồng
rồi sao??? Ừ ừ ừ ừ ừ~~~~~

THẦM THÍCH ANH KHÔNG GIẤU ĐƯỢC

Trúc Dĩ

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thiếu Một Cô Bạn Gái

Âm lượng của Tang Trĩ không lớn lắm, giọng điệu cũng rất bình tĩnh. Nhưng có lẽ bởi vì nội dung quá mức chấn động, nên lúc này đây thật sự giống như một cái loa phóng đại, truyền vào tai hai người lớn.

Bầu không khí trầm mặc trong chốc lát bị phá vỡ. Sau đó, cục diện lại rơi vào bế tắc, ngày càng lúng túng hơn.

Đoàn Gia Hứa liếm liếm khóe môi, vẫn không nói chuyện.

Cô gái trẻ không nhìn ra được anh đang suy nghĩ điều gì. Là vì tâm tư bị nói trúng, hay cảm thấy đây chỉ là câu nói đùa của trẻ con. Nhưng dù sao thì ý cười trên khuôn mặt cô nàng không còn giữ được nữa, cánh tay đang cầm điện thoại dần dần buông xuống.

Tang Trĩ lặng lẽ hướng mắt nhìn về phía Đoàn Gia Hứa.

Vừa lúc trùng hợp bắt gặp ánh mắt của anh cũng đang nhìn cô. Cô lập tức cup mắt xuống, có tật giật mình đem cặp sau lưng ra trước ngực lục lọi cái điện thoại bên trong, vô cùng tự nhiên biến bản thân thành một cảnh vật.

Vài giây trôi qua.

Đoàn Gia Hứa thu lại tầm mắt, thuận theo Tang Trĩ mà nói: "Ừm, tôi có chút xấu xa."

"..."

"Mà dạo này cũng không ứng phó nổi tình hình nữa." Anh khẽ cười một tiếng, lắc lắc cái điện thoại trong tay, lạnh nhạt nói: "Nếu cô muốn gọi điện thoại cho tôi, chắc sẽ phải rất khó khăn để sắp xếp cuộc hẹn."

Ngữ khí của anh điềm nhiên, cứ như không cảm thấy những lời này có gì không ổn, trên mặt cũng không có một chút xấu hổ nào, còn cảm thấy đây là một chuyện hơn người.

Đoàn Gia Hứa ngả ngón ngẩng mặt lên: "Cô có muốn suy nghĩ thêm một chút nữa không?"

Cô gái hít một hơi thật sâu, cố gắng duy trì lễ phép: "Không cần."

"Vậy thì tiếc thật." Đoàn Gia Hứa thở dài, tiếc nuối nói: "Nếu không thì hay là vẫn nên lưu lại phương thức liên lạc đi? Nói không chừng có một ngày nào đó cô thay đổi..."

Không chờ anh nói xong câu, cô gái đã quay đầu rời đi.

Chỉ còn thừa lại hai người Tang Trĩ và Đoàn Gia Hứa đứng tại chỗ.

Chờ sau khi không nhìn thấy bóng lưng của cô gái đó, Đoàn Gia Hứa quay đầu về phía Tang Trĩ, ung dung hỏi: "Cô bé, tôi còn chưa góp đủ ba mươi người, phải làm thế nào bây giờ?"

"..."

Giọng điệu ôn hòa lại bình tĩnh, phảng phất giống như đây chỉ là một câu hỏi thăm đơn giản.

Nhưng thật ra chính là tiểu lý tàng đao.(*)

(*) nằm trong ba mươi sáu kế, có tên là nộ cười giấu dao, lập mưu kín kẽ không để cho kẻ địch biết. Tế tướng của là có bề ngoài và xử sự hết sức hòa nhã, thân thiện nhưng thực chất lại là người cực kì nham hiểm, dùng mọi thủ đoạn để triệt hạ các đối thủ chính trị khác. Hành động của Lý Lâm Phủ về sau được mô tả bằng câu thành ngữ "Miệng nam mô, bụng bồ dao găm"

Tang Trĩ thậm chí còn cảm thấy không bằng anh cứ phát cáu với mình, như thể lực sát thương có khi còn không đáng sợ như lúc này.

"Chênh lệch thiếu đúng một người." Đoàn Gia Hứa trầm giọng cười: "Tháng này phải làm thế nào để sống đây?"

"..." Tang Trĩ không dám nói lời nào, không được tự nhiên ho khan hai tiếng, lưng phát run lên. Cảm xúc khiếp đảm bay đầy đầu.

Đoàn Gia Hứa đứng một bên không nói nữa, rất an tĩnh rất yên phận. Nhưng chẳng khác nào là sự yên ổn trước một cơn bão lớn.

Tang Trĩ thật sự sợ hãi, lần này ngay cả nhìn lên cô cũng không dám nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ. Việc không cách nào dự báo được tương lai khiến cho cô cảm thấy bất an, cô nuốt một ngụm nước bọt, bất động thanh sắc lùi về sau mấy bước.

Cô lấy hết dũng khí, nhanh chóng hô lên một câu "Anh, gặp lại sau" liền co cẳng chạy như bay về phía trước, giống hệt như đang chạy nạn.

Đoàn Gia Hứa nhướn mày, nhẹ nhàng bắt lấy cánh tay của kéo cô trở lại.

"Chạy cái gì?"

Còn chưa chạy được hai bước đã bị bắt lại.

Tang Trĩ đột nhiên ý thức được khả năng chạy trốn cơ bản là bằng không.

Cô xì hơi.

"Quá trễ rồi...Trời cũng sắp tối nữa." Tang Trĩ chột dạ cúi đầu, âm thanh nhỏ như tiếng mũi kêu: "Một lát nữa mẹ em về nhà mà nhìn thấy em còn chưa về sẽ lo lắng."

Đoàn Gia Hứa tượng trưng nhìn trời một cái: "Đã trễ như vậy, người anh trai như tôi sao có thể để em về một mình?"

Tang Trĩ lập tức nói: "Không có việc gì đâu, trạm xe nằm ở gần đây thôi ạ, sau đó xuống xe đi bộ không bao lâu là đến nhà em rồi. Anh ơi, anh cũng phải về trường học, không quay về thì sẽ rất muộn."

"Ừm?" Đoàn Gia Hứa nói: "Trước đó tôi còn thật sự không nhìn thấy được hóa ra em lại quan tâm tôi nhiều như vậy đấy."

"..." Dù sao chạy cũng không thoát, Tang Trĩ dứt khoát vò đã mề cũng không sợ rơi, "Anh, một chuyện nhỏ như vậy, sao anh lại nhớ lâu thế, anh cũng không có tổn thất gì."

Đoàn Gia Hứa lười biếng nói: "Sao lại không có tổn thất?"

Tang Trĩ khí thế thẳng thừng: "Anh cân nhắc lâu như vậy không phải là không muốn cho chị gái kia số điện thoại hay sao, nhưng lại không muốn từ chối thẳng thừng. Vậy em không phải là đang giúp anh hay sao? Tính toán như thế này, anh còn phải nói cảm ơn với em đấy."

Công phu nói bậy của cô gái nhỏ đúng là vô cùng lợi hại, ngay cả mí mắt cũng không thèm nháy một cái. Đoàn Gia Hứa nhìn chăm chăm cô mấy giây, cười nhẹ cong khóe miệng, nói: "Đi thôi."

"Có điều vừa rồi anh cũng mới giúp em." Anh cứ như vậy mà đáp ứng, trong lòng Tang Trĩ một chút khí lực cũng không còn nữa, chỉ có thể kiên trì nói: "Vậy chúng ta xem như hòa nhau đi."

"Cái này không thể được." Đoàn Gia Hứa nói: "Đi thôi, tôi đích thân đưa em về đến cửa nhà để cảm ơn."

"..."

Một đứa trẻ ở cái tuổi này, sợ nhất chính là những cụm từ: "Báo thầy giáo", "gọi phụ huynh."

Người trước mắt lại dùng cả hai điều này để đe dọa cô, trong nháy mắt tính tình của cô cũng biến mất đi. Tang Trĩ không dám chọc anh nữa, rất uất ức mà nói: "Sao anh động một chút lại muốn báo phụ huynh vậy, anh làm như vậy rất ngây thơ."

Đuôi mắt Đoàn Gia Hứa hơi giương lên, thản nhiên nói: "Tôi thế này không phải là bởi vì còn thiếu một người bạn gái, nên tâm tình không tốt hay sao?"

Tang Trĩ phản bác: "Anh tới giúp em gặp giáo viên, chứ không phải tới để xem mắt."

"Được, vậy em nói cho tôi biết, ai nói cho em mấy lời như thế?" Đoàn Gia Hứa buồn cười nói: "Còn một ngày đối một người bạn gái, nói tôi như vậy chẳng khác nào là vịt."(*)

(*) theo mình thì ý anh Đoàn là vịt có tính bầy đàn hoặc là một con được quen nhiều con cái. Nhưng Min search gg thì không thấy nên vẫn hy vọng ai biết thì giải đáp giúp Min.

Tang Trĩ trừng mắt nhìn anh, không để ý hỏi: "Cái này thì làm sao mà giống vịt?"

"..."

Đột nhiên ý thức được đứng trước mặt mình chỉ là một bạn học nhỏ vừa mới lên cấp hai.

Biểu cảm Đoàn Gia Hứa ngừng lại, gãi gãi mặt sau đó nhấc cái cặp sách của cô lên, mặt không đổi sắc nói: "Ý của anh là giống như nuôi thú cưng vậy, nuôi vịt con, sau này con vịt đó mỗi ngày đổi một chủ nhân khác."

Tang Trĩ thuận thế rút hai cánh tay ra, cô nghĩ nghĩ lại cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng vẫn bày ra dáng vẻ đã hiểu rõ ràng.

"À."

Cái cặp sách màu lam phấp cứ như vậy rơi vào trong tay anh. Đoàn Gia Hứa ước lượng trọng lượng của cái cặp trong tay, gọi lên chủ đề mới: "Nhẹ như vậy?"

Hai người đi về hướng nhà ga xe buýt.

Tang Trĩ: "Em không có cầm theo nhiều lắm."

Đoàn Gia Hứa: "Sách vở bài tập đâu?"

Biểu lộ Tang Trĩ lúc này có chút biến hóa, lễ mễ nói ra: "...Em không muốn làm."

"Không muốn làm?" Đoàn Gia Hứa nói: "Vậy thời gian còn lại em dùng để làm gì?"

"..."

"Cô bé, em phải nghe lời. Lên lớp phải nghe giảng thật tốt, đừng phá hỏng kỷ luật của lớp, cố ý đối nghịch với giáo viên làm gì, bài tập cũng

phải hoàn thành cho xong." Nghĩ đến cậu bé trong văn phòng ban này, Đoàn Gia Hứa lại đắn đo thêm một câu: "Còn nữa, không được nghĩ đến chuyện yêu sớm, trưởng thành hãy tính, độ tuổi này của em thì chỉ nên đơn thuần làm bạn bè tốt thôi."

Tang Trĩ nhìn anh, qua loa ồ lên một tiếng.

Thấy cô biểu hiện nghe không lọt tai, Đoàn Gia Hứa lơ đãng bổ sung: "Nếu em lại bị gọi phụ huynh, chuyện hôm nay tôi giả danh anh trai em sẽ bị bại lộ, vậy đến lúc đó tôi thật sự xong đời rồi. Em cũng đâu thể lấy oán trả ơn như vậy?"

Tang Trĩ: "Lần sau anh lại tới gặp không phải sẽ tốt..."

Đoàn Gia Hứa không đáp ứng, ý cười dần thu lại.

Không biết tại vì sao mà Tang Trĩ vô cùng sợ anh tức giận, bởi vì vậy không thêm giữ vững lập trường của mình: "Em biết rồi."

Lúc này anh mới cười: "Thật ngoan." Ngừ khí đã quay trở lại như ban đầu.

Đoàn Gia Hứa cúi người, thân mật vuốt cuốt đầu của cô: "Đi thôi, tôi đưa em về nhà."

...

Đưa cô đến dưới lầu.

Đoàn Gia Hứa không có ý định đi lên, chỉ đem cặp sách đến trước mặt cô: "Vào nhà đi."

Tang Trĩ ngoan ngoãn gật đầu: "Cảm ơn anh."

Đi đến cửa lớn, Tang Trĩ móc ra một cái chìa khóa từ túi áo, chậm chậm mở cánh cửa ra. Không biết sau này có gặp lại được nữa hay không, sau lưng vẫn chưa nghe thấy tiếng bước chân rời đi. Cô dừng động tác trong tay, cẩn thận từng chút một quay đầu ra sau.

Đoàn Gia Hứa vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt của cô.

Giống như ăn trộm bị bắt tại trận, khuôn mặt Tang Trĩ nháy mắt đỏ lên, lập tức hô: "Anh, hẹn gặp lại!"

Sau đó luống cuống tay chân chạy như bay vào trong nhà.

Trong nhà vẫn chưa có người nào trở về, căn nhà trống rỗng.

Tang Trĩ dùng hai tay dán lên mặt của mình, nhanh chóng đá bay giày chạy ra ban công, ôm lấy cái cột như trộm vật nhìn xuống. Đoàn Gia Hứa đã sớm đi ra khỏi tiểu khu, lúc này đang giơ một tay áp vào bên tai, giống như đang gọi điện thoại.

Qua mấy giây anh bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, ngẩng đầu hướng về phía phòng Tang Trĩ mà nhìn lên.

Tang Trĩ vội vàng không kịp chuẩn bị gì, lại thấy bản thân đúng là có tật giật mình quay lưng lại ngồi thụp xuống ngay lập tức.

Nhịp tim đập bùm bùm, giống như một khắc sau sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực luôn vậy. Cô nuốt một ngụm nước bọt, tự dưng có cảm giác chột dạ và luống cuống đến mức không dám nhúc nhích, qua một hồi lâu lại len lén nhìn ra phía ngoài.

Không còn thân ảnh của Đoàn Gia Hứa nữa rồi.

Tang Trĩ thở hắt ra.

Trong lòng cảm thấy có chút vắng vẻ.

...

Việc giải quyết lần này có vẻ rất thuận lợi.

Bên phía thầy giáo không phát hiện ra cái gì bất ổn, ba mẹ của cô không biết chút nào, cũng chính vì vậy mà Tang Trĩ không có bị giáo huấn nữa. Nhưng lần này thế mà để lại một di chứng vô cùng vô tận.

Cô bắt đầu không ngừng mà lặp đi lặp lại nhớ tới một người.

Mang theo chút cảm giác xót xa, lại hình như nếm được một tia vị ngọt, dần lan tỏa trong cuộc sống của cô.

Tang Trĩ cảm thấy cô không tài nào hiểu được cảm giác này, càng không biết nên làm như thế nào. Cô không dám nói chuyện này với bất kỳ ai, vì cảm thấy có một chút xấu hổ, giống như là sau một đêm đột nhiên trưởng thành ra không ít, đây một bí mật thuộc về riêng cô, không thể nói không thể kể cho người nào khác.

Tang Trĩ bắt đầu không ngừng thất thần.

Bên trên tờ giấy nháp, hay bên trong quyển nhật ký, dần dần được lấp đầy bởi các ký tự của tên một người con trai.

Loại cảm giác này chỉ kéo dài được một đoạn thời gian.

Có lẽ bởi vì không được gặp lại, nên dần bị thời gian hòa tan. Hoặc có lẽ là vì bị bản tính cường ngạnh của cô đặt vào đáy lòng, muốn nó cứ thế đừng tồn tại.

Trong nháy mắt kỳ thi giữa kỳ đã kết thúc, nghênh đón kỳ nghỉ tết đoàn ngộ chuẩn bị tới.

Tang Trĩ trở về nhà sớm hơn mọi khi, từ trong tủ lạnh cầm ra một chén ô mai, ngồi xuống trên ghế salong chậm rãi ăn. Ba mẹ vẫn chưa trở về, trong nhà chỉ có một mình cô, trên TV đang phát ra phần nhạc mở đầu của một bộ phim hoạt hình.

Bỗng nhiên cánh cửa được mở ra.

Tang Trĩ vô thức nhìn sang thì bắt gặp ánh mắt của Tang Diên.

Không nghĩ tới ngày nghĩ này anh ấy sẽ trở về, Tang Trĩ sững sốt một chút, sau đó giống như không nhìn thấy mà thu lại tầm mắt của mình tiếp tục xem TV.

Tang Diên tức giận cười: "Không biết chào à?"

"Anh trở về tại sao không nói trước một tiếng." Trong tay Tang Trĩ cầm một viên ô mai lớn chùng ngón tay, vừa cắn vừa nói: "Me vừa mới gọi điện thoại tới nói anh nấu hai chén cơm, anh mau đi nấu đi."

Tang Diên lạnh lạnh nói: "Anh còn chưa nói với mẹ sẽ trở về nhà, bà ấy sao biết mà bảo anh nấu?"

Ánh mắt Tang Trĩ cũng không thềm dịch chuyển ra khỏi TV, lục lọi điện thoại bên cạnh nhấn gọi cho Lê Bình, sau đó nói bằng âm thanh khuếch đại: "Anh không tin, em gọi điện thoại cho mẹ."

Tang Diên mặc kệ cô, đến tủ lạnh lấy ra bình nước đá uống.

Đầu dây bên kia điện thoại rất nhanh đã bắt máy, hỏi: "Chích Chích, sao vậy?"

"Mẹ." sắc mặt Tang Trĩ cũng không thay đổi nói: "Anh hai trở về rồi, có phải ban nãy mẹ nói để cho anh nấu cơm đúng không mẹ?"

Tang Diên đóng cửa tủ lạnh lại, nhìn về phía Tang Trĩ.

Sau đó, anh ấy nghe được trong điện thoại Lê Bình trầm mặc mấy giây, rồi nói: "Đúng rồi, để nó nấu."

Tang Diên: "..."

Tang Trĩ nuốt ô mai, lên giọng, đối diện Tang Diên hỏi: "Anh hai, mẹ hỏi anh có nấu hay không?"

Tang Diên nhìn chăm chăm Tang Trĩ một lúc lâu, một câu cũng thềm nói, trực tiếp đi vào nhà bếp. Thấy thế, Tang Trĩ bò dậy, đi vào phòng bếp tựa bên cửa thăm dò mà nhìn anh ấy: "Anh ấy bây giờ đang nấu ạ."

Nói thêm với Lê Bình vài câu, Tang Trĩ liền cúp điện thoại. Cô nhìn bóng lưng Tang Diên, đột nhiên nhớ tới chuyện nhận nhầm Đoàn Gia Hứa thành anh ấy. Trầm mặc nửa ngày, cô không hiểu sao phát ra câu: "Anh hai, ở đại học anh có yêu đương không?"

Tang Diên không thềm để ý tới cô.

"Không có sao? Một người cũng không có sao?" Dường như cảm thấy chuyện này rất thú vị, Tang Trĩ không thềm xem phim hoạt hình nữa: "Em hỏi thật, anh hai."

Tang Diên quay đầu, ngữ khí có hơi không tốt lắm: "Làm sao?"

Tang Trĩ chân thành nói: "Anh có muốn đi chinh sửa toàn bộ luôn không?"

"..."

Một từ Tang Diên cũng không muốn đáp lại cô. Anh ấy không muốn nhìn cô, quay lưng lại cười lạnh mà nói: "Anh trai mà lần trước cùng anh trở về nhà kia, em còn nhớ rõ không?"

Động tác cắn đồ ăn của Tang Trĩ hơi ngừng lại, rử mắt xuống chậm rãi nói: "Nhớ ạ."

"Cậu ta nói anh và em lớn lên giống nhau."

"..." Tang Trĩ trầm mặc mấy giây, đột nhiên thốt lên: "Em chọc giận anh ấy cái gì sao?"

"Cái gì?"

Tang Trĩ mấp máy môi, không vui nói "Nếu như không có, thì vì sao mà anh ấy mắng em xấu?"

"..."

Tác giả có lời muốn nói:

Tang Trĩ OS: Mặc kệ như thế nào, cho dù người khác nói em lớn lên giống anh, thì anh vẫn rất là xấu.

THẦM THÍCH ANH KHÔNG GIẤU ĐƯỢC

Trúc Dĩ

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Không Có Đối Tượng

Tang Diên nhần nhịn một chút, bỗng nhiên tắt vòi nước, xoay người trong chớp đưa tay còn dính nước chà lên mặt Tang Trĩ: "Anh cho em hai lựa chọn. Hoặc là quay về xem tiếp phim hoạt hình ngớ ngẩn của em, hoặc là ở lại đây để anh đánh cho một trận."

"Anh tức giận làm gì." Tang Trĩ lau nước trên mặt, nhú mày, "Người bị mắng là em, chứ đâu phải anh."

Tang Diên đặt lớp lót vào nồi cơm điện, còn không thèm nâng mắt: "Cửa ở đằng kia."

Tang Trĩ không nhúc nhích, nghiêm túc nói: "Dù sao thì anh ra ngoài cũng đừng nói với người khác là em giống anh nữa."

Anh ấy lắc đầu giễu cợt: "Ai mà thèm."

Nói xong Tang Diên dùng sức bóp mặt của Tang Trĩ, còn cướp lấy chén dâu tây trong tay cô, đi ra khỏi phòng bếp.

Tang Trĩ vô thức vuốt vuốt mặt. Đến khi chú ý thấy tay mình đã trống không, mắt cô lập tức trừng lớn, không thể tin hỏi: "Sao anh dám lấy của em?"

"Tại sao lại là của em?" Tang Diên cầm một quả, đưa vào miệng cắn, "Em tự kiếm tiền mua à?"

Tang Trĩ chìa tay ra: "Em lấy từ trong tủ lạnh ra."

Tang Diên thông thả nâng cao tay: "Vậy thì nó là của tủ lạnh"

Tang Trĩ vất vả nhón chân, nhảy nhảy lên: "Nhưng em lấy ra thì là của em."

"Theo đạo lý này của em, vậy bây giờ anh lấy được thì là của anh."

"..."

Cả hai giằng co một hồi lâu.

Tang Diên định ăn luôn trái dâu tây thứ năm, di động trong túi chọt vang lên. Anh ấy quan sát Tang Trĩ một lúc, thản nhiên đem cánh tay cầm dâu tây hạ thấp xuống một chút, tay kia lấy điện thoại di động.

Tận dụng khe hở này, Tang Trĩ vội vàng nhảy lên đoạt chén dâu tây về.

Tang Diên thấp giọng hừ một tiếng, nhận điện thoại: "Sao vậy?"

Bên kia không biết nói câu gì.

"Tôi về nhà rồi, không phải ký túc xá cúp điện cả ngày để kiểm tra ra thiết bị điện trái với nội quy sao? Tôi về nhà tị nạn." Nói đến đây, anh ấy dừng lại một chút, ý vị sâu xa nói: "Đừng nói nữa, tôi vẫn còn rất hối hận."

Tang Trĩ quay lại ngồi trước tivi xem hoạt hình, không muốn để ý đến anh ấy.

Tang Diên nhàn nhã nói: "Không có gì, chỉ là xui xẻo giẫm phải phân."

Tang Trĩ cầm điều khiển cổ tình nâng cao âm lượng.

Tang Diên hoàn toàn không bị ảnh hưởng, lười nhác nói chuyện điện thoại: "Tiền Phi cũng về nhà nữa. Cậu hỏi Đoàn Gia Hứa thử xem, cậu ấy không về nhà, có điều cũng không nhất định phải ở lại ký túc xá."

Bất chợt nghe thấy cái tên đã lâu chưa được nghe, ánh mắt Tang Trĩ vô thức nhìn sang. Hai tay cầm lấy điều khiển, lại lo sợ bị phát hiện ra dấu vết, cô nhanh chóng cúi đầu.

Trầm mặc chỉnh âm lượng nhỏ lại.

Có một loại khẩn trương kỳ lạ nổi lên trong lòng. Cảm thấy ngực có hơi khó chịu, đầu óc trống rỗng, lại phát hiện ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập. Cô không thể khống chế được mà chú ý tới Tang Diên.

"Cậu quên mang chìa khóa mấy lần rồi?" Tang Diên thừa cơ bỏ đá xuống giếng, "Dì quản lý chắc chắn sẽ không đưa cho cậu, có điều cậu muốn lấy thì đi nghe mắng là được."

Sau đó cũng không nhắc lại Đoàn Gia Hứa nữa.

Nghĩ đến lời nói vừa rồi của Tang Diên, Tang Trĩ đột nhiên có một suy nghĩ không tốt.

--- Tết Đoan Ngọ không về nhà, cũng có thể không ở ký túc xá trường.

Nếu như vậy, xem ra là đã có bạn gái.

Có điều ở độ tuổi này cũng nên có.

Đi gặp giáo viên mà vẫn có thể làm cho giống quan hệ bạn bè như thế kia, nhất định đã có.

Dù sao chuyện đó cũng không liên quan đến cô.

Có thì có.

Cũng không phải việc gì ghê gớm lắm.

Càng nghĩ, Tang Trĩ càng cảm thấy trong lòng dâng lên cảm giác hoảng sợ, đột nhiên đem bát nhựa trong tay ném lên trên bàn.

Bộp một tiếng vang lên.

Tang Diên ngồi trên ghế ăn cơm vừa đúng lúc cúp máy. Thấy cô bỗng đứng nổi giận, anh ấy có chút đăm chiêu nhìn cô, hỏi: "Xem phim hoạt hình mà cũng có thể nổi giận như vậy sao?"

Tang Trĩ tắt tivi.

Tang Diên thở dài nói: "Chú dê vui vẻ lại bị sói xám già bắt đi sao?"

Tang Trĩ cuối cùng cũng phản bác: "Em không phải đang xem cái đó."

Tang Diên không có hứng thú, uống một hộp nước nhắc nhở: "Nếu em còn muốn xem thì giảm bớt âm lượng tivi một chút, anh còn phải đi ngủ."

"Anh hai." Tang Trĩ đột nhiên gọi anh ấy.

"?"

Tang Trĩ gãi đầu ngập ngừng nói: "Ở ký túc xá các anh có phải là chỉ có anh không có bạn gái không?"

"..." Tang Diên nhìn chăm chăm cô hai giây, đột nhiên cười, "Tiểu quỷ, tại sao gần đây lại quan tâm việc của anh như thế?"

Tang Trĩ có chút chột dạ: "Em chỉ hỏi một chút."

"Ba mẹ kêu em hỏi?"

"Không phải em đang quan tâm anh hay sao?" Tang Trĩ nói thầm, "Em nghe mẹ nói, gần đây bà Trần muốn cho con gái đi xem mắt. Nếu như anh

vẫn chưa có, chẳng phải vừa đúng lúc có thể đi một lần sao."

"..." Tang Diên ngờ vực, "Con gái nhỏ của bà Trần?"

"Đúng vậy."

"Chẳng phải đã bốn mươi tuổi rồi sao?"

Tang Trĩ chớp chớp mắt: "Vậy thì sao, điều kiện của anh cũng không thể chọn lựa."

"..." Tang Diên muốn chửi bậy.

Lại sợ rằng tiểu quỷ này sẽ học theo, về sau dùng để đối phó anh ấy.

"Không cần em quan tâm." Tang Diên nén giận đi qua, dùng chai nước gõ gõ đầu cô, "Em có biết bạn chung phòng của anh vì sao đều không có đối tượng không?"

Tang Trĩ không lên tiếng.

"Bởi vì bọn họ đều xếp hàng để theo đuổi anh."

Tang Diên nói, "Anh bởi vì tội nạn mới dọn về nhà, hiểu không?"

Tang Trĩ nhìn anh, lần này không tranh luận với anh, yên lặng gật đầu.

Cô nhìn Tang Diên bức dọc đem cái chai ném vào trong thùng rác, đứng lên đi về phía phòng mình, sau đó quay đầu lại bổ sung: "Bởi vì ông đây là trai thẳng."

Tang Trĩ lại gật đầu.

Nhưng những cái khác cô cũng không thể nghe vào tai được nữa.

Vì cô chỉ nghe lọt có bốn chữ.

--- Đều không có đối tượng.

-

Lúc ăn cơm tối, Tang Diên đột nhiên nhắc đến chuyện này: "Đúng rồi, ba. Con thi xong sắp tới phải chuyển giáo khu(*) nên phải chuyển luôn kí túc xá, dời lại về khuôn viên chính của trường, đến lúc đó ba cho con mượn xe nhé?"

(*) Kiểu như là khu học.

Tang Vinh gật đầu: "Đồ đạc nhiều không? Có cần tìm công ti dọn nhà không?"

Tang Diên: "Không cần, con chỉ lười phải gửi xe ở trường thôi."

Lê Bình hỏi: "Khuôn viên chính? Không phải là gần trường học của Chích Chích sao?"

Tang Diên dạ một tiếng.

Tang Vinh: "Vậy con có thời gian rảnh thì ghé qua đón em con tan học."

"..." Tang Diên khóe miệng giật một cái, "Con học đại học còn phải mang theo một con nhóc sao?"

Tang Trĩ không tình nguyện: "Con cũng không cần anh đón."

"Tốt nhất là vậy." Tang Diên khẽ xì một cái, nhìn về phía Tang Vinh, nói, "Đầu tháng sau, ba cho con mượn một chiếc Toyota, lớn một chút. Tiện thể đem đồ đạc của một người bạn cùng phòng con chuyển đi một lần luôn."

Tang Vinh: "Chỉ cần không bắt nạt em gái con thì cái gì cũng được."

Tang Trĩ liền nói theo: "Đừng bắt nạt em thì cái gì cũng được."

"..." Tang Diên nhin một chút, "Biết rồi."

Nhớ tới hai chữ "Cùng phòng" trong miệng anh, trong lòng Tang Trĩ có chút mong chờ, do dự hỏi: "Anh hai, anh muốn giúp bạn cùng phòng nào của anh chuyển đồ à?"

Mí mắt Tang Diên không động: "Em hỏi chuyện này làm gì?."

Tang Trĩ mặt không đổi sắc nói: "Em muốn giúp anh chuyển."

"..." Động tác ăn cơm của Tang Diên ngừng lại. Anh hoài nghi bản thân mình nghe nhầm "Em muốn giúp bạn anh chuyển ký túc xá?"

Tang Trĩ: "Đúng vậy."

Tang Diên không biết cô đang suy nghĩ cái gì, nhắc nhở: "Em phải đến lớp."

"Chẳng phải còn cuối tuần sao? Hơn nữa, em tan học lúc bốn giờ hai mươi." Tang Trĩ nói tiếp, "Em tan học xong sau đó đến giúp anh cũng được, dù sao anh cũng không chuyển sớm như vậy."

Tang Diên: "Chính là sớm như vậy đấy, anh phải chuyển đồ xong trước bốn giờ hai mươi."

Ý tứ từ chối rõ ràng.

Tang Trĩ nghiêng đầu liếc anh một cái, mấp má môi, không nói gì.

Tang Vinh đột nhiên lên tiếng: "Em gái con muốn giúp đỡ con thì sao? Cũng không phải chuyện xấu, không ảnh hưởng con."

Tang Diên bất đắc dĩ: "Không phải, đồ vật nặng muốn chết, làm sao nó chuyển được? Còn phải đề phòng con bé đụng rớt đồ, con còn bận rộn thu dọn, làm sao có thể quản lý con bé chứ."

Tang Vinh: "Vậy con để cho em gái nhìn con dọn đồ"

Tang Diên: "..."

Anh thở hắt ra, nhìn về phía Tang Trĩ, chậm rãi nói: "Được rồi, tùy em."

Nhận được câu chấp thuận, Tang Trĩ lại vui vẻ hơn, mắt tròn cong thành hình trăng khuyết, tùm tùm cười nói: "Được, đến lúc đó em sẽ quan sát thật kỹ anh thu dọn."

"..."

....

Thật sự thì bản thân Tang Trĩ cũng không thể nào lý giải nổi hành động lúc này của mình.

Cô không hiểu vì sao bản thân lại muốn tìm hiểu xem Đoàn Gia Hứa đã có bạn gái hay chưa, cũng không biết vì sao muốn giúp Tang Diên thu dọn ký túc xá.

Rất nhiều dấu hiệu đều cho thấy nguyên nhân chỉ có thể là một.

Nhưng Tang Trĩ không bằng lòng thừa nhận.

Là đơn thuần đang nhớ nhung một người,

Hay là, ở lứa tuổi mới biết yêu, không thể khống chế một loại cảm giác đang dần nảy sinh trong tim mà trước nay chưa từng có, loại xúc cảm vô cùng mạnh mẽ.

Vừa muốn giải phóng cảm xúc này.

Lại cũng chỉ dám, vụng trộm mà dẫn xuống đáy lòng.

Giấu ở một nơi không ai biết đến.

-

Ngày Tang Diên chuyển ký túc xá là thứ tư.

Chuông tan học vừa reo, Tang Trĩ lập tức đeo cặp lên lưng chạy ra bên ngoài, thậm chí còn không chào hỏi, làm cho Ân Chân cũng không hiểu vì sao.

Có lẽ bởi vì đúng lúc ra về, ven đường người đi tập nập.

Tang Trĩ biết cơ sở chính của đại học Nam Vu ở đâu, lúc về nhà còn thường xuyên đi ngang qua. Hơn nữa, bởi vì diện tích trường trung học Húc Nhật quá nhỏ, trước giờ ngày hội thể thao của bọn cô đều phải tổ chức trên sân trường của bọn họ.

Trường học có văn nghệ hay hội diễn, đều mượn sân của đại học Nam Vu.

Cho nên trường Trung học Húc Nhật thường bị người ta gọi đùa là "Trường Trung học phụ thuộc Đại học Nam Vu".

Tang Trĩ đến trước cổng Đại học Nam Vu, dừng lại gọi điện thoại cho Tang Diên.

Có thể Tang Diên đã quên mất chuyện cô muốn đến giúp đỡ, lúc nhận được điện thoại vẫn còn sửng sốt: "Không phải chứ, em thực sự muốn đến?"

Tang Trĩ vô tội nói: "Em đến cổng luôn rồi."

"..." Tang Diên nói: "Em đang ở cổng chính?"

"Dạ."

"Bây giờ anh không có thời gian ra ngoài đón em. Em đi thẳng rẽ phải, rồi cứ đi thẳng, có thể nhìn thấy cầu thang thì đi lên là được. Tòa nhà thứ chín, tầng năm, phòng 525." Tang Diên bổ sung thêm một câu, "Nếu em cảm thấy vẫn chưa xác định được phương hướng, cứ hỏi người đi đường, tòa nhà thứ 9 ký túc xá nam sinh ở đâu. Nghe không?"

Tang Trĩ ngoan ngoãn nói: "Dạ em em biết rồi."

Tang Trĩ tắt máy, theo đường Tang Diên chỉ mà đi.

Nam Vu có rất nhiều học sinh bản địa.

Hôm nay cũng có không ít người nhà đến giúp đỡ, cho nên trên đường đi, Tang Trĩ có thể nhìn thấy rất nhiều người không phải sinh viên, còn có người mặc đồng phục trung học giống cô.

Đi khoảng 10 phút.

Tang Trĩ nhìn thấy một cái cầu thang lớn. Vị trí bên dưới trống, còn có một loạt ô tô nhỏ, để lại con đường rộng 3 mét.

Cô nhìn chung quanh một vòng, lúc này đang muốn gọi điện thoại cho Tang Diên, đột nhiên chú ý đến xe của Tang Vinh đậu cách đó không xa.

Tang Trĩ để điện thoại xuống, đi tới.

Trên xe không có ai, nhưng cốp xe phía sau lại mở ra, không biết là quên mất hay vì nguyên nhân nào khác.

Bên trong chỉ có một chồng sách, cùng một con thú bông rất xấu.

Nghĩ đến mình muốn đi lên, Tang Trĩ dứt khoát mang theo hai thứ này. Tang Trĩ chần chừ cầm lấy con thú bông xấu xí, đặt lên đỉnh cao nhất của chồng sách. Tương đối dễ cầm.

Động tác của cô còn chưa dứt, tay còn chưa buông ra.

Sau lưng đột nhiên có một bóng râm bao phủ xuống, dường như có người đứng phía sau cô, chặn đi ánh sáng.

Tang Trĩ vô thức quay đầu.

Đập vào trong mắt cô là một cơ thể mặc áo cộc tay màu đen.

Ánh mắt cô nhìn lên trên.

Lướt qua yết hầu của chàng trai, hàm dưới, bờ môi, sau đó thấy anh nhìn mình cười như không cười.

Đoàn Gia Hứa cup mắt, ánh mắt dừng lại ở thú bông trong tay cô vài giây. Sau đó, bỗng nhiên cúi người, nhìn thẳng vào mắt cô. Anh nhếch môi, nở nụ cười: "Tên trộm từ đâu chạy đến đây?"

Khoảng cách có hơi gần gũi.

Tang Trĩ biểu lộ cứng nhắc, nhất thời không biết nên nói gì.

Sau đó, Đoàn Gia Hứa chỉ chỉ vào tay cô, hất mặt: "Tại sao chỉ trộm đồ của tôi?"

Dừng vài giây.

Anh chậm rãi hỏi: "Để ý tôi rồi à?"

Tác giả có lời muốn nói:

Không! ! ! Là ta! Ta! ! Chăm chăm! ! ! ! Lên! ! ! ! Người! ! ! ! ! ! !
!!!!

THẦM THÍCH ANH KHÔNG GIẤU ĐƯỢC

Trúc Dĩ

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Nghĩ Cũng Hay Thật!

Editor: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Trong phút chốc bên tai có tiếng gió.

Không âm thanh không hơi thở cứ thế thối tới, trộn lẫn thêm chút mùi hương thuốc lá nhạt nhẽo. Ánh nắng rơi trên người anh, hình ảnh một người nào đó nhuộm chút màu vàng kim, càng thêm mấy phần nhu hòa.

Hai tháng không gặp, tóc Đoàn Gia Hứa bị cắt ngắn một chút. Cũng không biết có phải là do ảo giác của Tang Trĩ hay không mà anh dường như còn cao hơn trước, nhưng lại có vẻ không có biến hóa gì lớn.

Vẫn cứ tùy tiện phóng túng như trước, vẫn cứ chói mắt như vậy.

Trái tim Tang Trĩ nhảy lên từng nhịp từng nhịp.

Cô vậy mà chỉ bởi vì những lời này của anh lại có cảm giác chột dạ, vì bị đâm trúng tâm tư. Phảng phất như cô thật sự đang làm chuyện trái với lương tâm, bất an đến mức ngay cả tay chân cũng không biết nên đặt chỗ nào, sống lưng không tự chủ mà thẳng tắp.

Nửa ngày sau cô cầm lấy con thú bông nhét vào trong tay anh, thấp giọng nói: "Em không biết đó là của anh."

Tang Trĩ cúi đầu, có chút co quắp dời ra bên ngoài một bước.

Không nghe thấy tiếng đáp lại của anh, cô liền chỉ chỉ vào rương sách phía sau đuôi xe, đứng đắn mà giải thích: "Em tới đây là để giúp anh hai em chuyển ký túc xá, nhìn thấy trong xe có cái gì thì muốn giúp anh ấy mang lên một ít."

Lại chờ thêm mấy giây nữa anh vẫn không có nói một lời nào.

Tang Trĩ chần chờ một lúc lại bổ sung thêm một câu: "Nếu như biết con búp bê đó là của anh, em sẽ không cầm giúp anh đâu."

Mặt mày Đoàn Gia Hứa giật giật, đứng lên, nghi ngờ lặp lại một lần nữa: "Nếu biết là của tôi thì sẽ không cầm giúp?"

Tang Trĩ lập tức gật đầu: "Tuyệt đối không cầm."

"Còn tuyệt đối không cầm nữa?" Âm thanh Đoàn Gia Hứa lười nhác, ngữ khí mang theo chỉ trích: "Cô bé, em có lương tâm hay không hả."

"..."

Cầm giúp anh thì anh nói cô là tên trộm, mà không cầm giúp thì bảo cô không có lương tâm.

Người con trai này, so với ông trời còn dễ thay đổi hơn.

Đoàn Gia Hứa lại nói: "Tôi giúp em một việc lớn như vậy, mới đó thôi mà đã không còn nhớ rõ rồi?"

Lời vừa nói ra, bất mãn trong lòng Tang Trĩ lập tức tan biến hơn một nửa, ngập ngừng nói: "Nhớ kỹ ạ."

"Vậy mà còn không chịu đối xử tốt với tôi một chút?"

Tang Trĩ liếc mắt nhìn anh một cái không nói gì.

Đoàn Gia Hứa khẽ cười một tiếng, không đùa cô thêm nữa, đem con búp bê kia cho cô: "Thích thì cầm mà chơi."

Tay phải Tang Trĩ giật giật, đột nhiên nhớ lại câu nói vừa mới thốt ra của anh "Để mắt tới tôi". Trong phút chốc cô thu tay về không có lá gan cầm con búp bê.

"Không muốn?" Đoàn Gia Hứa thu hồi lại: "Vậy tôi ném đi?"

Tang Trĩ dùng một chút mới nhận lấy.

Đoàn Gia Hứa không khỏi cảm thấy có chút nuồn cười: "Muốn thì lấy, cô bé nhỏ như em sao lại khó chịu như vậy."

Nghe vậy Tang Trĩ liền bất mãn: "Anh vừa mới nói em là tên trộm."

"Tôi chỉ đùa với em." Đoàn Gia Hứa đem chồng sách bên trong xe ra ngoài, dùng một cái tay khác đóng lại cốp xe: "Đi thôi, lên lầu."

Tang Trĩ đi theo anh không nói chuyện.

Đoàn Gia Hứa nhìn điện thoại, sau đó hỏi: "Lại không vui nữa rồi?"

Tang Trĩ giữ nguyên yên lặng như trước.

Đoàn Gia Hứa: "Đền cho em con búp bê có được hay không?"

Tang Trĩ ngay thẳng nói: "Con búp bê này rất xấu."

"Xấu sao?" Lông mày của Đoàn Gia Hứa nhướn lên nghiêng mắt nhìn: "Cũng tạm được."

"Vì sao anh lại mua nó?"

"Không phải mua." Đoàn Gia Hứa nghĩ nghĩ, cũng không quá để ý nói: "Quên là ở đâu rồi."

Tang Trĩ cảm thấy hình như có chút hiểu ra: "Anh ơi, đây là của người khác tặng anh sao?"

Đoàn Gia Hứa: "Ừm, hình như là vậy."

Tang Trĩ mất hết cả hứng thú: "Vậy em trả lại cho anh đó."

"Không thích?" Đoàn Gia Hứa đưa tay về phía cô: "Vậy đưa đây, tôi lấy lại vậy."

Tang Trĩ trầm mặc trả lại.

Đoàn Gia Hứa hỏi: "Cặp có nặng lắm không?"

Tang Trĩ: "Cũng được."

Đoàn Gia Hứa lại hỏi tiếp: "Một lát phải trèo lên lầu năm, đi nổi không?"

"Đương nhiên có thể. Em đã mười ba tuổi rồi, không phải là ba tuổi." Tang Trĩ nhú mày, anh cứ như xem cô là con nít mà quan tâm vậy, "mà nếu như em không thể leo lên lầu năm như lời anh nói, chẳng lẽ anh muốn công em hay sao?"

Đoàn Gia Hứa từ trên xuống liếc cô một cái, giật giật khóe môi: "Cũng không phải là không được."

Tang Trĩ: "Anh nghĩ hay thật."

Đoàn Gia Hứa tạm ngừng, đột nhiên lại cười ra tiếng: "Tôi nghĩ như vậy thì hay lắm sao?"

Tang Trĩ mấp máy môi: "Vốn là vậy mà."

"Đi nào." Đoàn Gia Hứa im lặng ngầm thỏa hiệp thừa nhận: "Tôi nghĩ đúng là hay thật đấy."

Con búp bê kia bị anh đặt trên chông sách, diện tích không xem là nhỏ, thân hình lại có chút xiên vẹo nhìn qua rất dễ thấy. Tang Trĩ nhìn lại nhiều lần, rất nhanh rủ mí mắt xuống thu lại tầm mắt.

Chiều ngang của cầu thang không nhỏ, nhưng người lên người xuống cũng rất nhiều.

Sợ cô bị chen lấn nên Đoàn Gia Hứa đi ở phía trước, để cô đi ra phía sau mình.

Hai người yên lặng đi đến lầu năm.

Thể lực của Tang Trĩ không được tốt lắm, lúc lên gần tới nơi đã thở hồng hộc, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ửng đỏ, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi. Leo lên cái bậc thang cuối cùng, cô vịn tường ngồi xõm trên mặt đất, cả người đều hiện lên dáng vẻ không thể đi nổi được nữa mà nói: "Không được, em phải nghỉ ngơi một lúc."

Đoàn Gia Hứa nhìn cô hai giây: "Được, một giờ sau tôi đến đón em."

"..."

Tang Trĩ lập tức bắt lấy đùi phải của anh như đang chơi xấu: "Em chỉ nghỉ một lát làm gì mất tới một giờ chứ."

Đoàn Gia Hứa trêu chọc: "Cô bé, thể lực của em quả thật quá kém."

Tang Trĩ phản bác: "Rõ ràng là trường học của các anh keo kiệt, ngay cả thanh máy cũng không chịu xây."

"Tổng cộng có sáu lầu, xây thang máy cái gì?"

Tang Trĩ nói thầm: "Vậy thì anh đúng là quá xui xẻo, tổng cộng có sáu lầu thì đã ở lâu năm rồi."

"Được rồi, đi lên thôi." Đoàn Gia Hứa lại nhìn điện thoại một lát nói: "Ngồi xồm một hồi sẽ bị tê chân."

Nhìn qua thì có vẻ như anh đang rất gấp gáp.

Lần này Tang Trĩ nghe lời đứng dậy, hai người thuận thế đi vào hành lang.

Tang Trĩ đi theo phía sau anh, tò mò nhìn bốn hướng.

Cả hai nhanh chóng đi đến phòng 525.

Cửa không khóa, Đoàn Gia Hứa trực tiếp đẩy cửa đi vào, đem chồng sách đặt lên trên cái bàn gần cánh cửa nhất.

Tang Trĩ chậm rãi đi vào, quay đầu nhìn lại vừa vận đối diện với ánh mắt của Tang Diên.

Giường của Tang Diên và Đoàn Gia Hứa đối diện nhau. Lúc này anh ấy ngồi trên ghế, chân dài khoác lên trên bàn nhàn hạ uống nước: "Anh em tốt, vất vả rồi."

Cái tư thế lúc này của anh ấy thực sự rất muốn ăn đòn.

Tang Trĩ bất mãn nói: "Vậy mà anh còn nói là không rãnh xuống đón em."

Sắc mặt Tang Diên còn không thèm thay đổi nói: "Đúng vậy mà, vừa mới thu dọn xong, anh chỉ vừa ngồi xuống nghỉ một lát thôi."

Nghe được âm thanh khác, một nam sinh mập mạp từ giường tầng trên ló cái đầu ra: "A, đây là em gái của Tang Diên sao?"

Tang Trĩ gật đầu: "Chào anh ạ."

Một nam sinh khác từ ban công đi vào: "Con mẹ nó, em gái nhỏ thật đáng yêu."

Tang Diên vận nắp bình lại, ném bình nước trong tay qua: "Đừng có nói tục."

Nam sinh nhanh nhẹn tiếp lấy cái bình ném lại cho anh ấy: "Cậu đang muốn giáo dục ai đây, bình thường cậu chẳng phải cũng nói..." nói chưa hết câu, anh ta đột nhiên kịp thời phản ứng được, cười hì hì nói: "À, anh lạnh mồm lạnh miệng quá. Em gái nhỏ đừng học theo nhé."

Tang Trĩ yên lặng gật đầu.

Ánh mắt của cô chuyển đến thân hình Đoàn Gia Hứa, rất nhanh lại hạ mi xuống.

Đoàn Gia Hứa thu dọn lại một chút đồ còn trên bàn, sau đó kéo cái ghế của mình đến bên cạnh Tang Diên. Khóe miệng của anh cong lên một đường cong nho nhỏ, học người nam sinh ban nãy mà gọi cô, ngữ khí vô cùng cà lơ phất phơ: "Em gái nhỏ, ngồi ở đây."

Tang Trĩ thấp giọng "Vâng" một tiếng.

Sau đó, Đoàn Gia Hứa đi vào nhà vệ sinh.

Ký túc xá nhỏ hẹp ngay lập tức nháo nhào ầm ĩ. Tang Trĩ đại khái cũng biết rằng người nam sinh mập mạp gọi là Tiền Phi, còn người vừa nói tục là Trần Tuấn Văn. Cả hai đều rất thân thiện, nói chuyện cũng rất sôi nổi.

Quan hệ của Tang Diên và bọn họ dường như cũng không tệ. Anh ấy ngồi bên cạnh vừa bấm điện thoại vừa cùng bọn họ nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên sẽ đối đáp vài câu.

Hai người họ trò chuyện một chút, đã định luôn tối nay ra ngoài ký túc xá ăn đồ nướng. Còn muốn mang theo cả Tang Trĩ cùng đi.

Không bao lâu sau Đoàn Gia Hứa từ nhà vệ sinh đi ra. Anh đổi cái áo khác, không có nói chuyện phiếm với đám người trong phòng, kéo ngăn kéo bàn ra lấy cái túi.

Trần Tuấn Văn nhìn về phía anh, tí từng cười nói: "Lão Hứa, vừa dọn dẹp xong rồi, một lát đi ăn lẩu với bọn này đi."

"Tối nay?" Đoàn Gia Hứa lắc đầu: "Các cậu đi đi, tôi có một chút chuyện riêng."

Tang Trĩ lập tức nhìn về phía anh.

Tiền Phi nói: "Cậu đi đâu làm gì? Không lẽ cậu có bạn gái sao? Tuyệt đối không thể! Cả đám chúng ta trong ký túc xá này chính là một thể! Nếu cậu muốn tìm bạn gái, thì tìm giúp tôi trước đã."

Trần Tuấn Văn tranh với cậu ta: "Không được, tìm giúp tôi trước."

Tiền Phi: "Tôi không cần điều kiện gì đâu, tính tình đừng quá khác với tôi là được."

Trần Tuấn Văn: "Là nữ đều được."

Tiền Phi: "Nam cũng được luôn."

"..."

Tang Trĩ nhìn chăm chăm bọn họ, đột nhiên thốt lên: "Các anh không phải đang theo đuổi anh hai của em sao?"

Tang Diên: "..."

Trần Tuấn Văn trưng ra một mặt hoảng sợ nhìn sang: "Em gái nhỏ, cơm có thể ăn bậy, nhưng lời nói thì tuyệt đối không được nói linh tinh."

Tiền Phi từ trên giường ngồi dậy, có vẻ như đang thật sự xem xét Tang Diên, sờ sờ cái cằm nói: "Nhìn qua thì, Tang Diên xác thực nhìn rất mi thanh mục tú(*)."

(*) lông mày xanh, đôi mắt đẹp.

Tang Diên néo néo thái dương: "Hai cậu cút ngay cho tôi."

Đoàn Gia Hứa ở một bên im lặng cười, đeo cái túi lên lưng đi ra ngoài: "Tôi đi trước, các cậu cứ nói chuyện đi." Đi được vài bước, anh đột nhiên nhớ tới cái gì đó quay đầu lại vuốt vuốt cái đầu của Tang Trĩ: "Con búp bê kia, nếu muốn thì cứ lấy về chơi."

Nói xong thì đi khỏi ký túc xá.

Trần Tuấn Văn thở dài: "Vậy chúng ta cũng ra ngoài thôi."

Tiền Phi: "Được, tôi cũng đói bụng rồi."

Tang Diên nhìn về phía Tang Trĩ: "Quý nhỏ, em có muốn đi ăn lẩu không?"

Tang Trĩ trầm mặc mấy giây, lắc đầu: "Em về nhà."

"Ăn cái khác thì sao?" Tang Diên vắn lông mày: "Ăn xong anh đưa em về."

Tang Trĩ lại lắc đầu.

Tang Diên không còn tính nhẫn nại nữa, đứng dậy nói: "Em tự cân nhắc đi, anh đi vệ sinh."

Tang Trĩ cũng yên lặng đứng lên, đem cái ghế của Đoàn Gia Hứa kéo trở về vị trí của anh. Sau đó, cô chú ý tới con búp bê bên trên cái bàn của anh, tuy hơi do dự nhưng vẫn cầm lên, trong lòng có chút buồn bực.

Tiền Phi mang giày vào, nhìn thấy hành động của Tang Trĩ, vô thức nói: "Món đồ chơi này Đoàn Gia Hứa không vứt đi sao? Cậu ta có trúng độc không vậy?"

Nghe nói vậy, Trần Tuấn Văn cũng ngược mắt nhìn: "Hình như cậu ta để trên giường để trang trí thì phải."

Tiền Phi: "Để cái này bên cạnh lúc ngủ, không cảm thấy rất đáng sợ sao?"

Tang Trĩ dùng sức vuốt con búp bê, lấy hết dũng khí vờ tỏ vẻ tò mò hỏi: "Đây là bạn gái của anh Gia Hứa tặng ạ?"

Trần Tuấn Văn lập tức nói: "Bạn gái cái gì, cậu ấy làm gì có thời gian mà đi kiếm bạn gái."

Tiền Phi: "Đúng vậy đó, bạn bự không khác gì cậu."

Trần Tuấn Văn: "Nhưng vì sao tôi thông thả thế này mà vẫn không có bạn gái."

"Còn hỏi tại sao? Bởi vì cậu xấu." Tiền Phi nhìn con búp bê trong tay Tang Trĩ, nghĩ nghĩ, "Con búp bê này hình như là Đoàn Gia Hứa tham dự cái chương trình tranh tài gì đó được thưởng, tôi nhớ được như vậy."

Trần Tuấn Văn: "Đúng vậy, đó là học kỳ trước."

Nghe vậy, lực đạo trong tay Tang Trĩ nói lỏng lại, nhẹ nhàng thả ra.

Trong ký túc xá có hai nhà vệ sinh. Có thể là bởi vì có Tang Trĩ ở đây, nên Trần Tuấn Văn và Tiền Phi không thay đồ trong phòng, cầm lấy quần áo cùng chen chúc trong một phòng vệ sinh nhỏ mà thay.

Tang Trĩ nhìn chăm chăm con thú bông trong tay, yên lặng kéo mở khóa túi sách, nhét nó vào trong.

Tang Trĩ uốn cong khoe môi mà kéo khóa lại.

Sau một lát, Tang Diên và hai người kia đồng thời từ nhà vệ sinh đi ra.

Lần này Tang Trĩ thật sự có cảm giác như một tên trộm. cô lập tức quay lưng lại ra vẻ bình tĩnh đi đến chỗ Tang Diên.

Tang Diên giật tờ khăn giấy ra xoa tay, hỏi: "Đã suy nghĩ kỹ chưa?"

Tang Trĩ: "Em về nhà ăn."

Tang Diên gật đầu: "Vậy được, anh đưa em về nhà."

.....

Mười giờ tối.

Đoàn Gia Hứa quay trở lại ký túc xá.

Trần Tuấn Văn và Tiền Phi đang ngồi trước bàn máy tính chơi game, bên miệng diên cuồng kêu gào chém chém giết giết. Tang Diên nằm trên giường không nhúc nhích. Nghe thấy động tĩnh anh quay về, anh ấy ngẩng đầu còn nhập nhèm buồn ngủ: "Này, Đoàn Gia Hứa."

Đoàn Gia Hứa đặt cái túi lên bàn: "Sao thế?"

"Em gái tôi vừa gọi điện thoại cho tôi." Tang Diên đưa di động cho anh, "nói cậu có đánh rơi cái gì đó, tôi hỏi cái gì cũng nhất quyết không chịu nói, cậu tự gọi cho con bé hỏi thử đi."

Đoàn Gia Hứa mở tủ quần áo ra, nhưng không tìm được đồ: "Cậu gọi qua cho tôi đi."

Tang Diên buồn ngủ gần chết, mở màn hình tìm dãy số điện thoại của Tang Trĩ gọi đi, lần nữa đưa điện thoại đến bên Đoàn Gia Hứa. Đoàn Gia Hứa tiếp nhận điện thoại áp lên tai, đi đến ban công thu quần áo.

Đầu dây bên kia nhận điện thoại, gọi: "Anh hai?"

Đoàn Gia Hứa miễn cưỡng nói: "Cô bé, tôi đánh rơi cái gì ở chỗ em?"

"..." Tang Trĩ yên tĩnh nhắm mắt lại, bởi vì chột dạ mà nói rất nhanh: "Anh ơi, không phải là anh đánh rơi đồ gì ở chỗ em, mà là em làm rơi đồ ở chỗ anh."

"Cái gì?"

Tang Trĩ đành hoảng mà nói: "Vỡ bài tập"

Đoàn Gia Hứa không để ý lắm: "Sáng mai tôi kêu anh em đem qua cho em?"

"Nhưng em chưa có làm..."

"..."

Động tác thu quần áo của Đoàn Gia Hứa ngừng lại, trầm mặc mấy giây sau đó hiểu rõ được ý đồ tại sao cô tìm anh.

"Em muốn tôi giúp em làm?"

Dường như cảm thấy yêu cầu này của mình chính là cố tình gây sự, Tang Trĩ khó khăn giải thích: "Ban đầu em cũng có thể tự mình làm bài. Nhưng mà đề tài chính là viết bài văn kỹ yếu 500 chữ, sáng mai em đi học sợ không kịp viết."

"..."

Nụ cười Đoàn Gia Hứa mang the vẻ hoang đường: "Sao em không tìm anh trai của em?"

Tang Trĩ: "Anh ấy sẽ không viết giúp em."

Đoàn Gia Hứa: "Vậy thì tôi sẽ giúp em viết sao?"

Câu này vừa nói ra, cả hai người đều trầm mặc.

Quan thật lâu sau đó, âm thanh Tang Trĩ vang lên có một chút nghẹn ngào, buồn buồn nói ra: "Anh giúp em viết một chút đi mà...thầy giáo kia thật sự rất hung, trước kia bài tập mấy môn khác em còn dám không làm, nhưng môn ngữ văn này em thật sự không có can đảm..."

"..."

"Sao em lại khóc rồi." Đoàn Gia Hứa cố dỗ cô: "Cô bé, thế này đi. Sáng ngày mai em đi thật sớm lên trường viết bài. Tôi cũng sẽ đi sớm đem vở qua cho em, được chưa?"

Cô thút tha thút thít mà khóc lên: "Không được."

Đoàn Gia Hứa hỏi: "Vì sao lại không được?"

"Em, em dạy không nổi....huhuhu..."

"..."

Lời tác giả:

Đoàn Gia Hứa: Sao dậy không nổi mà em vẫn còn lý lẽ thẳng thừng như vậy hả?

Tang Trĩ: Oaoaoaoaoaoa

Đoàn Gia Hứa: Được, được, tôi viết cho em.

THẦM THÍCH ANH KHÔNG GIẤU ĐƯỢC

Trúc Dĩ

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Rất Hấp Dẫn

Edit: Adelia

Beta: Min

Không biết thực sự cảm thấy hoảng hốt, hay là vẫn còn bị anh dùng giọng nói lãnh đạm không hợp lẽ kia hù dọa, sau khi dùng hết sức lực nói xong câu này, Tang Trĩ không mở miệng lên tiếng nữa, chỉ phát ra những tiếng đứt quãng nghẹn ngào.

Mà bên trong ký túc xá, Tiền Phi ngồi trước máy vi tính bất thành hình nặng nề gõ xuống bàn phím, lạch cạch, sau đó hét lớn một tiếng: "Đệch, cái tên trợ giúp ngu xuẩn này!"

Ngay sau đó, Tang Diên ném cái gối đến: "Còn không chịu yên tĩnh thì mình đánh cậu thành tên ngu xuẩn luôn đấy."

"Tang Diên ! Thời điểm quan trọng đến tính mạng con người này!" cổ họng Tiền Phi tựa như cái loa, " Mẹ nó cậu đừng ngủ, mau đến ---"

Hai phía đều oanh tạc.

Đoàn Gia Hứa nhếch môi, xoay đầu đóng cửa ban công lại. Anh tựa người vào tay vịn lan can, nhắc cánh tay lên trên thành ngang. Nhìn thấy dưới lầu phát ra ánh sáng đèn đường, anh thoáng chút ưu tư, giọng nói chậm rãi: "Nhóc con, bình thường em vào học lúc mấy giờ ?"

Tang Trĩ nghẹn ngào, nghiêm túc trả lời: "Bảy giờ bốn mươi."

"Bảy giờ rồi giường ?"

"Dạ."

"Ngày mai đúng sáu giờ thức dậy được không ?"

Lần này Tang Trĩ không hé môi.

Đoàn Gia Hứa cũng không thềm để ý, cân nhắc từ ngữ, muốn giảng đạo lý cho cô nghe: "Cô bé, bài tập về nhà thầy giáo giao cho em là nhiệm vụ của em, là chuyện của bản thân em. Em không mang về nhà, có thể thẳng thắn với thầy giáo, rồi xin lỗi thầy, nói sau này em sẽ bổ sung. Nhưng em không thể để người khác làm giúp."

Điện thoại bên kia truyền đến âm thanh hít mũi của cô gái nhỏ, sau đó rầu rĩ mà vang một tiếng.

Hai tháng không gặp, lần này vậy mà có thể nghe lời.

Đoàn Gia Hứa nhẹ nhàng thở ra: "Vậy sáng mai sáu giờ có thể dậy không."

Lần này cô trầm mặc hết mấy giây, mới rất không tự tin trả lời một câu: "Có thể ..."

"Vậy ngày mai ---" Đoàn Gia Hứa trong lòng tính toán thời gian một chút, "Sáng mai sáu giờ bốn mươi, tôi đợi em ở nhà ga, cùng em làm bài tập được không ?"

Tang Trĩ lại dạ một tiếng.

Đoàn Gia Hứa: "Đừng khóc, trước hết suy nghĩ xem nên viết kỷ yếu đó như thế nào. Rồi rửa mặt đi ngủ."

Âm thanh của Tang Trĩ còn mang theo giọng mũi, âm thanh nhỏ nhẹ: "Dạ."

Sau khi nói xong, sau đó Tang Trĩ bỗng nhiên nhỏ giọng cầu xin: "Anh, chuyện này anh có thể đừng nói cho anh hai em biết được không ạ."

Đoàn Gia Hứa nở nụ cười: "Rơi vở bài tập cũng không dám nói cho anh hai em biết sao?"

"Không phải." Tang Trĩ không biết giải thích thế nào, miễn cưỡng nói, "Dù sao cũng đừng nói cho anh ấy."

"Được." Đoàn Gia Hứa cũng không biết mình lấy ở đâu ra nhiều kiên nhẫn như thế, nhắc nhở, "Sáng mai đúng sáu giờ phải rời khỏi giường, đến lúc đó tôi sẽ gọi điện cho em."

Tang Trĩ ngoan ngoãn nói: "Biết rồi ạ."

Đoàn Gia Hứa: "Đi ngủ đi."

Nghe được âm thanh cúp máy bên kia, Đoàn Gia Hứa đặt điện thoại xuống.

Màn hình điện thoại đã tối đen, nhưng di động Tang Diên không cài mật mã. Anh mở sáng màn hình, tìm tới cuộc trò chuyện gần nhất, quét mắt nhìn qua dãy số của Tang Trĩ, sau đó quay về màn hình chính.

Anh lấy toàn bộ quần áo xuống, quay vào trong ký túc xá.

Không gian nhỏ hẹp trong phòng càng thêm nháo nhào. Tang Diên đã rời giường, lúc này đang đứng ngay bên cạnh Tiền Phi nhìn anh ta chơi, thỉnh thoảng thốt ra một câu "Thao tác rác rưởi", hờ hững ngáp một cái.

Đoàn Gia Hứa trả lại điện thoại cho anh ấy.

Tang Diên miễn cưỡng nói: "Rơi cái gì của cậu à?"

Đoàn Gia Hứa thuận miệng nói: "Chỉ là một món đồ chơi nhỏ, thôi cứ để lại cho em gái cậu chơi đi."

Tang Diên gật gật đầu, không hỏi lại.

Đoàn Gia Hứa đi vào nhà vệ sinh tắm rửa. Lúc đi ra, đã đến thời gian tắt đèn. Anh dùng khăn mặt lau tóc, đi đến bàn học mở đèn bàn lên. Quét mắt quanh mặt bàn một vòng, không thấy vở mà Tang Trĩ nhắc tới.

Anh nghiêng đầu, chú ý đến cái cặp của mình, nhắc lên.

Quả nhiên một quyển vở nhật ký bị mấy quyển sách luyện tập đè phía dưới.

Đoàn Gia Hứa giật giật khóe môi, đẩy mấy quyển sách ra một bên, cầm lấy quyển sách chuyên ngành chặn lại. Sau đó, anh khởi động máy tính, mở ra một tập tài liệu để trên bàn, tiếp tục chuẩn bị bài báo cáo cho hai ngày sau lên bục giảng.

Âm thanh chơi đùa của bạn bè cùng phòng nhỏ dần, mãi đến một lúc sau mới yên tĩnh hẳn.

Đêm trở nên tối hơn, bên trong phòng ngủ, ánh sáng điện thoại của mỗi người cũng lập lòe rồi chột tắt. Trong ký túc xá chỉ còn duy nhất một nguồn sáng phát ra, thời gian ở bên phải phía dưới máy tính dừng lại lúc hai giờ sáng.

Đoàn Gia Hứa đóng máy tính, sửa lại đồ vật trên bàn một chút.

Đột nhiên, chú ý tới vở nhật ký của Tang Trĩ. Anh giương mắt, đem khăn khoác trên cổ kéo xuống, thuận tay rút quyển vở kia ra.

Anh tùy tiện lật một tờ.

Vừa đúng lúc lật tới trang mới nhất.

Đoàn Gia Hứa thoáng qua một tia hào hứng. Anh hoàn toàn không có tự giác phải tôn trọng riêng tư của bạn học nhỏ, buồn ngủ nheo mắt, buồn chán nhìn xuống phía dưới.

Tiêu đề là << Một con chó lang thang >>

Thứ tư, ngày 24, tháng 6, năm 2009.

Ngày hôm nay thời tiết không tốt lắm, bầu trời tối tăm mờ mịt, xem ra là ông trời sắp mưa rồi. Mình không mang dù, xuống xe lập tức vội vã chạy về nhà, một mạch chạy như điên về tiểu khu. Lúc đi ngang qua lùm cỏ, đột nhiên mình thấy một chú chó lang thang màu đen.

Thấy cảnh này, mình liền dừng bước, tâm tình mình lúc ấy cũng hết như thời tiết bấy giờ vậy đó. Chú ý tới khuôn mặt của chú chó kia, mình cảm thấy vô cùng đau lòng, nhin không được đi qua nói chuyện với nó.

Nhìn thấy nó, mình nghĩ ngay đến anh hai nhà mình. Bởi vì dáng dấp của nó với anh trai thật sự giống nhau như đúc. Giống như, là con trai của anh hai vậy đó.

...

...

Đoàn Gia Hứa "..."

Ánh mắt của anh dừng thật lâu. Sự mệt mỏi cả ngày nay nhanh chóng tan biến, đột nhiên nở nụ cười. Trong một căn phòng yên tĩnh, không có âm thanh gì. Chỉ mơ hồ phát ra vài tiếng cười.

Đoàn Gia Hứa cười đến hơn nửa ngày mới đóng vở lại, đi đến nhà vệ sinh rửa mặt.

Lúc đi ra, anh lại chú ý đến quyển nhật ký trên bàn. Đoàn Gia Hứa cụp mắt suy tư, nhớ tới câu nói của Tang Trĩ "Em dậy không nổi", anh dừng vài giây, cuối cùng vẫn ngồi xuống bàn học.

Lấy một quyển vở ra, xé một đôi giấy.

-

Sáng sớm hôm sau.

Tang Trĩ vùng vẫy nửa ngày, nghe đồng hồ báo thức liên tục reo lên bên tai, trong đầu hiện lên hơn chục lần suy nghĩ để anh leo cây. Cuối cùng nghe tới đồng hồ báo thức của điện thoại cũng vang lên, vẫn an phận ngồi dậy.

Cô vô cùng không vui vẻ đập chăn mền ra, xuống giường đi rửa mặt.

Lê Bình đã thức dậy nấu cháo. Nghe được tiếng mở cửa, tưởng rằng là Tang Vinh tỉnh dậy, nên không nói chuyện. Đến lúc bà từ phòng bếp đi ra, chú ý đến vẻ mặt buồn ngủ của Tang Trĩ ngồi trước bàn ăn, bà sững sờ: "Chích Chích? Sao hôm nay con lại dậy sớm như thế?"

Tang Trĩ xoa mắt: "Con để quên vở bài tập trên trường, phải đi sớm một chút bổ sung."

Chuyện thế này trước đây chưa từng xảy ra, Lê Bình cũng không phê bình cô, chỉ nói: "Vậy mẹ để ba đưa con đến trường? Con có thể ngủ trên xe một lúc."

"Không cần đâu ạ." Nhớ tới Đoàn Gia Hứa nói ở nhà ga chờ, Tang Trĩ hàm hồ nói, "Con hẹn đi với bạn rồi ạ."

Lê Bình cũng không hỏi nhiều, vào nhà bếp múc cho cô một chén cháo.

Ăn xong bữa sáng, Tang Trĩ đeo cặp trên lưng, vội vã ra cửa. Đợi ở nhà ga vài phút, cô là người đến sớm nhất trạm xe buýt, tìm một chỗ ngồi xuống.

Bối rối theo thời gian đã không còn chút gì, thay vào đó là sự căng thẳng khẩn trương ùn ùn kéo đến, chiếm lấy tâm trí.

Càng gần đến nơi, cô càng cảm thấy không được tự nhiên.

Từ nhà tới trường học cũng không xa mấy, ngồi xe buýt ước chừng mười phút. Nghe được loa phóng thanh báo đến trạm, Tang Trĩ theo dòng người xuống xe, trái tim giống như nhảy lên cổ họng.

Cũng chẳng biết cảm giác khẩn trương này là từ đâu mà xuất hiện.

Tang Trĩ nắm lấy quai đeo cặp sách, hướng bốn phía nhìn một vòng.

Không nhìn thấy người.

Sợ anh là bị khuất sau trạm xe, cô còn nghiêm túc vòng quanh trạm xe buýt một vòng.

Vẫn không thể thấy người.

Tang Trĩ lấy điện thoại từ trong túi, phát hiện chỉ mới sáu giờ rưỡi. Không biết số di động của Đoàn Gia Hứa, nên cô cũng không thể gọi điện thoại cho anh, chỉ có thể chờ đợi. Cô có chút buồn bực, ngồi vào ghế ở trạm xe buýt.

Qua hai phút, điện thoại Tang Trĩ rung lên.

Điện thoại đến là một dãy số xa lạ.

Tang Trĩ bắt máy.

Đầu bên kia điện thoại quả nhiên là Đoàn Gia Hứa. Âm thanh của anh bên trong điện thoại, có chút ấm áp, trầm thấp êm tai: "Cô bé, em đã tỉnh chưa ?"

Đã đến rồi còn hỏi tỉnh chưa.

Tang Trĩ có chút yên lặng, chậm rãi trả lời: "Rồi ạ."

Nghĩ nghĩ, cô cũng hỏi: "Có phải anh còn chưa tỉnh không ?"

"Hửm?" Đoàn Gia Hứa cười nhẹ, "Tôi chưa tỉnh thì làm sao điện thoại cho em?"

"Vậy sao em không nhìn thấy anh."

"Có lẽ bởi vì anh còn chưa đi ra ngoài?"

Lời này hoàn toàn phù hợp với suy đoán của Tang Trĩ. Cô cũng không kinh ngạc, không vui đá hòn đá trước mặt, khuôn mặt căng lại: "Anh, nếu anh đến muộn, bạn gái của anh sau này sẽ như Như Hoa vậy."

Suy nghĩ một chút, cảm thấy chưa đủ uy hiếp, cô liền bổ sung: "Hình thể thì sẽ giống như Transformers."

Vừa dứt lời, Tang Trĩ cảm thấy có thứ gì ấm ấm áp vào mặt mình.

Tang Trĩ giật nảy mình, vô thức quay đầu.

Đoàn Gia Hứa một bên tựa vào trạm dừng, cầm trong tay bình thủy tinh đựng sữa bò. Hôm nay anh mặc chiếc áo sơ mi màu đỏ, khuôn mặt hơi nhợt, trông vừa tùy tiện lại kiêu ngạo. Anh nhìn chăm chăm Tang Trĩ, đồng tử màu nâu nhạt trông sâu hơn vì ánh sáng.

Anh đứng thẳng lên, buồn cười mà nói: "Như Hoa ?"

"..."

"Transformers ?"

"..."

"Chỉ có thể tìm được dạng này thôi?"

"..."

"Cô bé." Đoàn Gia Hứa tựa tiểu phi tiểu nói, "Em có lương tâm không ?"

Không nghĩ tới anh có thể đến nhanh vậy. Ở ngay trước mặt anh, Tang Trĩ đối với lời nói của chính mình có chút chột dạ, cúi đầu không dám nhìn anh, cũng chẳng dám hé môi lên tiếng.

Qua hai giây.

"Có điều," Đoàn Gia Hứa thoáng giương đuôi mắt, đem sữa bò trong tay nhét vào tay cô, có chút dăm chiêu nói: "Nghe em nói như thế, cái này nhìn qua...."

"..."

"Còn có vẻ rất hấp dẫn người khác."

"..."

Tác giả có điều muốn nói:

Mười ba tuổi, Tang Trĩ có thêm một điều phiền não mới.

Cô đang nghiên cứu, phải làm thế nào, mới có thể cao như Transformers.

Lời bà Min:

E hèm, có ai tò mò Như Hoa là nhân vật nào hông? Chương sau biết nha ^.^

Đọc tới đoạn Chích Chích viết về con chó mà cười bò, tả ác nhen luôn.

THẦM THÍCH ANH KHÔNG GIẤU ĐƯỢC

Trúc Dĩ

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Giống Như Hoa

Editor: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Giọng điệu của anh nhạt nhẽo, mang theo một chút trêu chọc.

Tang Trĩ không nghe ra là anh đang nói đùa hay là trêu thuật một sự thật. Cô dùng lòng bàn tay vuốt ve ly sữa bò, bày ra bộ dạng hiểu rõ hỏi anh: "Anh ơi, có phải anh chưa có xem hai bộ phim này."

Đoàn Gia Hứa cong cong khóe môi: "Xem qua "Transfomer" rồi."

Quả nhiên là như thế.

Quả nhiên là vô ý mới nói như vậy.

Biết được anh không biết cái người kia khiến Tang Trĩ có chút kiêu ngạo. Cô đứng lên nhẹ nhàng giải thích cho anh: "Như Hoa không phải là tên phim, chỉ là vai phụ trong một bộ phim Hồng Kông, gọi là..."

Nói đến đây cô ngừng lại, nhất thời nhớ không nổi cái tên phim kia: "Gọi...gọi là....."

Chờ đến nửa ngày vẫn không nghe thấy lời nói tiếp theo của cô, Đoàn Gia Hứa nhìn chăm chăm cô nàng đang vắt hết đầu óc, không thể nhịn được cười mà lên tiếng: "Cái tên Như Hoa này nghe rất êm tai."

Tang Trĩ đang nghĩ tới cái tên nên không phản ứng với anh.

Không để ý tới cô đang lạnh lùng, Đoàn Gia Hứa tiếp tục nói: "Hắn phải là một cô gái xinh đẹp nhỉ?"

Lúc này Tang Trĩ không thể làm ra vẻ không nghe thấy, ngẩng đầu định phản bác. Một lát sau, anh nhéo nhéo mặt cô vô cùng tự nhiên, lên tiếng: "Giống như bé Tiểu Tang đúng không?"

Tang Trĩ: "..."

Tang Trĩ không thể tin vào tai mình cũng không dám tin những gì mà mình đã nghe được.

Anh vậy mà nói, vẻ ngoài của cô giống Như Hoa.

Sét!!!!Đánh!!!!Ngang!!!Tai!!!

(*) Nhân vật Như Hoa là vị bên dưới đây mấy bạn=)))

Đoàn Gia Hứa nhanh chóng lấy điện thoại di động từ trong túi ra nhìn thời gian. Anh quét mắt nhìn bốn phía một vòng, chỉ chỉ cửa hàng tạp hóa cách đó không xa: "Đi lại kia làm?"

Tang Trĩ vẫn còn cứng ngắc đứng một chỗ không lên tiếng.

Đoàn Gia Hứa quay đầu kéo dài âm cuối hỏi thăm: "Hửm? Tiểu Như Hoa sao không nói chuyện rồi?"

"..."

Lại...còn...Tiểu Như Hoa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Sét!!!!Đánh!!!!!!!!!!!!Vang!!!!Trời!!!!!!!!!!!!

Tang Trĩ vẫn chưa hiểu rõ anh đang khen cô hay đang châm chọc cô. Cô có chút tủi thân, ghen ngào không chút cao hứng mà nói: "Anh không được gọi em như vậy, hình dạng Như Hoa không có xinh đẹp đâu."

"Vậy sao?" Đoàn Gia Hứa nhú mày, "Nghe tên cảm thấy rất xinh đẹp mà."

Nghe nói như thế Tang Trĩ ngửa đầu nhìn chăm chăm anh. Thấy được nét mặt của anh cô liền cảm thấy có gì đó sai sai. Nhớ tới lần đầu anh nghe được hai chữ "Như Hoa" phản ứng lúc đó, rõ ràng so với bộ dạng ngây ngốc bây giờ hoàn toàn khác biệt.

Trong nháy mắt Tang Trĩ rõ ràng anh thật sự là đang trêu chọc cô.

Mặt cô không đổi nhìn anh mấy giây, sau đó mím môi im lặng đi một mạch đến cửa hàng tiện lợi.

Cô nhóc này tính tình đúng là không nhỏ.

Đoàn Gia Hứa cười hai tiếng, chậm rãi theo sau.

Không gian của cửa hàng tiện lợi không nhỏ, ngoại trừ buôn bán các loại sản phẩm hàng ngày, bên cạnh quầy thu ngân còn bày một cái máy, bán đồ nướng và các loại thức ăn. Trước tủ lạnh có hai cái bàn trống.

Tang Trĩ ngồi vào vị trí đầu tiên.

Đoàn Gia Hứa ngồi ở đối diện cô, lấy quyển bài tập trong balo ra cho cô: "Viết đi."

Tang Trĩ cầm lấy, lật tới phần bài tập viết nhật ký hằng tuần.

Bên trong cửa hàng tiện lợi im ắng.

Nhân viên cửa hàng đứng ở chỗ thu ngân bấm điện thoại, không có một động tĩnh gì lớn. Hương vị món cá trứng thơm nồng, tràn ngập toàn bộ căn phòng.

Đoàn Gia Hứa nâng má nhìn cô: "Cô bé, em có ăn sáng không?"

Tang Trĩ mở bút ra, không muốn để ý đến anh, lặng lẽ gật đầu.

Đoàn Gia Hứa: "Có muốn ăn thêm gì nữa không?"

Tang Trĩ lắc đầu.

"Vậy tôi đi mua một phần đồ ăn sáng nhé?"

Tang Trĩ gật đầu.

Đoàn Gia Hứa đứng dậy, đi về phía quầy thu ngân.

Tang Trĩ từ quyển bài tập ngẩng đầu lên, ánh mắt lặng lẽ di chuyển theo từng cử động của Đoàn Gia Hứa.

Giờ khắc này, anh đứng trước quầy thực phẩm. Dưới ánh đèn của cửa tiệm, làn da anh rất trắng, dưới bóng mắt có màu xám xanh, nhìn qua có thể đoán được là do thường xuyên thức đêm, nhưng tinh thần lại rất tốt. Lúc chọn đồ, cặp mắt kia kiểu gì cũng sẽ che giấu sự lơ đãng, chuyên chú lại ôn hòa.

Thế nhưng nụ cười cứ luôn cà lơ phất phơ.

Như một tên cặn bã bại hoại vậy.

Rất nhanh sau đó Đoàn Gia Hứa cầm một cái sandwich đi tới.

Tang Trĩ cup mắt, giả bộ như đang suy nghĩ bài tập.

Đoàn Gia Hứa lấy trong cặp một chai nước, cùng một quyển sách chuyên ngành. Sau đó anh mở bọc ngoài của sandwich, lười biếng cắn một miếng.

Tướng ăn của anh rất ổn, không phát ra âm thanh, nhưng tốc độ cũng không chậm.

Miếng sandwich rất nhanh đã được anh xử lý xong xuôi.

Tang Trĩ lẽ mề động bút, tâm tư lại không có cách nào đặt vào bài tập nổi, cứ không tự chủ mà hướng về những động tác của anh.

Nhớ tới Tang Diên lúc trước có nói, sau khi bọn họ thi xong mới chuyển về giáo khu.

Vậy thì bây giờ hắn cũng đã nghỉ rồi nhỉ.

Nghe cha mẹ nói, bởi vì Tang Diên còn có một học kỳ mới nên không về nhà.

Vậy cho nên đây là thống nhất rồi sao?

Phát hiện Tang Trĩ mất tập trung, Đoàn Gia Hứa dùng đốt ngón tay gõ nhẹ xuống mặt bàn, thản nhiên nói: "Làm bài tập nào."

Tang Trĩ lấy lại tinh thần, gật đầu một cái.

Cái bàn hình tròn, không gian không tính là lớn lắm, sách vở hai người lại chồng chất lên nhau. Đoàn Gia Hứa ngược mắt lên nhìn, dứt khoát khép lại quyển sách, lùi người ra sau, để lại cho cô toàn bộ vị trí.

Qua thật lâu.

Đoàn Gia Hứa nhìn thấy hộp sữa trên bàn vẫn chưa được mở ra, lên tiếng hỏi: "Không uống sữa bò sao?"

Nghe vậy, Tang Trĩ ngược mắt nhìn hộp sữa, lại thoáng nhìn về phía của Đoàn Gia Hứa, sau đó im lặng nhét sữa bò vào trong cặp của mình.

Nhìn động tác của cô, Đoàn Gia Hứa buồn cười nói: "Sao làm cứ như tôi sẽ cướp đồ của em đến nơi vậy hửm?"

Tang Trĩ không lên tiếng đáp lại.

Đoàn Gia Hứa nửa đùa nửa thật: "Không uống thì để tôi uống nhé?"

Tang Trĩ quay đầu, cảnh giác kéo khóa cặp lại.

"Tính tình đứa bé như em sao lớn thế." Tư thế ngồi của Đoàn Gia Hứa lười nhác, trên mặt mang theo nụ cười ngả ngớn như có như không: "Không phải tôi chỉ đùa với em một chút thôi sao, bây giờ quyết tâm không thềm nói chuyện với tôi nữa rồi?"

Lần này mí mắt của Tang Trĩ cũng không thềm nhắc lên nhìn anh.

Đoàn Gia Hứa cũng không quá để ý, chỉ là giọng nói nhỏ lại và lẩm bẩm: "Cô nhỏ không có lương tâm."

Tang Trĩ nhin không được, cứng nhắc nói: "Em muốn viết bài."

Đoàn Gia Hứa quét qua bài vở của cô, thấy cô viết được hơn phân nửa. anh lo lắng nói: "Được rồi, em viết bài đi."

Nói ra được câu đầu tiên, sau đó trò chuyện cũng dễ dàng hơn. Tang Trĩ không còn đơn phương chiến tranh lạnh với anh giống ban nãy nữa, nhanh chóng viết bài, còn giả vờ lơ đãng hỏi anh: "Anh ơi, anh không nghĩ sao?"

"Không.."

"À, vậy nhà của anh ở đây ạ?"

"Không phải."

Tang Trĩ nghĩ nghĩ, suy đoán: "Vậy thì có phải sau khi chương trình học kỳ này kết thúc, anh sẽ phải về nhà nghỉ hè không ạ?"

"Không phải, sao em lại đi tò mò chuyện của tôi rồi?" Đoàn Gia Hứa dùng đầu ngón tay chỉ vào bài tập của cô, thản nhiên nói: "Viết nhanh lên, viết xong còn đi học nữa."

"...Vâng."

Qua bảy giờ một chút, Tang Trĩ đã hoàn thành bài tập.

Cô thu dọn lại đồ của mình, đeo cặp lên lưng cùng Đoàn Gia Hứa song song đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi.

Thấy thời gian vẫn còn sớm, Đoàn Gia Hứa quyết định đưa cô đến cổng trường.

Không hiểu sao lại có một chút không muốn đi, Tang Trĩ làm gì cũng chậm chạp. Cô nhàn nhạt nói hẹn gặp lại với anh, sau đó quay người đi về phía trong trường học.

Được mấy bước lại nghe thấy Đoàn Gia Hứa gọi tên cô, giống như nhớ ra cái gì đó, anh lấy trong túi một tờ giấy dcd gấp lại cẩn thận đưa cho cô: "Đúng rồi, cô bé, tôi quên nói cho em."

Tang Trĩ lúng túng nhận lấy: "Dạ?"

"Tôi nhìn lén ghi chép của em." Giọng điệu của anh mang theo một chút áy náy. Sau đó Đoàn Gia Hứa chỉ vào tờ giấy nhỏ trên tay cô, kéo dài giọng: "Cho nên tôi viết một bài mới, đền bù cho em."

.....

Thời gian còn sớm, trong phòng học hơn phân nửa đều trống không.

Còn hơn hai mươi phút mới bắt đầu vào tiết, bạn học cùng lớp thay phiên ngồi vào chỗ của mình. Tang Trĩ nghĩ xuống bàn của mình, lấy đồ trong cặp đặt lên.

Cho đến khi trong cặp đã trống rỗng, cô mới dừng lại, lục lọi bên trong.

Lấy ra tờ giấy nhỏ mà Đoàn Gia Hứa đưa cho cô.

Mở ra, trải phẳng trên mặt bàn.

Quả nhiên bài nhật ký tuần, hình như còn cổ bắt chước chữ viết của cô.

Nhỏ nhắn, xinh đẹp, từng nét từng nét một.

Đề bài là . Nội dung đứng đắn lại nghiêm túc, tinh tế kể hết từng chi tiết một chuyện ngày hôm đó ra như một quyển sổ thu chi vậy. Cô lật qua trang, mặt sau bị anh bổ sung một câu chữ lớn: Không cần dùng tới.

Tang Trĩ không tưởng tượng nổi cái hình tượng kia.

Có khả năng lúc đó trời đã tối, ánh đèn chung quanh cũng đã tắt đi. Anh ngồi trước bàn học, gặp phải đề bài nan giải, đau đầu một hồi nhưng vẫn nhẫn nại viết ra.

Có lẽ là hình tượng như vậy!

Để cho hô hấp và nhịp tim của cô, cũng bắt đầu đập thành thịch.

Sau đó, không khí cũng bị cô hút hết sạch.

Suy nghĩ của Tang Trĩ hơi trống rỗng, cô cẩn thận nhìn qua một lần, khoé miệng kiểm lòng không được mà cong lên, sau đó gấp giấy lại, cẩn thận từng chút một nhét vào trong vở tập vẽ.

Đúng lúc này, Ân Chân Như vừa đến lớp. Cô nàng đi từ cửa sau, chào Tang Trĩ một tiếng.

Đi được vài bước cô ấy quay đầu lại hỏi: "À, sao hôm nay cậu vui vẻ như vậy?"

Nghe nói như thế, Tang Trĩ sửng sốt một lát, mới miễn cưỡng thu hồi lại ý cười tràn đầy trên khuôn mặt.

"Không, chỉ là mình nhớ tới một chuyện buồn cười."

Ân Chân Như cũng không hỏi nhiều, ánh mắt cô ấy chú ý tới hộp sữa bò trên bàn Tang Trĩ, buồn bực hỏi: "Không phải cậu bị dị ứng với sữa bò à? Sao lại mua nó thế?"

Tang Trĩ yên lặng mấy giây, mới đem cất sữa bò vào trong hộp bàn: "Mình không cẩn thận nên cầm nhầm."

-.....

Sau khi về nhà, Tang Trĩ bỏ hộp sữa bò vào tủ lạnh.

Lại sợ bị Lê Bình nhìn thấy.

Cô do dự, cuối cùng vẫn đem nó giấu vào trong hộp bảo vật của mình, mỗi khi nhớ tới thì có thể lấy ra xem.

Thời gian ngày lại qua ngày.

Mặc dù khoảng cách của hai người nằm trong tầm tay. Sau khi Tang Trĩ ra khỏi cổng trường, chỉ cần đi bộ khoảng năm phút là có thể đến được

nơi của người kia. Thậm chí, cô cũng có thể giả vờ là đi tìm Tang Diên để đi tìm người trong lòng.

Nhưng mà cô không có cái lá gan đó.

Luôn cảm thấy mình làm thế nào cũng không thích hợp.

Sẽ có lúc lo lắng, có phải chút tâm tư này của cô rồi sẽ không giấu được hay không.

Thời gian nửa tháng cứ thế mà trôi qua.

Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ hè, lúc Tang Trĩ lấy hộp sữa bò kia ra thì bị Lê Bình thấy được. Tưởng rằng Tang Trĩ muốn uống sữa bò, Lê Bình uyển chuyển khuyên nhủ cô vài câu.

Sau khi nói xong, bà vẫn lo lắng Tang Trĩ sẽ uống hết nên nói muốn tịch thu.

Tang Trĩ chỉ có thể đem đổ hết sữa trong hộp ra, sau đó rửa thật sạch, hong khô.

Thình thoảng cô sẽ gặp một ngôi sao, từng cái lại từng cái, mỗi ngày đều có.

Sau này, ngay cả tờ giấy viết nhật ký ngày đó của Đoàn Gia Hứa viết cho cô, cũng được cô cẩn thận gấp lại bỏ vào.

Mầm non nho nhỏ dần dần sinh sôi nảy nở, rồi bắt đầu mọc thành một cây đại thụ.

Cô cũng dần mang theo một hy vọng nhỏ nhoi.

Mỗi ngày đều trông mong.

Hy vọng thời gian có thể trôi nhanh một chút nữa.

Hy vọng mình có thể lớn hơn một chút nữa.

....

Đầu tháng tám, bởi vì Tang Vinh và Lê Bình muốn đi đến một thành phố khác tham dự hôn lễ của bạn học, cho nên trong nhà chỉ còn lại hai người Tang Diên và Tang Trĩ. Trước khi xuất phát, Lê Bình dặn dò Tang Diên một đồng chuyện, bảo anh ấy quan tâm chăm sóc em gái cho thật tốt.

Thêm vài câu uy hiếp của Tang Vinh, Tang Diên đành bực bội đồng ý.

Ngày đầu tiên hai người sinh hoạt chung cũng xem như là hài hòa.

Đa số thời gian Tang Diên đều nằm trên giường xem điện thoại, đôi lúc Tang Trĩ sẽ tới làm phiền anh ấy, anh ấy đành qua loa ứng phó. Đến giờ ăn cơm thì gọi thức ăn ngoài về.

Một ngày dài cứ như vậy trôi qua.

Ngày thứ hai, có bạn bè hẹn anh ấy ra ngoài chơi game.

Tang Diên cũng không muốn từ chối, nhanh chóng thay quần áo ra khỏi phòng.

Lúc này Tang Trĩ đang ngồi ở phòng khách xem phim hoạt hình trên ghế salon. Nghe thấy động tĩnh, cô quay lại nhìn, trên mặt yên lặng không mang theo biểu hiện gì.

Tang Diên đứng ngay ngoài cửa thay giày: "Anh ra ngoài một lát, em ở nhà làm cho xong bài tập về nhà."

Tang Trĩ đã hiểu: "Anh ra ngoài chơi?"

Tang Trĩ hỏi một đằng, Tang Diên trả lời một nẻo: "Có việc gì thì gọi điện thoại cho anh."

Tang Trĩ: "Không được."

Tang Diên dừng động tác, cười như không cười nói: "Em còn muốn quản lý anh?"

Tang Trĩ lần nữa nhìn về phía TV mở gói khoai tây chiên trên bàn ra: "Nếu một lát có ăn trộm vào nhà, thì em phải làm sao bây giờ, em thế này đánh sao lại."

"Em cứ đóng cửa thật kỹ, không cho ai vào."

"Vậy một lát em đói bụng, đồ ăn đâu mà em ăn."

Tang Diên không nhẫn nhịn được nữa, nhìn chăm chăm túi khoai tây chiên trong tay cô: "Trong ngăn tủ có rất nhiều đồ ăn vặt, không đủ cho em ăn hả?"

Tang Trĩ cắn miếng khoai tây chiên "Em không muốn ăn đồ ăn vặt."

Tang Diên nhìn cô: "Vậy em muốn ăn cái gì?"

Tang Trĩ: "Dù sao cũng không ăn đồ ăn vặt đâu."

Tang Diên chịu đựng kìm nén sự tức giận, cởi giày ra: "Em muốn ăn cái gì, anh ra ngoài mua cho em."

Tang Trĩ liếc mắt nhìn anh ấy một cái, nói rất tỉnh bơ: "Em vẫn chưa nghĩ ra."

"..."

"Tiểu quý." Tang Diên ngồi xổm xuống, bóp mạnh mặt cô: "Anh lúc bằng tuổi em, ba mẹ không có ở nhà, anh không những phải tự làm đồ ăn cho mình, mà còn phải làm thêm cả đồ ăn cho em nữa đấy."

Mặt Tang Trĩ bị anh ấy bóp cho biến dạng, giọng nói mơ hồ không rõ âm: "Nó không giống."

"Không giống chỗ nào hả?"

"Lúc anh bằng tuổi em anh đâu có anh trai." Mí mắt Tang Trĩ không thèm nâng lên, cười như một con hồ ly nhỏ, chậm rãi nói: "-----nhưng em thì có nè."

"..."

Bạn bè lại gọi điện thoại tới thúc giục, Tang Diên không còn hào hứng nữa mà chỉ nói với cô: "Bây giờ cho em hai lựa chọn, một là em nói em muốn ăn gì, anh ra ngoài mua cho em, hai là nằm nhà chờ chết đi."

Tang Trĩ tiếp tục gặm khoai tây chiên: "Em chọn cái thứ hai."

"..."

Nói xong, Tang Trĩ từ dưới mông rút ra chiếc điện thoại, bấm vào dãy số của Tang Vinh. Cô nhìn màn hình nói thầm: "Được lắm, em sẽ tố cáo anh với ba."

Tang Diên xùy một tiếng: "Tùy em."

Anh lười để ý tới cô, đi về cửa.

Được hai bước, sau lưng truyền đến tiếng Tang Trĩ nói chuyện: "Ba ơi."

Tang Diên yên lặng mang một chiếc giày.

Còn chưa kịp xỏ chiếc thứ hai, đã nghe thấy giọng nói vô cùng 'thành thật' của Tang Trĩ: "Anh hai bảo con đi chết đi đấy ạ."

Tang Diên: "..."

Tác giả có lời muốn nói:

Sau đó Tang Diên gọi điện thoại cho Đoàn Gia Hứa: "Người anh em, cậu nên xuất hiện mang con nhóc này đi đi."

THẦM THÍCH ANH KHÔNG GIẤU ĐƯỢC

Trúc Dĩ

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Anh Thì Tính Là Cái Gì?

Editor: Adelia

Beta-er: Min

Tang Diên nhắm mắt lại, lần nữa cởi giày ra. Anh ấy bước nhanh đến bên cạnh Tang Trĩ, lấy điện thoại di động của cô, sắc mặt không chút thay đổi cụp mắt xuống muốn tắt điện thoại.

Mở sáng màn hình, thế nhưng màn hình không phải giao diện cuộc gọi như dự đoán của anh ấy.

Mà là giao diện chính của điện thoại.

Không có lịch sử cuộc gọi nào cả.

Trong nháy mắt anh ấy đã hiểu được, tức giận đến mức dạ dày cũng mơ hồ phát đau, kiên trì ngược lại nở nụ cười: "Tiểu quý, em giỡn mặt với anh?"

Tang Trĩ trừng mắt nhìn anh, vô tội nói: "Em chưa nói là em gọi mà."

Giọng điệu Tang Diên lạnh lẽo: "Vậy em vừa nói chuyện với người nào?"

Tang Trĩ xê dịch sang một ghế sofa khác: "Em tập thử một lần."

"..."

"Anh vừa bảo em chờ chết, em cũng không phải xuyên tạc lời anh. Bây giờ em,..." Tang Trĩ đột nhiên nhớ đến điện thoại bị anh ấy cầm, muốn lấy lại, "Bây giờ em tập xong rồi, nên gọi ngay đây."

Tang Diên nhìn cô chăm chăm nửa ngày, không hề ngăn cản, rất thuận tay mà đưa điện thoại cho cô.

"Được, em gọi đi."

Sự tình phát triển thế này so với trí tưởng tượng của Tang Trĩ có chút khác biệt. Cô nhìn anh ấy một cái, hơi ngờ vực, nhưng lại không muốn thất thế nên chỉ có thể chậm rãi mở danh bạ.

Quan sát cử chỉ của cô, Tang Diên thản nhiên nói: "Gọi xong đến lượt anh đánh."(*)

(*) từ 打 có hai nghĩa, một là đánh trong đánh nhau, hai là đánh trong gọi điện thoại. Ý của Tang Diên là đợi Tang Trĩ đánh một cuộc điện thoại xong anh sẽ đánh Tang Trĩ.

"Em cũng không có làm chuyện xấu gì." Tang Trĩ nhú mày, "Anh muốn nói gì với ba mẹ?"

"Không phải." Tang Diên ngoài cười nhưng trong không cười, "Anh nói là đánh cơ."

"..."

"Không có gì, em cứ đi mà tố cáo." Tang Diên đứng dậy đi đóng cửa sổ lại, thuận tiện kéo màn cửa, "Muốn nói cái gì thì cứ nói, nghĩ cái gì thì nói cái đó, nói xong thì đến lượt anh."

Trong phòng nháy mắt đã tối sầm đi, giống như khúc dạo đầu của cơn mưa.

Tang Trĩ mất đi hơn nửa phần sức lực, bắt đầu bất an: "... Anh đánh em, ba về sẽ đánh chết anh."

"Được." Tang Diên không quan tâm, "Anh chờ ba về đánh chết anh."

"..."

Tang Diên không nhìn cô, nhìn quanh bốn phía phòng khách, sau đó cầm lấy chổi lông gà đặt ở trên TV, im lặng không hé môi khoa tay múa chân hai lần, chậm rãi nói: "Tiểu quý, muốn anh hai tới hay tự mình bước qua đây."

Tang Trĩ nhìn chăm chăm đồ vật trong tay anh ấy, không trả lời.

Tang Diên tựa hồ cũng không cần nghe cô đáp: "Vậy muốn anh qua à?"

Thấy được tình thế hiện tại đã hoàn toàn đảo ngược, Tang Trĩ đột nhiên gọi anh ấy: "Anh hai."

Tang Diên nhàn nhàn đáp lời: "Được, vậy anh sẽ tự mình qua đó."

Nhìn anh ấy một bước hai bước đã qua tới. Tang Trĩ trầm mặc hai giây, nhìn chăm chăm anh ấy, rất biết thức thời nói: "Em sai rồi."

"..."

"Thật sự xin lỗi anh, sau này em sẽ không làm như thế nữa."

"..."

Còn rất biết mượn gió bẻ măng cơ đấy.

"Phải sớm như thế này." Tang Diên từ trước đến nay đều thích ăn mềm, ném chối lông gà ra, "Mỗi ngày nghe lời một chút, đừng đối nghịch với anh, vậy thì ngày nào anh cũng sẽ đối xử tốt với em, có biết không?"

Tang Trĩ không phục lắm nhưng vẫn "dạ" một tiếng.

Tang Diên: "Vậy anh đi ra ngoài nhé?"

Tang Trĩ nghiêng đầu nhìn anh ấy, đột nhiên hỏi: "Anh hai, anh muốn ra ngoài đi chơi với ai?"

Tang Diên lần thứ ba mang giày vào, nói: "Bạn cùng phòng."

Tang Trĩ: "Ồ."

"Không còn chuyện gì khác chứ? Em ở nhà ngoan ngoãn làm bài tập đi." Tang Diên nói, "Không được tự mình vào bếp nấu ăn. Trong nhà có nhiều đồ ăn như vậy, đói bụng thì tự lấy mà ăn, muốn ra ngoài mua đồ ăn cũng được, có việc gì thì gọi cho anh."

"Còn nữa." Tang Diên gãi gãi mặt, bổ sung thêm, "Đừng tùy tiện mở cửa cho người lạ."

Tang Trĩ gật đầu.

Một lát sau, Tang Diên ra khỏi cửa.

Tiếng đóng cửa thanh thúy vang lên, sau đó trở về trạng thái hoàn toàn tĩnh lặng.

Phim hoạt hình trên TV đã kết thúc, phát một bài hát ở cuối phim. Tang Trĩ cảm thấy không còn một chút sức lực nào nữa, đem khoai tây chiên ném trên bàn trà, sau đó tắt TV đến nhà vệ sinh rửa tay.

Nhớ tới chữ "Bạn cùng phòng" của Tang Diên.

Tim Trang Trĩ bỗng chốc như bị ai đó nắm lấy, nhẹ nhàng, mang theo một chút ngửa ngáy. Cảm giác cơ hội lần này gần trong gang tấc, chỉ cần nắm chặt là có thể bắt được, trong nháy mắt xúc động dâng lên, lại phút chốc bị dồn nén ngược xuống.

Cô lấy chai nước đá trong tủ lạnh, uống từng ngụm nhỏ.

Tang Trĩ trở vào phòng.

Ân Chân Như vừa đúng lúc đó gọi điện thoại cho cô: "Tang Trĩ!"

Tang Trĩ: "Có việc gì?"

"Tuần tới là sinh nhật Phó Chính Sơ." Ân Chân Như nói, "Các bạn ấy nói muốn cùng nhau đi hát karaoke, hỏi cậu có muốn đi không?"

"Ngày thứ mấy?"

"Thứ ba."

"Ồ." Tang Trĩ nói, "Để đến lúc đó mình sẽ xem thử."

"Cậu định chuẩn bị quà cho Phó Chính Sơ không?"

"Còn phải có quà sao?" Tang Trĩ nghĩ nghĩ, "Vậy thì mình không rảnh."

"..." Ân Chân Như im lặng nói, "Cũng không nhất định phải có. Nhưng đây chẳng phải là chuyện bình thường sao? Nên chuẩn bị một chút gì đó, nếu đi tay không đến đấy thì xấu hổ lắm."

"Mình cũng thấy vậy." Tang Trĩ chân thành nói, "Nên mình không đi."

"Nhưng cũng không chắc là tất cả đều chuẩn bị mà." Ân Chân Như không muốn đi một mình, vội vàng nói, "Cậu không cần quá để ý đến

chuyện này, cùng lắm thì đến lúc đó mình sẽ nói, hai chúng ta chuẩn bị một phần quà."

Tang Trĩ rút một quyển manga từ trong giá sách: "Đến đó rồi bàn sau, cậu chẳng phải nói muốn đến trường luyện thi à ?"

"A!" Giọng nói của Ân Chân Như lập tức gấp gáp, "Mình quên mất, mình không nói chuyện với cậu nữa, mình phải ra ngoài đây !"

Dứt lời cô nàng lập tức cúp máy.

Tang Trĩ nằm úp trên giường, lại mở danh bạ ra. Nhìn thấy dãy số bị cô ghi chú là "Đoàn XX", do dự ấn đến giao diện gửi tin nhắn. Ngón tay cô giật giật, khựng lại.

Nếu như muốn gửi, thì phải gửi cái gì đây ?

Chúc anh nghỉ lễ vui vẻ?

Nhưng mà gần đây nhất chỉ có lễ Thành lập quân đội vừa qua.

Vậy ---- Chúc lễ muộn, chúc anh lễ Thành lập quân đội vui vẻ.

"..."

Hình như có chút kỳ quái.

Hay giả vờ như gửi nhầm tin nhắn.

Có vẻ như hơi dụng tâm rồi.

Không thì cứ gọi thẳng cho Tang Diên, nói muốn tìm anh ấy? Nói không chừng còn có thể gặp mặt được.

Tang Trĩ bỏ điện thoại sang một bên, vừa xem truyện tranh vừa nghĩ tới nghĩ lui. Một lúc lâu sau, cô ném quyển truyện ra, đem mình giấu vào

trong chăn, bắt đầu cảm thấy buồn ngủ.

Cuối cùng thì vì sao lại muốn gặp mặt.

Mỗi lần gặp anh cũng chẳng có chuyện gì tốt, luôn bị anh đùa giỡn, tuổi tác lại chênh lệch nhiều như vậy, nói chuyện với anh lại còn có khoảng cách thế hệ nữa, hoàn toàn không có tiếng nói chung.

Còn không bằng cảm giác khi được ngủ một giấc ở nhà.

Đúng.

Anh là cái gì chứ.

Giấc ngủ ngay trước mắt --- Ông già! Anh ! Là cái gì!

Tang Trĩ lại đứng lên rót một ly nước, tiện thể dập tắt mọi xúc động nhất thời của cô. Rồi lại thỏa mãn nằm trên giường, mắt nhìn trần nhà, đột nhiên bắt đầu thôi miên bản thân: "Chuyện thế này cũng không tính là gì."

"Chẳng qua cũng chỉ là khuôn mặt đẹp trai mà thôi. Đi trên đường cũng được xem là dễ nhìn một chút, ai cũng muốn nhìn thêm vài lần. Vậy thì cứ xem anh như một chú chó đáng yêu, nhìn là muốn sờ sờ nó một cái đi."

Không khí ngưng đọng một lát.

Tang Trĩ thở hắt ra, lại tiếp tục thôi miên: "Ví dụ có khả năng cô thật sự có cái gì kia với anh, nhưng nếu có một ngày mình thấy một người nào đó đẹp hơn, thì cũng đổi thành cái gì kia với người khác nhỉ."

"Giống như bây giờ, không gặp được, thì mình cũng sẽ không quá muốn gặp." Tang Trĩ gật đầu, tự tẩy não mình, "Điều này chứng minh, loại tình cảm này là vô cùng dối trá."

Nói xong hết, tâm tình cô thoáng buông, một lần nữa nằm sấp xuống, tiếp tục xem manga.

Bất tri bất giác đã vùi trong sách ngủ thiếp đi.

Không biết bao lâu, điện thoại di động đặt trên tủ đầu giường reo lên.

Liên tiếp vang lên mấy chục giây, Tang Trĩ mới bị đánh thức. Cô mở mắt vẫn còn lim dim, mờ mịt nhìn chăm chú mấy giây, rồi sau đó trực tiếp ngắt điện thoại.

Sau đó lại là một loạt cuộc gọi oanh tạc điện thoại cô.

Tang Trĩ ngồi ngây ngốc trên giường một lúc lâu. Tiếng chuông vang đến lần thứ ba, mới chập chập tiếp điện thoại: "Dạ?"

Đầu kia vang lên âm thanh có chút không kiên nhẫn của Tang Diên: "Em làm cái gì đấy? Tắt điện thoại mấy lần."

"Em đi ngủ." Tang Trĩ không vui vẻ, "Em tắt máy một lần thì anh không nên gọi nữa."

Tang Diên xùy một tiếng: "Anh gọi cho em không phải để nghe em tố cáo đâu? Mau chuẩn bị một chút đi, anh ăn cơm tối bên ngoài với bạn, em muốn đến đây ăn cùng, hay anh mua mang về cho em?"

Không đợi Tang Trĩ đáp lời.

Đầu kia đột nhiên vang lên một thanh âm khác: "À, Đoàn Gia Hứa hình như làm gia sư ở gần đó, muốn kêu cậu ấy đi cùng không?"

Tang Diên: "Tùy cậu."

"Vậy mình gọi nhé."

Tang Trĩ mấp máy môi, thu hồi lời định nói ra, thấp giọng nói: "Em đi ăn với anh."

Tang Diên: "Chắc không?"

"Dạ." Tang Trĩ đứng lên, tìm một cái lý do thật hợp lý, "Em đói bụng, đợi anh mang về sẽ rất chậm."

"Được, em thay quần áo đi." Tang Diên nói, "Anh gọi cho em thì em xuống."

Vừa cúp máy, Tang Trĩ đến trước tủ quần áo, nhìn quần áo bên trong, cầm từng cái váy lên thay thử. Tang Trĩ đến buồng vệ sinh rửa mặt, vừa đúng lúc Tang Diên gọi đến, cô nhanh chóng mang giày đi ra cửa.

Tang Trĩ đi vào thang máy.

Không biết có phải do ngủ quá nhiều, sau khi thức dậy cô cảm thấy toàn thân đều có chút khó chịu.

Nhất là phần bụng.

Tang Trĩ cảm thấy có thể là tiêu chảy, có chút hối hận đã không vào nhà vệ sinh nhìn một chút.

Đi ra cổng lớn dưới lầu, liếc mắt thấy xe của Tang Vinh. Tang Diên ngồi ngay ghế lái, ghế phụ là người con trai có thân hình hơi béo.

Tang Trĩ đi tới, lên ghế sau.

Chàng trai ngồi ghế lái phụ quay đầu, chào cô một tiếng: "Em gái nhỏ, còn nhớ anh không?"

Là bạn cùng phòng Tang Diên, Tiền Phi.

Tang Trĩ gật đầu.

Tang Diên quay đầu nhìn Tang Trĩ một chút: "Thắt dây an toàn vào."

Sau khi nhìn thấy Tang Trĩ đeo dây an toàn, Tang Diên mới khởi động xe.

Bởi vì đi ra ngoài cùng Tang Diên, Tang Trĩ không mang theo bất cứ thứ gì, chỉ cầm mỗi điện thoại. Mắt cô nhìn điện thoại, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ, hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta đi đâu ạ?"

Tiền Phi: "Đi đón một anh trai khác."

Tang Trĩ gật đầu, không nói gì.

Tang Diên liếc mắt nhìn Tiền Phi: "Cậu gọi điện thoại hỏi xem cậu ta đến đâu rồi."

"Cậu ta nói ở trạm xe buýt Đông Nghiêm ---" nói đến đây, Tiền Phi chỉ cách đó không xa, "À, có phải cái kia không?"

Nghe vậy, Tang Diên nhìn theo hướng Tiền Phi chỉ, sau đó lái xe qua đó.

Xe dừng lại. Theo cửa sổ, Tang Trĩ nhìn thấy Đoàn Gia Hứa đi về hướng này, sau đó mở cửa sau xe, ngồi xuống bên cạnh cô. Cô vô thức cup mắt, không tùy tiện nhìn ngó lung tung.

Tiền Phi ngồi phía trước thì thầm: "Cậu làm gia sư cho học sinh cấp ba sao?"

Đoàn Gia Hứa miễn cưỡng lên tiếng, sau đó cũng không có thêm động tĩnh gì.

Tang Trĩ lại vụng trộm liếc nhìn anh.

Anh dường như có chút mệt mỏi, lên xe lập tức tựa vào ghế ngồi, khép hờ mắt, tóc anh rải rác trên trán, nhìn qua không khỏi lộ ra chút mệt mỏi. Ánh đèn đường vàng nhạt rơi trên cơ thể anh, ánh sáng xen kẽ với bóng tối, mịt mờ không rõ.

Qua hồi lâu.

Đoàn Gia Hứa chợt nâng mí mắt, nhìn lại.

Tựa như bắt gặp ánh mắt của cô.

Có chút vội vàng, không kịp chuẩn bị.

Tang Trĩ teo bản năng năm lấy vạt áo, sợ dịch chuyển ánh mắt sẽ lộ ra chột dạ, cô không trốn tránh. Cô cùng anh nhìn nhau vài giây, cô mới cúi đầu xuống, ra vẻ trấn định ung dung nhìn vào điện thoại, xem như không có chuyện gì xảy ra.

Thấy thế, Đoàn Gia Hứa hơi nghiến ngấm mà giương mắt lên nhìn. Cũng không biết sao lại chọc đến đứa trẻ này, anh ngồi thẳng lên, đặt khuỷu tay lên cửa sổ, cười khúc khích: "Em nhỏ, sao không chào tôi?"

Tang Trĩ liếc nhìn anh, ngoan ngoãn nói: "Anh."

Tiền Phi lại quay đầu, không cam lòng nói: "A, vậy sao không chào anh?"

Tang Trĩ ngừng một chút, lại gọi một tiếng: "Chào anh."

Giống như không nghe thấy Tiền Phi nói gì, Đoàn Gia Hứa nhìn chăm chăm Tang Trĩ, ánh mắt sáng trong rõ ràng, trời sinh đã mang theo sự câu dẫn trắng trợn, nhưng tựa hồ cũng không có ý tứ đó.

Anh giống như không nghe rõ, đột nhiên hỏi: "Chào tôi cái gì?"

Tang Trĩ không hiểu rõ: "Thì là chào anh..."

Nghe vậy, hơi thở Đoàn Gia Hứa hơi kéo dài, anh cười cười một tiếng. Lần này anh hình như đã nghe rõ, nghiêng đầu một chút, ung dung lặp lại một lần: "Tôi rất đẹp trai hửm?"

"Trách không được ---" Đoàn Gia Hứa đột nhiên nhích lại gần Tang Trĩ, nhú mào cười nói, "Vừa thấy tôi đã đỏ mặt."

Tác giả có lời muốn nói:

Đoàn Gia Hứa anh là lão sắc lang.

THẦM THÍCH ANH KHÔNG GIẤU ĐƯỢC

Trúc Dĩ

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Không Phải Là Tiêu Chảy.

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Trong xe mở nhạc Heavy Metal âm ỉ, chấn động đến nỗi khiến trái tim của Tang Trĩ cũng run lên.

Cũng giảm bớt mấy phần cảm giác không được tự nhiên.

Bởi vì ngồi ở ghế sau nên Đoàn Gia Hứa không buộc dây an toàn. Anh cũng không đến quá gần, chỉ là thân thể hơi nghiêng người về phía trước. khoảng cách giữa hai người vẫn cách một không gian như trước.

Không xa không gần.

Hô hấp của Tang Trĩ dừng lại, có chút không kịp phản ứng, rất muốn thuận theo lời anh nói sờ mặt mình một cái. Nhưng rõ ràng có thể nghe ra trong giọng điệu của anh còn mang theo ý cười đùa, không có một chút dàng hoàng nào cả.

Trong nháy mắt bỗng dưng có cảm giác bị một lão già đùa cợt, vô cùng không thoải mái.

Cô dừng lại động tác, nghiêm mặt nói: "Anh đẹp trai chỗ nào?"

Ánh mắt Tiền Phi còn đang nhìn ở phía sau, nghe cô nói như thế, anh ta vô thức nhìn về phía Tang Trĩ, khuôn mặt bày vẻ không cam lòng: "Đúng vậy đấy. Nhưng mà Đoàn Gia Hứa này, cậu có biết xấu hổ không hả, cô bé nhỏ đỏ mặt khi nào?"

Âm nhạc hơi to nên trước đó Tang Diên không chú ý đến đoạn đối thoại của bọn họ. Thông qua Tiền Phi anh ấy mới đoán được đại khái Đoàn Gia Hứa đã nói cái gì.

Anh ấy điều chỉnh âm lượng xuống mức thấp, nhìn qua gương chiếu hậu.

"Không phải cậu ta luôn như vậy sao?"

"Đúng thế." Tiền Phi quay đầu lại, giọng điệu khinh bỉ như muốn lật tung trời: "Lần trước thi thể dục, mình chạy xong 1000 mét thì thở như chó, cậu ta vừa đến đã hỏi mình, sao vừa nhìn thấy cậu ta lại đỏ mặt rồi."

Tang Trĩ: "..."

Đoàn Gia Hứa dựa vào ghế ngồi, tư thế hơi co quắp như một nắm bùn, giống như là không có xương sống vậy. Nghe Tiền Phi nói, anh cũng chỉ cười nhẹ hai tiếng, không ngăn cản.

Tiền Phi càng nói càng hận: "Vốn dĩ đã không thở được, vừa nghe cậu ta nói xong thiếu chút nữa nghẹt thở mà chết."

"Đừng nói là người," Tang Diên chuyển tay lái, cũng gia nhập đoàn người công kích Đoàn Gia Hứa, giọng nói mang theo trào phúng: "Ngay cả chó cậu ta cũng y vậy đấy."

"Hả?" Tiền Phi sửng sốt mấy giây, đột nhiên cười như điên: "Nói với con chó, hỏi nó sao vừa thấy tôi đã đỏ mặt á?"

"..."

Tang Trĩ tưởng tượng đến hình ảnh kia.

Tiền Phi dựng một ngón cái về phía Đoàn Gia Hứa: "Trâu bò."

Nói xong, anh ta an ủi Tang Trĩ: "Em gái nhỏ, em đừng để ý đến cậu ta. Anh giai này không phải người tốt, em tự chơi điện thoại một lát, sẽ nhanh đến nơi thôi."

Tang Trĩ liếc Đoàn Gia Hứa một cái, mặt không đổi sắc gật đầu.

Đoàn Gia Hứa lúc này mới mở miệng, lười biếng nói: "Tiền Phi, sao cậu lại châm ngòi ly gián thế?"

Tiền Phi 'a' một tiếng, hỏi: "Mình châm ngòi ly gián á?"

Không đợi ai đáp lại, anh ta nhìn về phía Tang Trĩ: "Em gái nhỏ, anh có châm ngòi ly gián sao?"

Tang Trĩ lắc đầu: "Không có."

Tiền Phi vô tội giang hai tay nhún vai.

Tang Trĩ nắm lấy dây an toàn, cố ý nghiêm túc bổ sung một câu: "Người anh trai này đúng là nhìn qua không giống người tốt."

Nghe vậy, mí mắt Đoàn Gia Hứa giật giật nhìn Tang Trĩ. Anh cho rằng mình đã nghe lầm rồi, chậm rãi lặp lại: "Tôi không giống người tốt."

Tang Trĩ không thêm phản ứng với anh.

"Được." Nụ cười nhàn nhạt nơi khóe môi anh xuất hiện, nói một câu ý vị sâu xa: "Tôi không phải là người tốt."

Vờ không nghe thấy, Tang Trĩ ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Qua mấy giây, cô như có như không nghe thấy, phía bên kia nói nhỏ một câu.

"Nhỏ Bạch Nhân Lang."(*)

(*) Bạch nhân lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn. Lang, trời sinh hung ác, là biểu tượng của hung tàn lãnh huyết, cũng chính là không hiểu nhân tính.

.....

Tang Diên lái xe tới một trung tâm thương mại gần đấy.

Trung tâm thương mại này mới được xây dựng gần đây, rất nhiều cửa hàng nằm mặt tiền còn chưa được cho thuê, cho nên vẫn chưa bắt đầu kinh doanh. Nhìn qua chỉ có vụn vụn lẻ tẻ vài nhà hàng, có hơi vắng vẻ.

Sợ khu vực này không thích hợp để đậu xe, Tang Diên để cho ba người bọn họ xuống xe trước, sau đó một mình lái xe tìm bãi đỗ dưới tầng hầm.

Sau khi xuống xe, Tang Trĩ lại cảm thấy bụng mình có chút khó chịu. Mà cái cảm giác này lại không giống như bị bệnh tiêu chảy, cô đột nhiên có một suy đoán không ổn, im lặng không lên tiếng đi thụt lại phía sau.

Ở cái độ tuổi khoảng như cô, trước kia Lê Bình đã từng nói qua với cô về chuyện kinh nguyệt. Bạn học xung quanh cô hầu như ai cũng có kinh hết cả rồi, đôi khi Tang Trĩ còn nghe mấy bạn ấy tán gẫu về vấn đề này.

Thấy các bạn ấy bởi vì chuyện kinh nguyệt mà nghỉ tiết thể dục, bởi vì nó mà phải uống nước nóng, cũng bởi vì nó mà mỗi lần đang giữa giờ học lại phải chạy vào nhà vệ sinh.

Thấy đã nhiều, nghe cũng không ít.

Những vào lúc này lại trì độn, Tang Trĩ vẫn có thể liên tưởng đến chuyện kia.

Ở phương diện này Lê Bình rất cẩn thận. Bà luôn để trong mỗi cái cặp của Tang Trĩ hai miếng băng vệ sinh, để cô có thể đề phòng trong mọi tình huống.

Nhưng lúc đó trong lòng Tang Trĩ chỉ nghĩ đến việc đi ăn cơm tối, căn bản không mang theo túi. Đầu óc cô trống rỗng, đi ngày càng chậm, bây giờ chỉ hy vọng là do cô suy nghĩ nhiều.

Đoàn Gia Hứa và Tiền Phi đi phía trước.

Tiền Phi đang kích động kể cho anh nghe về cuộc chiến trong trò chơi mà anh ta chơi với Tang Diên.

Đoàn Gia Hứa không tập trung nghe. Vì thế rất nhanh đã phát hiện ra Tang Trĩ chậm chạp đi phía sau, anh dừng chân, quay đầu lại hỏi: "Nhóc con, sao em đi chậm vậy?"

Bờ môi Tang Trĩ giật giật, không nói chuyện.

"Đi tới trước nào." Đoàn Gia Hứa vẫy tay với cô: "Đi phía sau mà bị ai đó bắt cóc thì tôi cũng không thể biết được."

Tiền Phi lúng túng vò đầu: "Anh quên em gái Tang Diên cũng ở đây..."

Tang Trĩ lễ mễ đi qua, nhỏ giọng nói: "Anh ơi, em muốn đi vệ sinh."

Nhìn sắc mặt của cô không thoải mái, Đoàn Gia Hứa nói: "Sao mặt trắng bệch như vậy, không thoải mái sao?"

"Không có ạ." Tang Trĩ thấp giọng hơn nữa: "Em muốn đi nhà vệ sinh ngay bây giờ."

Thấy thế, Đoàn Gia Hứa đại khái đoán được đôi chút, thấp giọng theo cô hỏi: "Bụng không thoải mái sao?"

Tang Trĩ ngừng một chút, gật gật đầu.

"Trước tiên đi vào trong trung tâm đã." Sợ cô cảm thấy xấu hổ, Đoàn Gia Hứa không hỏi nhiều, "Tôi sẽ tìm giúp em nhà vệ sinh."

Bọn họ ở trên xe đã bàn bạc xong, dự định sẽ đến một nhà hàng đồ nướng mới mở gần đây để ăn cơm chiều, nằm ở lầu ba. Đoàn người trong nhà hàng nhiều hơn bên ngoài, phía trước cửa hàng cũng không ít người.

Đoàn Gia Hứa để Tiền Phi đi trước giành chỗ.

Sau đó anh lập tức nhìn bốn phía tìm bảng hướng dẫn, nói: "Cô bé, em có mang theo khăn giấy không?"

Tang Trĩ yên lặng mấy giây: "Không có ạ."

"Vậy em đến nhà vệ sinh trước, nhìn xem ở trong có khăn giấy hay không." Đoàn Gia Hứa nghĩ nghĩ, lại nói tiếp: "Nếu như không có, vậy em nhắn tin cho tôi, tôi sẽ đi mua cho em, sau đó nhờ một chị gái đem vào cho em có được không?"

Hai người đi theo bảng hướng dẫn chỉ đường.

Tang Trĩ lắc đầu, có đôi chút mất tự nhiên: "Tự em đi cũng được."

"Tôi để em đi một mình?" Đoàn Gia Hứa ngược mặt lên, hỏi: "Chỗ này lần đầu em đến, nếu em đi lạc, anh hai em tới tìm tôi, tôi đi đâu tìm ra em đây?"

Tang Trĩ ngập ngừng nói: "Không phải còn có điện thoại sao?"

Đoàn Gia Hứa buồn cười: "Em chỉ đi vệ sinh thôi sao lại nhiều lời vậy hử?"

Tang Trĩ lập tức ngậm miệng.

Khoảng cách đi đến nhà vệ sinh là mười mét, Đoàn Gia Hứa mới dừng lại: "Đi vào đi."

Tang Trĩ nhìn anh một cái, trầm mặc đi vào nhà vệ sinh. Cũng may không có nhiều người lắm, không gian trong nhà vệ sinh cũng lớn. Cô tìm một gian trống không người đi vào, nhắc váy lên, cởi quần bó và quần lót xuống.

Quả nhiên, đúng như trong tưởng tượng của cô.

Trên quần lót hiện một mảng lớn màu đỏ tươi, ngay cả quần bó màu đen cũng có cảm giác ẩm ướt. Mặt Tang Trĩ ngưng trọng, kéo đồ lên.

Hôm nay cô mặc một cái váy liền áo màu xanh đậm. Có thể nhìn thấy sau váy có một chỗ màu hơi đậm một chút, nhưng không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra.

Tang Trĩ có chút sục sạo.

Cô muốn đi lên lầu mua băng vệ sinh, nhưng trên người một đồng tiền cũng không có. Mà cô lại không có cách nào nói chuyện này với Đoàn Gia Hứa, xấu hổ sao có thể mở lời được đây.

Dường như là cả thế giới sục sạo, Tang Trĩ đứng ngây ngốc tại chỗ một hồi lâu, mới quyết định, túm lấy một đồng khăn giấy, xếp lại đệm lên trên quần lót.

Sau đó mới ra khỏi nhà vệ sinh.

Đoàn Gia Hứa vẫn đứng tại chỗ nhìn điện thoại.

Khóe mắt liếc nhìn cô đi ra, anh thả di động vào trong túi: "Được rồi?"

"Anh ời." Tang Trĩ do dự một chút, "Anh lên trước đi, em muốn đợi anh em rồi lên."

Đoàn Gia Hứa: "Anh em đã lên rồi."

Tia hy vọng cuối cùng đã tan biến.

Tang Trĩ buông thông người: "...À, vậy đi thôi."

Thấy cô hôm nay rất khác thường, Đoàn Gia Hứa hơi buồn bực: "Cô bé này, hôm nay em xảy ra chuyện gì vậy?"

Đêm nay quyết định ra ngoài, đại khái trong cuộc đời Tang Trĩ chính là việc mà cô hối hận nhất.

Lần đầu tiên kinh nguyệt xui xẻo đến thăm, mà đúng lúc đi chung với với ba tên con trai.

Không một ai hiểu cho cô.

Chỉ cảm thấy cô tùy hứng không bình thường.

Cô im lặng nghe Đoàn Gia Hứa giáo huấn, đi về phía trước yên tĩnh không nói chuyện.

Đoàn Gia Hứa đoán không ra được ở cái tuổi này có suy nghĩ gì. Chỉ xem như tâm tình cô bé không tốt, anh cũng không muốn để trong lòng làm gì. Đang định đuổi theo cô, thì ánh mắt lướt qua.

Trong nháy mắt đó.

Anh mới chú ý tới vết màu đậm bất thường ngay trên váy của cô.

"..."

Lại nhớ đến loạt động tác bất thường của Tang Trĩ, Đoàn Gia Hứa gãi gãi nơi khóe mắt, lập tức tiến lên bắt lấy cánh tay Tang Trĩ, cân nhắc từng chữ hỏi: "Không phải bị tiêu chảy sao?"

Tang Trĩ dừng bước, nhếch môi nhìn anh, hốc mắt cô bé hồng hồng, rất nhanh lại cúi đầu xuống, một chữ cũng không nói.

Đoàn Gia Hứa cũng có chút xấu hổ. Dừng mấy giây anh mới nói: "Em vào nhà vệ sinh trước, tôi mua đũa đến cho em?"

Tang Trĩ không nhúc nhích, cúi thấp đầu không dám để cho anh thấy mặt mình.

"Trước tiên em đến nhà vệ sinh đợi đã nào." Đoàn Gia Hứa trấn an cô, "Không có chuyện gì, chỉ là việc nhỏ tí thôi mà."

Nghe anh nói, cô gái nhỏ vô cùng xấu hổ, nước mắt nhịn rất lâu đột nhiên rớt xuống như mưa. Tang Trĩ đưa tay lau nước mắt, hu hu khóc lên, bả vai co lại, giống như là chịu tải thân nhiều lắm vậy.

Không khí ngột ngạt bởi vì tiếng khóc của cô đánh vỡ.

Đoàn Gia Hứa vốn không biết phải làm sao, nhìn thấy bộ dáng lúc này của cô, không hiểu sao lại buồn cười thành tiếng. Sợ lại trêu chọc cho cô không vui, đành nín cười hỏi: "Sao em lại khóc?"

Tang Trĩ cảm thấy vô cùng xấu hổ, không ngẩng đầu lên, chỉ lồm lũi mà khóc.

"Được rồi, đừng khóc nữa." Đoàn Gia Hứa thấp giọng dỗ dành, "Không phải chuyện gì xấu cả, đến nhà vệ sinh chờ tôi."

Cô cũng không muốn trong tình trạng này đứng ngây ngốc bên ngoài quá lâu, chỉ có thể gật đầu, nghẹn ngào thốt lên một câu "Cảm ơn anh", rồi

nín khóc đi vào trong nhà vệ sinh.

Thấy cô đi vào, Đoàn Gia Hứa thở hắt ra. Đi về phía lầu hai. Sau khi đến thang máy, anh nghĩ nghĩ, vẫn nên gọi điện thoại cho Tang Diên.

Tang Diên nhanh chóng bắt máy: "Sao còn chưa lên thế?"

Đoàn Gia Hứa nhất thời không biết nên mở miệng nói chuyện này như thế nào.

Tang Diên: "A lô? Có nghe không?"

Đoàn Gia Hứa 'ừ' một tiếng.

"Đồ ăn đã mang lên rồi, sao còn chưa thấy bóng dáng hai người vậy."

"..."

Tang Diên: "Nói gì đi người anh em."

Đoàn Gia Hứa: "Người anh em, em gái cậu..."

Tang Diên: "Sao thế."

Đoàn Gia Hứa: "Hắn là đến kỳ kinh nguyệt rồi."

"..."

Đầu dây bên kia trong nháy mắt yên tĩnh, giống như là đã cúp điện thoại.

Đoàn Gia Hứa đi vào trong siêu thị, ho nhẹ một tiếng.

Tang Diên mới mở miệng: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

"..." Giọng nói Đoàn Gia Hứa mang theo chút không thể tưởng tượng nổi, "Cậu hỏi mình á?"

Tang Diên lại trầm mặc mấy giây, sau đó nói: "Lần hai hình như có siêu thị, cậu đi mua một cái đi. Người anh em tốt."

Đoàn Gia Hứa cảm thấy rất hoang đường: "Đó chẳng lẽ là em gái tôi à?"

Tang Diên nghiêm túc: "Cậu là anh em của mình."

Ý chính là, em của mình, cũng chính là em gái của cậu.

Đoàn Gia Hứa cảm thấy đau đầu: "Cậu xuống đây, tự mình đi mua quần áo cho cô bé, mình mua không thích hợp."

Không khí dường như ngưng đọng vài giây.

Tang Diên đột nhiên buông từ thô tục: "Mẹ kiếp."

Đoàn Gia Hứa: "?"

Tang Diên: "Tín hiệu không tốt lắm."

Đoàn Gia Hứa: "..."

Tang Diên: "Cúp đây."

"..."

Tác giả có lời muốn nói:

Đoàn Gia Hứa: "Người anh em, em gái cậu thấy mặt cậu giống chó, hóa ra cũng không phải là không có đạo lý."

Theo thông lệ của nhà Min thì truyện này đến chương 15 cũng sẽ được set pass nhé mọi người. Pass cũng là các chi tiết trong truyện, nằm trong khoảng 5-7 chương trước. Mọi thắc mắc xin ib về page Min's nhé.

THẦM THÍCH ANH KHÔNG GIẤU ĐƯỢC

Trúc Dĩ

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Cho Tôi Một Chén Được Không?

Editor: Adelia

Beta-er: Min

Sau khi hai từ cuối cùng được Tang Diên nói ra vô cùng lưu loát, thế nhưng trong điện thoại lại không có âm thanh cúp máy. Đoàn Gia Hứa cũng không lên tiếng nữa, nhìn quanh các kệ hàng.

Đợi một hồi lâu, Tang Diên đột nhiên nói: "Người anh em."

Đoàn Gia Hứa mặc kệ anh ấy.

Đầu bên kia vang lên âm thanh kéo ghế, sau đó, Tang Diên thở hắt ra cam chịu số phận nói: "Nếu không thì mình và cậu cùng nhau đi mua ?"

"..."

"Được rồi." Giọng nói của Tang Diên có chút âm ức, "Cậu đi cùng với mình, được không ?"

-

Cái khu vực mà trước giờ chưa từng bước đến kia của siêu thị.

Huống hồ chi đây cũng là lần đầu tiên Đoàn Gia Hứa đến siêu thị này, anh tìm một hồi lâu, cuối cùng cũng tìm thấy mục tiêu đặt trên kệ bên cạnh

nước giặt đồ. Đang muốn đi đến thì nhìn thấy quầy hàng đó có vài người phụ nữ đang đứng, còn có một nhân viên bán hàng đang giới thiệu sản phẩm cho họ.

Anh dừng lại một lát.

Nhưng nghĩ đến Tang Trĩ còn đang chờ, mí mắt Đoàn Gia Hứa hơi giật giật, cũng không thể lo lắng thêm gì được nữa, đành kiên trì bước qua. Anh đi đến kệ ngoài cùng bên trái, xoay người nhìn mấy bọc màu hồng trước mắt.

Muốn cầm đại một gói, nhưng làm cách nào cũng không thể xuống tay được.

Không lâu sau Tang Diên cũng tìm thấy được nơi này, đi đến bên cạnh anh.

Đoàn Gia Hứa vừa đúng lúc cầm lấy một túi có đóng gói màu xanh, đưa đến trước mặt anh ấy: "Không thì lấy cái này đi?"

Tang Diên buông bỏ gánh nặng trong lòng, liếc mắt: " Hẳng ngày là ý gì, là dùng vào ban ngày à?"

"..."

"Nhưng bây giờ không phải là buổi tối sao?" Tang Diên sốt ruột vò đầu bứt tóc, chỉ vào một hướng khác: "Nếu không thì chọn cái gói màu đen đi, nó có ghi là dùng ban đêm nè."

Đoàn Gia Hứa nhìn theo, thản nhiên nói: "400mm, là dài 40cm à?"

"..."

"Như vậy có phải là rất lớn không?"

Tang Diên nhìn chăm chăm bốn chữ trên mặt bao bì, cau mày nói: "Mặt lưới khô ráo lại là ý gì?"

Đoàn Gia Hứa: "Không biết."

"Còn có, bề mặt cotton mềm mại..."

Mấy người phụ nữ bên cạnh mua xong thì rời đi. Nhân viên bán hàng thay đổi mục tiêu, đi đến bên cạnh hai người bọn họ, hỏi: "Các bạn mua cho bạn gái sao?"

Tang Diên bị cắt ngang, hai người đồng thời liếc mắt nhìn sang.

Lúc này, người trả lời hẳn phải là Tang Diên. Dù sao trong hai người họ thì Tang Diên mới là người có quan hệ ruột thịt với Tang Trĩ. Đoàn Gia Hứa thu hồi ánh mắt, không có ý định trả lời.

"Không phải." Tang Diên không định nói thật. Ánh mắt anh ấy nhìn một lượt trên người Đoàn Gia Hứa, đột nhiên nói: "Cô đừng thấy cậu ấy như thế này."

Dừng một chút, sắc mặt anh ấy không đổi mà tiếp tục bổ sung: "Thật ra cậu ấy là phụ nữ."

"..."

Động tác của Đoàn Gia Hứa ngừng lại.

Sắc mặt của nhân viên bán hàng rõ ràng trở nên cứng nhắc: "Hả?"

Tang Diên: "Cô đừng như thế. Tuy thân hình người ta có hơi thô kệch đôi chút, nhưng thật sự là phụ nữ."

Qua vài giây, Đoàn Gia Hứa ngẩng đầu. Đôi mắt thu lại vẻ đào hoa, vừa nhìn đã thấy thâm tình mập mờ. Sau đó, anh lộ ra nụ cười nghiền

ngẫm, nói: "Bảo bối?"

Tang Diên trong nháy cả người nổi đầy da gà: "..."

"Giải thích nhiều như vậy làm gì." Đoàn Gia Hứa cười khẽ hai tiếng, nhéo nhéo hai gò má của anh ấy, "Anh không cần nói em cũng biết rõ, trong lòng anh em là xinh đẹp nhất."

"..."

-

Ánh mắt người nhân viên lộ vẻ khác thường, qua loa giới thiệu sản phẩm cho họ, còn Tang Diên thì gắng gượng giữ vẻ điềm tĩnh trên khuôn mặt, dứt khoát chọn hai túi ban đêm và ban ngày.

Sau khi rời đi khỏi khu vực kia, Tang Diên cười lạnh nói: "Cậu cũng đúng là buồn nôn."

Đoàn Gia Hứa: "Phải không?"

Tang Diên: "Mình thiếu chút nữa đã nôn ra rồi đấy."

"Không phải cậu nói mình là phụ nữ sao?" Đoàn Gia Hứa cười ôn nhu, tựa như một nam yêu tinh, chậm rãi nói, "Mình cảm thấy mình mà là phụ nữ, thì hẳn là rất xinh đẹp đúng không?"

"..."

Cả hai lại đi đến quầy bán đồ lót, Tang Diên tùy tiện chọn một hộp, đang muốn đi tính tiền.

Đoàn Gia Hứa nhắc nhở: "Mua thêm một bộ quần áo nữa đi."

Tang Diên kịp thời phản ứng: "Dính vào quần áo rồi à?"

Đoàn Gia Hứa ừ một tiếng.

Tang Diên gật đầu, không hỏi nhiều.

Hai người đi sang khu bán quần áo, Tang Diên tùy ý mà quét mắt một vòng, chọn được một bộ đồ xem như phù hợp với dáng người của Tang Trĩ. Anh ấy còn chưa kịp cầm lên, Đoàn Gia Hứa đột nhiên chỉ vào một chiếc váy nói: "Mua cái này đi."

Tang Diên xem qua.

Kích cỡ vừa vặn hơn nhiều.

Hình dáng so với quần áo của Tang Trĩ mặc hôm nay khá giống nhau, nhìn lướt qua thì không khác lắm.

Tang Diên không hỏi nguyên nhân, cũng không muốn để ý đến tiểu tiết, trực tiếp cầm chiếc váy kia mang xuống.

Ra siêu thị, hai người đi đến trước cửa nhà vệ sinh ở lầu một.

Tang Diên gọi một cô gái đang định đi vào trong lại, lịch sự hỏi: "Xin chào, cô có thể giúp tôi mang đồ này vào bên trong cho một bé gái tên là Tang Trĩ không?"

Cô gái sửng sốt một lúc mới nói: "Được chứ."

Tang Diên: "Cảm ơn."

Lúc cô gái kia định đi vào trong, Đoàn Gia Hứa bên cạnh lên tiếng bổ sung thêm: "Đúng rồi, phiền cô một thêm một chuyện nữa. Cô bé tuổi có hơi nhỏ, nên có thể không hiểu lắm mấy chuyện này."

"Hả?"

Đoàn Gia Hứa sờ sờ gáy, qua vài giây lại nói: "Cô có thể dạy sơ qua cách dùng cho cô bé được không? Cô gái nhỏ da mặt mỏng, có thể sẽ ngượng ngùng không tiện hỏi."

Cô gái, cười cười: "Không thành vấn đề."

-

Tang Trĩ ở trong nhà vệ sinh đợi một lúc lâu.

Trung tâm mua sắm này rất hiểu lòng người, trong nhà vệ sinh còn có chỗ để ngồi chờ người. Nhưng cô không dám ngồi, sợ rằng vệt trên váy sẽ dính lên ghế.

Cô cũng không tiện gọi điện thoại thúc giục Đoàn Gia Hứa, đành đứng đó chờ đợi.

Qua hơn mười phút.

Có một cô gái cao gầy xa lạ đi đến. Cô ấy nhìn một vòng trong nhà vệ sinh, rồi dừng lại trên người Tang Trĩ, đi tới: "Em gái nhỏ, em tên là Tang Trĩ đúng không?"

Tang Trĩ vội vã gật đầu.

"Anh trai em có nhờ chị vào đây đưa đồ này cho em." Cô gái kia đưa cái túi trong tay mình cho cô, suy nghĩ một chút, lại hỏi, "Em có biết dùng thế nào không?"

Tang Trĩ nhận lấy chiếc túi, gật đầu: "Em biết dùng, cảm ơn chị."

Thấy mắt cô phấp phồng, cô gái an ủi vài câu: "Không có việc gì đâu, ai rồi cũng sẽ gặp chuyện này mà. Đừng khóc, nhanh đi thay đi."

Tang Trĩ lại nói một câu cảm ơn, rồi sau đó cầm túi vào một gian phòng, nhìn thấy trong túi có đầy đủ đồ dùng cơ bản mới thở phào nhẹ nhõm.

Nghiêm túc chỉnh sửa bản thân sạch sẽ, Tang Trĩ vụng về thay một miếng băng vệ sinh mới, nhanh chóng đi ra khỏi nhà vệ sinh. Cô không biết lấy về mặt gì để ra ngoài gặp Đoàn Gia Hứa, chập chạp đứng trước bồn rửa tay một hồi lâu.

Cuối cùng, vẫn là vò mề không sợ rơi bước ra ngoài.

Chỉ là không ngờ ra ngoài không nhìn thấy Đoàn Gia Hứa. Thay vào đó là ông anh trai từ lúc xuống xe vẫn chưa thấy mặt. Trong nhất thời, cảm giác xấu hổ và lúng túng của Tang Trĩ đã tan biến đi nhiều.

Nhìn thấy cô, Tang Diên vẫy vẫy tay về hướng cô.

Tang Trĩ trầm mặc đi đến trước mặt anh ấy.

Nhìn chăm chăm đôi mắt đỏ hồng của cô, Tang Diên khom lưng, hỏi: "Tiểu quý, em khóc cái gì ?"

Nghe nói như thế, nước mắt Tang Trĩ bắt đầu dâng trào trở lại, âm thanh nghẹn ngào: "Mất thể diện."

Tang Diên: "Ai bảo em mất thể diện ?"

"Thật sự rất mất mặt." Tang Trĩ lau nước mắt, "Hu hu hu... anh vậy mà lại đưa cho em cái túi trong suốt ..... người ta thấy hết rồi..."

"Đây là nhân viên bán hàng đưa cho anh." Tang Diên cảm thấy buồn cười, "Sao em lại có thể đổ lỗi lên đầu anh? Phải trách nhân viên cửa hàng mới đúng chứ."

"Em mặc kệ ..... hu hu hu ....." Tang Trĩ nước nở, ngang ngược nói, "Anh phải tìm cho em cái túi màu đậm...."

"Anh tìm ở đâu ra chứ ?" Tang Diên cô khóc phát điên, đứng dậy, đứng dậy chìa tay về phía cô, "Được rồi, anh cầm giúp em. Như vậy người mất thể diện sẽ là anh, được không ?"

Nghe vậy, Tang Trĩ nhìn về phía anh ấy. Xem ra là đồng ý với cái cách này, tiếng khóc của cô dần dần dừng lại, vừa suy nghĩ vừa đem chiếc túi giao cho anh ấy.

Tang Diên một tay nhận lấy cái túi, tay kia thì dặt cổ tay cô, còn rãnh rỗi mà chế giễu cô: "Còn nói mình không còn là con nít, có chút chuyện đã khóc không ngừng rồi."

Tang Trĩ không nói tiếng nào mà đem nước mắt lau hết lên áo anh ấy.

Vậy mà hiếm khi Tang Diên lại không tức giận, chỉ nói: "Em không thấy bẩn à ?"

Tang Trĩ hỉ mũi: "VẬY em lau nước mũi lên luôn."

Tang Diên liếc nhìn cô lạnh lùng: "Em dám?"

Vừa nói xong, Tang Trĩ lập tức túm lấy vạt áo của anh, cứ như muốn đối nghịch với anh ấy mới chịu được, lau mạnh nước mũi.

Tang Diên: "..."

Một lớn một nhỏ cùng nhau giằng co một hồi.

Tang Diên bại trận trước, cố khắc chế tức giận, chỉ có thể mang cô đến nhà vệ sinh tầng ba. Cho cô đi rửa mặt, thuận tiện cũng chỉnh đốn lại quần áo đang trong tình trạng bi thương của bản thân.

Đến khi trở lại nhà hàng thịt nướng, đã gần đến bảy giờ tối.

Tang Trĩ theo sau mông Tang Diên bước vào trong. Cô vụng trộm nhìn về phía trước, trông thấy Đoàn Gia Hứa đang ngồi đối diện Tiền Phi ở bàn bốn người.

Đoàn Gia Hứa ngồi ở vị trí bên trong, cơ thể dựa vào ghế tựa, nụ cười hờ hững trên mặt, nghe tiền phi tán dõc, thỉnh thoảng còn đáp lại hai câu.

Tư thế ngồi không chút đoan chính và biếng nhác, giống như một công tử bột ăn chơi lêu lổng.

Nhưng lại mang theo sức hấp dẫn khó hiểu, làm cho người ta không thể dời mắt.

Tang Trĩ không hiểu vì sao người chờ cô lại biến thành Tang Diên. Cô nghĩ cs lẽ là Đoàn Gia Hứa gọi điện cho Tang Diên. Nhưng nghĩ lại nếu người mua mấy thứ kia cho mình không phải là anh, thì cô cũng không phải xấu hổ như thế.

Tang Diên cho Tang Trĩ ngồi vào vị trí phía trong.

Cuối cùng cũng đợi được hai người trở lại, Tiền Phi buồn bực nói: "Các người đi đâu thế ? Tôi ăn no luôn rồi này."

Tang Trĩ há miệng, cũng không biết phải giải thích thế nào.

Tang Diên ném chiếc túi vào chiếc ghế bên cạnh, nhìn Tang Trĩ một cái, nói dối không chớp mắt: "Tiểu quý này chạy đi xem máy gắp búp bê, nửa ngày cũng không chịu quay về."

Tiền Phi cũng không suy nghĩ nhiều. Có thể do hình dáng gần giống nhau, Tiền Phi thậm chí còn không để ý việc Tang Trĩ mới đổi một bộ váy khác, chỉ tò mò hỏi: "Vậy em không lấy được búp bê hả ?"

"Đúng vậy đó." Tang Diên chậm rãi nói, "Đã không lấy được, lại còn khóc nữa."

"Hả?" Tiền Phi nhìn qua Tang Trĩ, an ủi cô bé vài câu: "Em gái nhỏ, không có việc gì đâu. Một lúc nữa ăn cơm tối xong anh gấp cho em một cái."

Tang Trĩ giả vờ không nghe thấy, vừa đúng lúc đụng phải ánh mắt của Đoàn Gia Hứa.

Cô lập tức dời ánh mắt.

Tiền Phi không tiếp tục chuyện này, chỉ chỉ vào thực đơn: "Gọi thêm đồ ăn không?"

"Được." Tang Diên đưa thực đơn đến trước mặt Tang Trĩ, "Muốn ăn cái gì tự gọi."

Tiền Phi cầm xiên thịt gặm, hỏi: "Tang Diên, cậu uống rượu không? Uống một ly thôi, một mình uống thì chán lắm."

Tang Diên dứt khoát nói: "Không uống, một lát mình phải lái xe."

Tiền Phi liếc mắt: "Mình đi làm cái gì không biết, cậu không uống, Đoàn Gia Hứa cũng không uống. Làm gì có ai đến nhà hàng thịt nướng không uống rượu chứ?"

Tang Diên: "Ở đây không phải cậu đã thấy rồi sao?"

Tang Trĩ lại lạng lẽ giương mắt nhìn về phía trước.

Lần này ko còn đối mặt với anh nữa. Đoàn Gia Hứa cụp mắt, dùng nước sôi tráng sơ qua cái ly thủy tinh, sau đó rót hơn nửa ly nước. Lúc anh ngẩng đầu, Tang Trĩ lập tức thu hồi ánh mắt.

Sau đó, khước mắt của cô chú ý tới, ly nước đó được đặt trước mặt cô.

Tang Trĩ ngẩng đầu, ngoan ngoãn nói: "Cảm ơn ạ."

Tang Trĩ gọi thức ăn rất nhanh, đưa thực đơn trả lại cho Tang Diên.

Tang Diên quét mắt, đang muốn gọi nhân viên phục vụ, chú ý tới trong đó có chọn hai phần thịt bò, nghiêng đầu hỏi: "Em muốn ăn?"

Tang Trĩ: "Đúng ạ."

"Bản thân tự giác một chút." Tang Diên trực tiếp cầm bút gạch ngang, "Đừng để anh phải nhắc em."

Tang Trĩ không vui, nhưng cũng không tiện đối nghịch với anh ấy ngay trước mặt người khác, chỉ có thể nhỏ giọng nói thầm: "Ăn một chút sẽ không sao, em chỉ đặt một phần."

Tang Diên không kiên nhẫn nói: "Một chút cũng đừng nghĩ đến, anh không có thời gian rảnh mỗi ngày để trông nom một đứa con nít đâu."

Tiền Phi ở đối diện trách móc: "Tang Diên, em gái cậu muốn ăn một chút mà cậu cũng không cho à? Không sao, em gái nhỏ, cứ chọn đi anh mời em ăn."

"Câm miệng đi." Tang Diên nói: "Em tôi dị ứng với thịt bò."

"Ồ." Tiền Phi ngay lập tức sửa miệng: "Vậy em gái nhỏ, em chịu khó chọn món khác. Bị bệnh cũng không tốt."

Vốn dĩ cũng chỉ là dị ứng nhỏ thôi, ăn một ít sẽ không có việc gì.

Nhưng Tang Trĩ không có quyền quyết định mà chỉ có thể khuất phục. Cô bưng ly nước trước mặt lên, uống từng ngụm nhỏ, nghe ba người con trai nói mấy cái chủ đề mà cô chẳng chút hứng thú.

Đợi một hồi lâu.

Tang Trĩ nhìn không được, chột chột tay Tang Diên: "Anh hai."

Tang Diên nghiêng đầu: "Có chuyện gì."

"Em đói bụng quá."

Tốc độ mang thức ăn lên của nhà hàng thịt nướng này thực sự quá chậm.

Tang Diên nhìn trên mặt bàn một vòng, đem một đĩa phở xào bò đặt trước mặt cô: "Ăn cái này trước đi, lót dạ một chút."

Tang Trĩ dạ một tiếng, cầm lấy đĩa.

Cô gấp đại một miếng nhỏ bỏ vào trong chén của mình, đột nhiên chú ý đến đĩa phở xào này vẫn còn rất nhiều thịt bò. Tựa như phát hiện ra kho báu, phản ứng đầu tiên của Tang Trĩ là nhìn về phía Tang Diên, rồi sau đó hướng mắt về phía Đoàn Gia Hứa và Tiền Phi.

Ba người họ không có nhìn về hướng của cô.

Giống như một kẻ trộm, Tang Trĩ bỏ một miếng thịt bò giấu trong phở.

Muốn gấp lên cùng một lúc.

Vậy thì sẽ không có ai phát hiện trong chén của cô có thêm miếng thịt bò, cũng chẳng ai biết đêm nay cô đi trộm thịt bò.

----- Hành động vô cùng liên mạch.

Cô vừa gấp phần phở kia lên.

Đúng lúc này, Đoàn Gia Hứa đột nhiên gọi cô.

"Cô bé."

Tang Trĩ buông lỏng đĩa, ngẩng đầu: "Dạ?"

Đoàn Gia Hứa một tay nâng má phải, lông mày hơi nhếch lên, cong môi kéo dài âm cuối: "Để cho tôi một chén trước được không?"

Động tác của cô dừng lại, lặng lẽ thu hồi chiếc đĩa: "Vâng."

Sau đó đem đĩa đẩy đến trước mặt anh.

Hai người kia đang trò chuyện, không hề chú ý đến động tĩnh của hai người họ.

Đoàn Gia Hứa lấy đôi đũa mới, thông thả ung dung lật qua đĩa phở xào bò. Trong khoảng thời gian kế tiếp, Tang Trĩ nhìn chăm chăm vào hành động của anh.

Sau đó, thấy anh không gấp một sợi phở nào, mà chỉ gấp từng miếng từng miếng thịt bò lên cho vào trong chén của mình, ngay cả một miếng thịt bò cũng không bỏ sót.

Mãi đến lúc chọn không còn một miếng nào, mới đẩy đĩa phở đến trước mặt cô: "Được rồi."

"..."

"Ăn đi."

"..."

Tác giả có lời muốn nói:

Tôi đột nhiên cảm giác Tang Diên cũng có nửa điểm dùng được.

THẦM THÍCH ANH KHÔNG GIẤU ĐƯỢC

Trúc Dĩ

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Bạn Học Nhỏ Khó Hiểu

Editor + Beta-er: Min

Tang Trĩ nhìn chăm chăm đĩa phở trụi lủi trước mặt, cũng chỉ còn lẫn vào miếng cà rốt và ít rau xanh, nhìn đáng thương vô cùng. Ánh mắt cô lại xoay chuyển, yên lặng nhìn cái chén đầy thịt bò của Đoàn Gia Hứa.

Một tia ghen uất ngấn ở lồng ngực không thể trút ra được.

"..."

Cô thật sự muốn nói.

Anh! Thật! Sự! Thích! Ăn! Thịt! Bò! Vậy! Sao!!!

Tang Trĩ mấp máy môi, vô cùng bức mình cầm đũa lên.

Cũng biết ở đây sẽ không có ai giúp mình, cô chẳng còn muốn lãng phí sức lực để ôm oán hận làm cái gì, căn môi chịu nhục mà gắp vào chén vài miếng phở đã được anh lựa ba chọn bốn kia.

Trong bàn ăn, Tiền Phi là người nói nhiều nhất, càng lúc càng uống nhiều rượu. cả một buổi tối hầu như chỉ một mình anh ta nói chuyện, đồ ăn trên bàn cũng là do anh ta giải quyết gần hết.

Tang Trĩ buồn bức ngán ngẫm ngồi nghe bọn họ nói chuyện phiếm.

Chủ đề cũng chỉ xoay quanh trò chơi và trò chơi, không hề đề cập tới con gái, ngay cả học tập cũng chẳng thấy nói qua.

Tang Trĩ ngồi ăn phở, quai hàm chuyển động liên tục.

Một hồi lâu sau, Tiền Phi tửu lượng kém nên say khướt. Lần này rốt cuộc lại nhắc tới chuyện tình cảm của mình, anh chàng gào thét trong nỗi tuyệt vọng: "Con mẹ nó chứ tại sao đến năm ba đại học rồi mà còn không có bạn gái, mình đã là sinh viên năm ba rồi-----"

Tang Trĩ vốn muốn đưa tay cầm một cái cánh gà, bị một tiếng rống làm cho giật nảy mình, lập tức rút tay về.

Cô lặng lẽ nâng mắt nhìn.

Tang Diên giật giật khoe miệng: "Đừng có hét, đợi đến tốt nghiệp rồi hét cũng chưa muộn."

"Mình không đấy! Mình chịu đủ rồi! Tiền Phi dùng ngón tay chỉ vào Tang Diên: "Con gái tới tìm mình, nếu không phải muốn tìm số điện thoại của cậu..." lại chỉ tay về phía Đoàn Gia Hứa: "Thì chính là muốn của cậu."

"..."

Tiền Phi lại thút thít khóc: "Chưa bao giờ có người muốn hỏi số của mình."

Nhìn một người con trai to lớn khóc như thế, lương tâm Tang Diên trỗi dậy, đề nghị: "Nếu không thì vậy đi, lần sau cậu cứ nói cậu là Tang Diên. Như vậy thì xem như người ta muốn xin số của cậu rồi đấy thôi."

Mí mắt Đoàn Gia Hứa còn không thèm nâng lên, lấy một tờ khăn giấy cầm miếng cánh gà đưa đến chén của Tang Trĩ, thuận miệng phụ họa: "Cậu nói cậu là Đoàn Gia Hứa cũng được."

"..."

Thế này còn không phải là họa vô đơn chí hay sao?

Nghe nói như thế, Tiền Phi lập tức ngừng khóc, nhìn chăm chăm hai người bọn họ.

Cục diện bỗng nhiên ngưng bật một hồi lâu.

Tang Trĩ không dám nhìn cái trò đùa cột này, cứ cảm thấy một lát sau bầu không khí sẽ bộc phát.

Qua thật lâu, Tiền Phi lại đột nhiên khóc tiếp, giống như nhận được ân sủng của Hoàng đế, hai mắt đầm lệ, mông lung và cảm động nói: "Anh em tốt!! Huhuhu, người anh em tốt!!!"

Tang Trĩ: "..."

.....

Sau khi ăn xong, Tang Diên đi trước tính tiền, thuận tiện đi lấy xe.

Đoàn Gia Hứa đỡ Tiền Phi đứng dậy, cúi đầu nhìn Tang Trĩ: "Cô nhóc, đi trước tôi nào."

Tang Trĩ 'vâng' một tiếng.

Nghe thấy giọng của Tang Trĩ, Tiền Phi mở mắt nhìn về phía cô, đột nhiên nhớ tới một chuyện: "À, em gái nhỏ, anh trai muốn đi gấp thú bông cho em. Chờ đấy, em muốn cái nào? Anh rất thuần thực việc gấp thú."

Nhìn bộ dạng đi đường còn không thẳng của anh ta, Tang Trĩ do dự nói: "Không cần..."

"Không được! Anh mà đã nói thì nhất định sẽ làm được, chưa bao giờ gạt người!" Tiền Phi sờ soạng trong túi lấy ra 20 đồng, "Đi, đi gấp thú bông."

Ra khỏi cửa hàng đồ nướng, sát vách có một chỗ trống khá rộng, đặt tới sáu cái máy gấp thú.

Tiền Phi đổi toàn bộ tiền thành đồng xu, lấy mười cái cho Tang Trĩ, nhìn vào rất khí phách: "Em muốn cái nào thì nói với anh, anh gấp cho em."

Tang Trĩ tùy tiện chỉ vào một cái.

Tiền Phi xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới.

Tang Trĩ nhìn một vòng, thấy một cái máy gấp toàn búp bê Doraemon nên đi đến, bỏ ba đồng xu vào. Cô không biết chơi. Động tác chậm rãi, không thể nhắm chuẩn được, cứ như vậy rơi xuống.

Một lát sau, Đoàn Gia Hứa cũng đi đến đứng cạnh cô.

Tang Trĩ ngẩng đầu nhìn anh.

Vừa thấy anh thì lại nhớ ngay đến chuyện vừa rồi, cảm thấy mất mặt vô cùng. Còn thêm cả chuyện thịt bò, có đôi chút không vui.

Cô không lên tiếng, lại bỏ một đồng xu vào.

Lần này vẫn như trước không gấp được.

Tang Trĩ nhìn đầu bên kia, phát hiện Tiền Phi cũng không gấp được, tâm lý mới thấy cân bằng đôi chút. Cô rầu rĩ muốn chơi tiếp, nhưng nghĩ lại vẫn là không nên lãng phí số tiền này.

Giây sau đó, Đoàn Gia Hứa miễn cưỡng nói: "Cô nhóc, cho tôi một đồng được chứ?"

"..." Tang Trĩ quay đầu, không tình nguyện mà nói: "Sao anh lại muốn của em."

Đoàn Gia Hứa cười: "Tôi không có tiền mà."

Giằng co qua lại, cuối cùng Tang Trĩ vẫn đưa cho anh một đồng xu.

Đoàn Gia Hứa đứng trước máy gấp, hỏi cô: "Muốn cái nào?"

Tang Trĩ chỉ vào một con mang mũ đỏ, nhin không được nói: "Em gấp những sáu lần mà vẫn không được."

Đoàn Gia Hứa: "Ừm, tôi gấp cho em."

Tang Trĩ đứng một bên nhìn anh. Thấy anh nhắm được vào con búp bê kia, nhẹ nhẹ vỗ lên tay cầm, móc câu hạ xuống, chụp được con búp bê nâng lên mấy centimet, lại rớt xuống.

"..."

Mắt Tang Trĩ lập tức nhìn vào mặt Đoàn Gia Hứa.

Anh còn không có chút xấu hổ nào, xoay đầu nhìn cô: "Cho tôi một đồng nữa nhé?"

"..."

Thời gian sau đó, Tang Trĩ rất yên lặng đứng bên cạnh, nhẩn nhẩn nhìn Đoàn Gia Hứa không ngừng mặt dày vô sỉ muốn lấy tiền của cô. Cho đến cái xu cuối cùng, anh mới thành công gấp được con búp bê kia ra.

Đoàn Gia Hứa ngồi xuống lấy con búp bê ra: "Thì ra gặp thú không hề dễ dàng như tôi nghĩ."

Tang Trĩ: "Còn không bằng ra ngoài mua một con."

"Không phải vì tôi chưa chơi qua sao." Đoàn Gia Hứa ngẩng đầu, đưa búp bê cho cô: "Ghét bỏ tôi thế à?"

Đầu ngón tay Tang Trĩ giật giật, không cầm lấy.

Đoàn Gia Hứa vẫn còn đang duy trì động tác như thế không nhúc nhích.

Qua vài giây, Tang Trĩ cup mắt xuống nhận lấy: Cảm ơn anh."

Đoàn Gia Hứa khẽ cười: "Bạn học nhỏ khó hiểu."

"..."

"Gặp búp bê cho em." Đoàn Gia Hứa đứng dậy, vuốt vuốt đỉnh đầu của cô: "Đừng có khóc nhè nữa."

Lời này là đáp lại câu nói vừa nãy Tang Diên nói với Tiền Phi.

Anh biết rõ ràng không phải vì cái nguyên nhân Tang Diên nói. Nhưng anh lựa chọn quên chuyện đó đi, xem như mình chưa từng biết chuyện gì, vì muốn quan tâm đến cảm giác của cô.

Khí nóng từ cổ họng đi lên, lan đến bên tai nóng bừng. Lực ôm búp bê của Tang Trĩ chặt dần, khóe môi cong lên, yên lặng gật đầu.

....

Vì Tiền Phi quá say, Tang Diên về nhà anh ta trước, cùng với Đoàn Gia Hứa đỡ anh ta đi vào. Sau đó mới lái xe đến cổng đại học Nam Vu.

Đoàn Gia Hứa xuống xe, khoát khoát tay với hai người rồi bước vào trong trường học.

Bóng đêm dần nồng đậm, cửa chính đại học Nam Vụ rộng rãi sáng trưng, nhưng đèn đường bên trong lại mờ hơn mấy phần. Bóng lưng gầy gò cao lớn của người con trai dần dần chìm vào trong bóng tối rồi hòa thành một thể, mãi cho đến khi không còn thấy gì nữa.

Xe nổ máy.

Tang Trĩ thu hồi tầm mắt, hỏi: "Anh hai, anh Gia Hứa ở lại trường ạ?"

"Ừm."

"Anh ấy sao lại không trở về nhà?"

"Nhà cậu ấy không ở đây."

"Bây giờ không phải trong kỳ nghỉ sao?"

"Không biết." Rõ ràng là Tang Diên không muốn trả lời cô, "Em lấy đâu ra nhiều câu hỏi quá vậy?"

Tang Trĩ trầm mặc một hồi, vẫn buồn bực nâng đầu về trước, hỏi: "Vừa nãy anh Tiền Phi nói có người tìm anh ấy để xin số điện thoại của anh, là thật sao?"

Tang Diên: "Nói nhảm."

Tang Trĩ: "Vậy anh có cho không?"

Tang Diên: "Nếu cho thì làm gì có chuyện hỏi tiếp."

"À." Tang Trĩ nghĩ nghĩ, "may mà anh không cho."

Tang Diên đánh tay lái, không lên tiếng.

Một giây sau, Tang Trĩ lại nói tiếp: "Em thấy mấy chị ấy đến tìm anh Tiền Phi muốn xin phương thức liên lạc của anh, có phải là để hỏi anh số điện thoại của anh Gia Hứa không?"

"..."

"Anh hai, anh chú ý một chút."

"Ngậm miệng."

"Đừng để mấy chị lấy làm anh nhục."

"..."

"Mặc dù trong nhà chúng ta anh là người xấu nhất, nhưng mà..." Tang Trĩ dừng lại một chút, hình như đang cân nhắc sử dụng từ nào mới ổn, sau đó thành thật nói: "Nhưng mà, ở bên ngoài, anh cũng vẫn rất xấu."

"..."

Chương 15 sẽ được đặt pass.

Gợi ý pass chương sau:

Tên nhân vật bạn nam thích thăm Tang Trĩ.

Pass là một dãy chữ gồm 10 chữ, viết hoa các ký tự đầu dòng, không dấu cách.

THẦM THÍCH ANH KHÔNG GIẤU ĐƯỢC

Trúc Dĩ

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Chịu Nhiều Thiệt Thòi

TRUYỆN ĐƯỢC ĐĂNG DUY NHẤT Ở WORDPRESS:
[HTTP://MINCHUBS.WORDPRESS.COM](http://minchubs.wordpress.com) VÀ WATTPAD Minchubs13

NHỮNG TRANG WEB KHÁC NGOẠI TRỪ WORDPRESS VÀ WATTPAD ĐỀU LÀ ẮN CẤP.

CHÚC MỌI NGƯỜI ĐỌC TRUYỆN VUI VẺ.

Lấy pass của chương này nằm ở dưới cùng của chương 14, hy vọng bạn đọc kỹ gợi ý trước khi ib hỏi Min.

Nếu không vào được wordpress, các bạn hãy thử khắc phục bằng những phương án dưới đây:

Tình hình là có vài bạn không đọc được mấy chương có set pass hay không vào được wordpress. Theo mình tìm hiểu thì nguyên nhân phổ biến có thể là:

1. Mạng nhà bạn chặn Wordpress, bạn có thể tải Hola, VPN master,...hoặc thay đổi DNS.

2. Bạn nào đọc trên app Wordpress: App wp không hỗ trợ cho các bạn đọc những chương có set pass nên bạn sẽ không tìm ra chương có pass trên app được nhé. Thay vì đó bạn hãy đọc trên web, có một số máy sẽ auto

chuyển từ web sang app, bạn chỉ có thể đọc sang web khác(ví dụ như thử trên gg chorme, Internet hoặc tải Coccoc, Browser về.)

THẦM THÍCH ANH KHÔNG GIẤU ĐƯỢC

Trúc Dĩ

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Giữ Lại Mua Kẹo Đường Ăn

Edit+ Beta: Min

"..."

Tang Trĩ không nói một lời nhìn chăm chăm anh một hồi lâu, dường như cảm thấy rất uất ức, nhịn nửa ngày mới thốt ra được một câu: "Chẳng trách cái tiệm này của anh không có người đến."

Đoàn Gia Hứa: "Hừm?"

Tang Trĩ đẩy tiền đến trước mặt anh, rất rõ ràng ngay cả một đồng cũng không muốn đưa thêm, khuôn mặt nhỏ nhắn rất nghiêm túc, giọng nói rõ ràng chậm chậm thốt lên: "Quán ăn giết người cướp của."

Đoàn Gia Hứa cảm thấy buồn cười: "Chỉ thu thêm của em một đồng thì trở thành quán cướp của rồi sao?"

Tang Trĩ xụ mặt: "Em cũng không có nhìn lén anh mà."

"Được rồi." Đoàn Gia Hứa cầm tiền trên bàn lên: "Là tôi nói hươu nói vượn."

Tang Trĩ nhìn anh, không nói gì thêm nữa muốn quay lại chỗ ngồi.

Đi còn chưa đến hai bước, Đoàn Gia Hứa ở sau lưng gọi cô lại: "Chờ một lát."

Tang Trĩ dừng chân quay đầu hỏi: "Làm gì?"

Đoàn Gia Hứa: "Đến đây."

Tang Trĩ một mặt mơ hồ, không muốn đi qua. Nhưng anh an tĩnh đứng đó nhìn cô, dường như chỉ cần cô không đi qua, thì anh vẫn sẽ đứng yên ở đấy không rời một bước.

Yên lặng thật lâu, Tang Trĩ bất đắc dĩ đi qua hỏi thêm một lần nữa: "Sao thế ạ?"

"Tôi còn có thể lấy tiền của em thật sao?" Cái bàn cao khoảng một mét, Đoàn Gia Hứa cúi người, cách một cái bàn lớn bắt lấy cổ tay của cô, nhét lại tiền vào trong tay cô: "Giữ lại tự mua kẹo ngọt ăn đi."

Tang Trĩ sửng sốt chưa kịp phản ứng, anh đã thu tay về.

Sau quầy thu ngân chính là một cái bồn rửa lớn, phía trên đặt khá nhiều nguyên vật liệu. Nói vừa dứt lời, Đoàn Gia Hứa quay người đi, lấy ra hai cái chén sạch bắt đầu làm bánh ngọt.

Tang Trĩ yên lặng cất tiền vào trong túi.

Sao cuối cùng lại thành thế này.

Một tay đánh mặt, một tay khác lại cho cô kẹo ngọt.

Để rồi sau đó, cô không còn cách nào cự tuyệt.

Ban đầu quật cường bởi vì 'cái đánh' của anh mà tranh chấp, rồi lại vô cùng mất mặt bởi vì 'kẹo ngọt' mà thu lại tất cả tính khí.

Trở lại chỗ ngồi, Ân Chân Như sát lại gần, nhỏ giọng xì xào tò mò: "Tang Trĩ, bạn của anh hai cậu muốn mời bọn mình sao?"

Tang Trĩ gật đầu: "Đúng vậy."

"Ha ha, tốt thật." Ân Chân Như vui vẻ: "Mua quà xong mình cũng chẳng còn lại bao nhiêu tiền thừa cả, mà mình còn đang muốn mua đồ tham gia đảo mạo hiểm hiện đang giảm giá nữa, gần đây có ra cái mũ rất đẹp luôn."

"Mấy cái đó thì có đáng đâu hả."

"Đẹp mà."

Biết Tang Trĩ không có hứng thú với mấy cái này, Ân Chân Như đành chuyển chủ đề: "Đúng rồi, vừa nãy Phó Chính Sơ có lên QQ tìm mình, hỏi bọn mình đang ở đâu, mình cũng nói địa chỉ cho họ rồi."

"Ừ."

"Cậu ấy chắc cũng sẽ đến đó, nói đến tìm chúng ta trước. Còn có Lưu Vĩ Kỳ cũng đến nữa."

Tang Trĩ: "Sao bọn họ không đến phòng tiệc trước đi."

Ân Chân Như: "Bây giờ cũng mới mười hai giờ, mà KTV kia cũng một giờ chiều mới mở cửa. Bọn họ nói là đã điện thoại đặt hẹn trước, sẽ đến chỗ chúng ta rồi cùng nhau ăn cơm luôn."

"Còn ai đến nữa không?"

"Hình như có thêm mấy người ở lớp bọn họ nữa đó." Ân Chân Như nói, "Có điều những người kia sẽ đi tới KTV tìm bọn họ luôn."

Đúng lúc này,, Đoàn Gia Hứa đem hai chén bánh ngọt lên. Nghe Ân Chân Như nói, lông mày anh hơi nâng lên, đôi mắt đào hoa liếc qua, thuận miệng hỏi: "Muốn đi hát karaoke sao?"

Ân Chân Như lập tức im lặng.

Tang Trĩ gật đầu.

Đoàn Gia Hứa cũng không làm khó làm dễ gì, chỉ dặn dò cô: "Chỉ được đi chỗ nào nghiêm túc, nhớ phải về nhà trước khi trời tối, đừng ở ngoài quá muộn."

Giọng điệu này giống hệt như lúc Tang Diên đang dạy dỗ cô, chỉ có điều là Tang Diên không quan tâm cô kỹ như vậy.

Tang Trĩ ồ lên một tiếng.

Chờ sau khi anh đi, Ân Chân Như lại gần nói: "Bạn học của anh hai cậu sao giống hệt ba mình thế, trước khi mình đi cũng nói y đúc như vậy với mình."

Tang Trĩ rất đồng tình với cô ấy: "Ba mình cũng nói vậy luôn."

"..."

Ân chưa được một nửa, Phó Chính Sơ và Lưu Vĩ Kỳ đã đến.

Tang Trĩ hiếm khi gặp được hai người này. Lúc này nhìn lại mới thấy bọn họ hình như cao hơn trước rồi. Mặc thường phục vào, giống hệt mấy cậu bé vậy.

Ân Chân Như buông thìa xuống, cười hì hì nói: "Thọ tình tới rồi."

Phó Chính Sơ sờ sờ mũi.

Lưu Vĩ Kỳ cả người đều là mồ hôi, đi đến đứng sát vách gần Ân Chân Như: "Các cậu mau nhanh đi, mình đói muốn chết rồi đây. Nếu không thì cứ đến KFC sát vách đây là được rồi."

Ân Chân Như: "Mình không có tiền ăn KFC."

Trong cái quán chật hẹp có thêm hai người, lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Ân Chân Như ăn với tốc độ rất nhanh, sớm đã ăn hết. Ba người ngồi đợi Tang Trĩ. Cô ngồi nghe Ân Chân Như và Lưu Vĩ Kỳ đấu võ mồm, đành cố gắng ăn thật nhanh.

Thấy Tang Trĩ ăn xong, Ân Chân Như đưa tờ khăn giấy cho cô: "Đi thôi."

Tang Trĩ gật đầu.

Hai nam sinh một bên đứng lên đi ra ngoài. Ân Chân Như kéo tay Tang Trĩ, muốn lôi cô đi thật nhanh.

Lúc đi ngang qua quầy thu ngân, Tang Trĩ nghĩ tới cái gì đó, dừng chân lại, rút tay mình ra khỏi khuỷu tay của Ân Chân Như: "Cậu ra ngoài trước chờ mình."

Nghe vậy, Ân Chân Như nhìn Đoàn Gia Hứa một cái, tỏ vẻ mình bạch: "Được, vậy cậu nhanh lên nha."

Sau đó liền đi ra ngoài.

Đoàn Gia Hứa ngồi trên ghế chơi điện thoại, một chân khoác lên cái ghế dựa bên cạnh, tư thế ngồi vô cùng tùy ý. Thấy cô, anh thả chân xuống, vui vẻ hỏi cô: "Cô bé, muốn nói gì với tôi?"

Tang Trĩ chần chờ mấy giây, cuối cùng vẫn hỏi thẳng: "Anh ơi, anh thiếu tiền ạ?"

Không nghĩ cô sẽ hỏi đến chuyện này, Đoàn Gia Hứa cười thấp giọng: "Hả? Sao thế?"

"Lần trước đi ăn đồ nướng, anh Tiền Phi cũng nói anh làm gia sư gần đó." Tang Trĩ nhỏ giọng nói, "hôm nay lại nhìn thấy anh làm thêm ở đây."

Đoàn Gia Hứa nhìn cô chăm chăm, không nói gì mà chỉ yên lặng đứng đấy.

Ánh mắt anh có chút mơ hồ nhìn không thấu được cảm xúc như thế nào.

Tang Trĩ bắt đầu khăn trường, nuốt một ngụm nước bọt: "Anh không về nhà ạ?"

"Ừ, có một chút."

Câu này hình như là đang trả lời lại cái vấn đề trước của cô.

Nhưng Tang Trĩ vẫn chưa phản ứng kịp, chậm lệt "A" một tiếng.

"Đi chơi đi." Đoàn Gia Hứa không tập trung, giống như cũng không để chuyện này trong lòng, "Bạn học của em vẫn đang chờ em đấy."

Nói xong anh quay người, mở vòi nước ra bắt đầu rửa đồ.

Qua một hồi, đang lúc cho rằng Tang Trĩ đã đi, sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng giòn tan, "Anh ơi, gặp lại anh sau.", cuối cùng nghe được tiếng bước chân cô gái nhỏ hối hả chạy đi.

Đoàn Gia Hứa cầm cái khăn sạch lau bàn, quay đầu lại thoáng nhìn qua.

Ánh mắt cứng lại nhìn lên bàn.

Trên bàn có chồng một đồng tiền, trừ khoảng tiền anh vừa trả lại cho cô ra, thì hình như còn nhiều hơn không ít. Phía dưới là mấy tờ tiền màu đỏ một trăm tệ, phía trên là mấy tờ tiền lẻ năm tệ mười tệ.

Trên cùng là vài đồng tiền xu đè lại, còn có hai đồng năm xu.

Nhìn rất chín chu.

Giống như đang lấy hết tài sản của mình đặt vào đây vậy.

Đoàn Gia Hứa sững sốt thật lâu, mới chần chừ đưa tay chọc vào chồng tiền xu kia. Thập đồng xu sụp xuống, trượt trên mặt bàn.

Đuôi lông mày của anh giương lên, cười thành tiếng.

Chuyện gì thế này?

Lần này thì đúng là có cảm giác như đang lừa gạt cô bé nhỏ...cảm giác tội ác sao?

Tang Trĩ không để lại một xu nào cho mình, cơm trưa cũng phải mượn tiền của Ân Chân Như mua. Lúc không có tiền đi chơi với một đám bạn học, cô luôn cảm thấy không có chút sức mạnh nào.

Năm giờ chiều, một đám người vào trong KTV ca hát đến vui vẻ. Tang Trĩ bưng ly trà đào uống, lỡ tai bị âm nhạc chấn động phát đau, xoắn xuýt nửa ngày vẫn phải nói với Ân Chân Như: "Ân Chân Như, mình định về nhà."

Ân Chân Như nghe không rõ, ngẩng đầu: "Cậu nói gì cơ?"

Tang Trĩ đành phải nâng cao giọng: "Mình nói mình muốn về nhà."

Đúng lúc này, khúc ca trào của bài hát vừa qua, đến một đoạn nhạc dạo. Vì thế giọng nói của cô trở nên to đến lạ thường.

Cả đám người đều nhìn về phía cô.

Nhưng âm nhạc cũng nhanh chóng vang lên, đánh vỡ bầu không khí xấu hổ này.

Những người khác cũng không để chuyện này ở trong lòng nữa. Chỉ có mỗi Phó Chính Sơ đi đến, ngồi vào gần chỗ cô: "Tang Trĩ, cậu phải đi về rồi sao?"

"Ừm." Tang Trĩ nói, "Mình đã nói với ba mình sẽ về trước khi trời tối."

Nghĩ nghĩ, cô lại bổ sung thêm một câu: "Sinh nhật vui vẻ."

Phó Chính Sơ trầm mặc mấy giây, sau đó nói: "Mình đưa cậu đến trạm xe nhé?"

"Sao lại phải đưa? Xuống lầu là đến trạm xe rồi mà." Tang Trĩ cảm thấy cổ quái, đứng dậy, "Cậu ở lại đây đi, mình tự đi là được rồi."

Cô quay đầu lại nói tạm biệt với mấy người gần đó, ra khỏi KTV.

Tang Trĩ lấy thẻ học sinh ra khỏi cặp.

KTV này nằm ở lầu năm, tiệm đồ ngọt của Đoàn Gia Hứa là ở lầu bốn. Lúc thang cuốn đến lầu bốn, cô bỗng dừng lại một chút.

Sau lưng bỗng vang lên giọng nói của Phó Chính Sơ: "Sao cậu không đi nữa?"

"..."

Tang Trĩ bị giật mình, lập tức quay đầu lại, có cảm giác bị người khác bắt gặp mình làm chuyện trái lương tâm, thành ra thẹn quá hóa giận: "Cậu đi theo mình làm cái gì."

"Mình không có đi theo cậu." Phó Chính Sơ hơi bối rối, "mình ra ngoài hít thở không khí."

"À." Tang Trĩ đi xuống dưới, "Vậy cậu đi đi, gặp lại sau."

Phó Chính Sơ vẫn theo cô: "Thuận đường đưa cậu đi luôn."

Tang Trĩ mặc kệ cậu.

"Đúng rồi." Phó Chính Sơ gãi đầu một cái, cố tìm chủ đề để nói chuyện, "Bắt đầu học kỳ sau sẽ có bài kiểm tra chia lớp, cậu biết không?"

Tang Trĩ gật đầu: "Mình nghe nói thi cuối kỳ cậu có tiến bộ rồi nhỉ."

"..."

"Thi tháng xếp hạng thứ năm đếm ngược?"

Phó Chính Sơ cảm thấy rất xấu hổ, miễn cưỡng nói: "Mình ngủ gật ấy mà."

Nhìn bộ dạng này của cậu, Tang Trĩ lại có điều suy nghĩ. Lại nhớ tới lần cậu có nói với cô trên xe buýt "Lần sau thi lấy hạng nhất chơi.", cùng với cái lần nói cho cô là lên lớp không nghe giảng mới bị gọi phụ huynh, nhưng trên thực tế là cậu tự động muốn để thầy giáo gọi phụ huynh lên.

Cô đột nhiên hỏi: "Có phải là cậu thấy tự ti hay không?"

Phó Chính Sơ: "?"

"Việc này cũng không có gì lớn lao lắm đâu, chẳng qua mình chưa nhìn thấy cậu học. Cậu cố học cho thật giỏi, thành tích nhất định sẽ tiến bộ." Tang Trĩ nói, "Cậu đừng lười như vậy nữa, hãy đặt ý nghĩ học tập lên hàng đầu là được. Đừng tự ti."

"Tang Trĩ." Bị cô đổ xuống một tràng, Phó Chính Sơ nhìn không được, rốt cuộc vẫn nói ra, "Mình không tin cậu không nhìn ra được."

Tang Trĩ ngừng lại một chút: "Chuyện gì?"

Phó Chính Sơ không nói.

"Nhìn không ra cái gì cơ." Nghĩ tới Ân Chân Như, Tang Trĩ do dự hỏi: "Chuyện cậu thầm mến Ân Chân Như sau?"

"..."

Lần đầu tiên Phó Chính Sơ tức giận tới mức sắp không kìm nén được.

Cậu bình phục hô hấp, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Ai nói cho cậu vậy?"

Tang Trĩ vô tội: "Mình đoán."

Phó Chính Sơ: "Cậu đừng ở đó mà đoán mò."

Tang Trĩ không hiểu nổi: "Vậy cũng không thể nào là chuyện cậu thầm mến mình được?"

Mặt Phó Chính Sơ không đổi nhìn cô chăm chăm, vò mé không sợ rơi nói thẳng: "Sao lại không thể."

"..."

Vẻ mặt Tang Trĩ rốt cuộc cũng lộ ra một chút biến hóa: "Hả?"

Thiếu niên tuổi còn nhỏ nhưng ngông cuồng, dùng giọng nói tùy ý nhất thẳng thừng: "Nếu....mình nói nếu! Nếu mình thầm mến cậu, cậu sẽ làm gì!"

"..."

THẦM THÍCH ANH KHÔNG GIẤU ĐƯỢC

Trúc Dĩ

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Mị Lực Vẫn Còn Nhiều

Editor: Adelia

Beta: Min

Không biết là do giọng nói của cậu quá lớn, hay bởi vì lời nói ra khiến người khác khó để tiếp nhận, Tang Trĩ rõ ràng bị chấn động, sững sờ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Bước chân của cả hai đều dừng lại.

Trầm mặc khiến bầu không khí trở nên xấu hổ.

Phó Chính Sơ nhìn chăm chăm vào đôi mắt đang dần trốn tránh của cô, hai bên tai cũng ửng đỏ. Cậu ta sờ sờ đầu, cố gắng giả vờ bình tĩnh, hỏi: "Sao cậu không nói gì thế?"

Tang Trĩ hả một tiếng, có chút lúng túng không biết nên làm như thế nào.

Không phải là cô chưa từng được tỏ tình, nhưng bình thường hoặc là đặt thư tình trong ngăn bàn của cô, hoặc là gửi tin nhắn. Mặt đối mặt tỏ tình như thế này là lần đầu tiên, huống chi còn lớn giọng như vậy.

"Ôi chao." Tang Trĩ trực tiếp đem chuyện này ra làm một cái giả thuyết, bỗng nhiên có chút tò mò, "Cậu còn nhớ chuyện cậu đánh mình rụng mất một cái răng không?"

"..." Phó Chính Sơ vô cùng ân hận về chuyện này, nhưng đúng là cậu đã làm, giờ phút này cũng chỉ có thể gượng ép mà giải thích cho bản thân mình, "Chuyện này cũng đã qua nhiều năm lắm rồi, không phải lúc đó ngón tay mình cũng gãy rồi sao?"

Tang Trĩ cũng không có ý định thù dai: "Đúng vậy."

Phó Chính Sơ thở phào nhẹ nhõm, vênh tai chờ mong câu nói kế tiếp của cô.

Tang Trĩ hoàn toàn không biết hai chữ 'uyển chuyển' viết như thế nào, thẳng thừng nói ra: "Vậy thì cậu đừng thích mình nữa, mình không thích người nhỏ tuổi hơn mình."

Phó Chính Sơ yên lặng trong chốc lát lại nổi giận: "Cậu như thế này là kỳ thị tuổi tác!"

"..."

"Dù sao cậu cũng phải nói ra điểm nào để mình có thể thay đổi được chứ?"

Tang Trĩ suy nghĩ một chút rồi nói: "Mình thích người có bộ dạng đẹp trai."

"..." Phó Chính Sơ hít một hơi thật sâu, ngón tay chỉ vào cô, "Ngoại trừ cậu thì chưa từng có ai chê mình xấu cả. Có phải cậu đang cố tình nhắm vào mình không? Có phải cậu photoshop cho mình xấu hơn không?"

"Cái này ----" Tang Trĩ không nóng không lạnh nói, "Gu thẩm mỹ của mỗi người mỗi khác."

Phó Chính Sơ vô cùng tủi thân, "Không lẽ mình phải đi phẫu thuật thẩm mỹ sao?!"

"Mình không hề có ý này." Tang Trĩ bị cậu hét lên cũng có chút ầm ức, lúng ta lúng túng nói: "Vậy nên mình chẳng phải bảo cậu đừng thích mình nữa rồi mà?"

"Bỏ đi." Phó Chính Sơ buông bỏ không nói chuyện với cô nữa, "Coi như mình chưa nói gì."

Thấy cảm xúc của cậu không được tốt, Tang Trĩ bắt đầu hối hận không biết có phải do lời nói của bản thân hơi quá đáng không, kiên trì nói: "Cậu thích cái gì ở mình?"

Phó Chính Sơ liếc mắt nhìn cô, nói một cái lý do vô cùng nông cạn: "Vì cậu xinh đẹp."

Tang Trĩ: "À."

Phó Chính Sơ: "Phản ứng của cậu là sao?"

Tang Trĩ: "Chuyện này thì mình không thể phản bác lại được."

"..."

Cả hai còn đứng ở lan can lầu ba trước thang máy.

Phó Chính Sơ đột nhiên cảm thấy tâm tình nặng trĩu, nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, lại hỏi: "Có phải cậu không muốn yêu sớm không?"

Tang Trĩ gật đầu: "Một phần cũng là nguyên nhân này."

"Còn một phần là chê mình nhỏ tuổi, chê mình xấu xí." Càng nói càng cảm thấy không cam lòng, Phó Chính Sơ dùng sức mím môi, viền mắt bắt đầu đỏ lên: "Tang Trĩ, hôm nay là sinh nhật của mình. Cậu không thể để hôm khác hẵng từ chối mình được sao?"

"..." Tang Trĩ mơ hồ, "Cậu khóc sao?"

"Mình khóc cái rắm !" Phó Chính Sơ cảm thấy rất mất mặt, quay đầu sang chỗ khác dụi mắt, còn định nói cái gì đó, đột nhiên chú ý tới phía sau lưng có người.

Phó Chính Sơ đụng phải tầm mắt của anh.

Đối mặt vài giây.

Nước mắt của Phó Chính Sơ dần dần tan đi, không hiểu sao lại cảm thấy người trước mặt có chút quen mắt.

Nhưng trong nhất thời lại không thể nhớ ra đã gặp ở đâu.

Phát hiện Phó Chính rất lâu không lên tiếng, Tang Trĩ ngờ vực nhìn qua, thuận theo tầm mắt của cậu nhìn về phía sau, bất thành linh thấy bóng dáng của Đoàn Gia Hứa.

Không biết anh đã đứng phía sau bọn họ bao lâu.

Thấy cả hai đều quay lại, Đoàn Gia Hứa cân nhắc một hồi rồi nâng mi: "Quấy rầy đến hai đứa à?"

"..."

Phó Chính Sơ lập tức nhớ ra người này là ai.

Anh trai của Tang Trĩ.

Lần trước lúc Tang Trĩ bị mời phụ huynh đến trường, cậu ở văn phòng từng gặp anh.

Nghĩ đến mấy câu nói ban nãy của mình, Phó Chính Sơ ưỡn lưng một cái, bỗng dừng khom người cúi chào, bộ dáng như bị ai đó bắt gặp làm chuyện xấu, chột dạ chào: "Chào anh trai của Tang Trĩ ạ."

Đoàn Gia Hứa ừ một tiếng.

Phó Chính Sơ chạy về phía bên kia: "Tạm biệt anh, lần sau gặp lại."

"..."

Thật kỳ quái, rõ ràng không làm sai điều gì, nhưng Tang Trĩ lại có cảm giác làm việc trái với lương tâm. Sau vài giây ngẩn ngui tự hỏi, cô quyết định ra đòn phủ đầu: "Anh, anh đang nghe trộm à?"

Đoàn Gia Hứa cup mắt nhìn cô: "Đúng vậy."

"..."

Anh cứ như vậy mà thừa nhận, trong nháy mắt khiến Tang Trĩ đem lời nói tiếp theo nuốt vào trong. Cô có chút trở tay không kịp, lại không biết nên nói gì, dứt khoát im lặng tiếp tục đi xuống dưới.

Đoàn Gia Hứa chậm rãi theo sát phía sau cô: "Bé Tiểu Tang của chúng ta mị lực rất lớn nhỉ?"

"..."

Dường như anh cảm thấy đùa rất vui, cười thành tiếng mang theo hơi thở nhàn nhạt: "Trêu cậu nhóc kia khóc nhè rồi à?."

Tang Trĩ không biết nên trả lời thế nào, nghẹn đỏ mặt nói: "Anh hỏi làm gì?"

Đoàn Gia Hứa: "Tôi quan tâm đến em thôi mà."

Tang Trĩ vô cùng khó chịu: "Anh đừng nhắc đến chuyện này nữa."

"Được." Đoàn Gia Hứa dừng lại chủ đề này, cũng thu lại nụ cười trên mặt, "Lần trước sau khi giúp em gặp giáo viên xong đã nói gì với em, nhắc

lại cho tôi nghe xem nào."

Trong nháy mắt cô đã hiểu rõ bên ẩn ý trong lời nói của anh.

"Em không nhớ anh đã nói gì, nhưng em không yêu sớm." Dừng một chút Tang Trĩ lại nhấn mạnh thêm một lần nữa, "Tuyệt đối không có."

Đoàn Gia Hứa: "Cũng nghe lời đấy."

Tang Trĩ không vui hừ một tiếng.

Đoàn Gia Hứa hơi có chút suy tư, lúc sau hạ thấp giọng đề nghị: "Tuổi mới lớn có suy nghĩ thế này cũng là rất bình thường. Nhưng em cũng không nên tổn thương người khác, đầu tiên phải cảm ơn người ta đã thích mình, rồi hẵng từ chối họ."

Tang Trĩ: "Em đâu làm tổn thương cậu ấy."

Đoàn Gia Hứa: "Không phải em làm cho cậu nhóc ban nãy khóc rồi sao?"

"Em khiến cậu ấy khóc rất nhiều lần mà." Tang Trĩ cây ngay không sợ chết đứng hùng hồn nói: "Trước kia em đánh nhau với cậu ấy, dù thắng hay thua thì cậu ấy vẫn là người khóc đấy thôi."

"Em còn đánh nhau?"

Hai người cùng đi ra cửa chính của trung tâm thương mại, đến trạm xe gần đó chờ xe.

Tang Trĩ thành thật nói: "Khi còn bé có đánh."

Anh miễn cưỡng nói: "Bây giờ em cũng vẫn còn bé."

Trầm mặc vài giây, Tang Trĩ không nhịn được nói: "Bây giờ không còn nhỏ nữa."

"À?" Đoàn Gia Hứa nhếch môi cười, giơng tay ra so chiều cao của cô: "Đúng nhỉ, hình như cao hơn một chút. Còn biết đối xử tốt với tôi nữa."

Tang Trĩ im lặng nhìn anh.

Đoàn Gia Hứa: "Đưa tay ra."

Tang Trĩ chần chờ chốc lát vẫn đưa tay.

Một giây sau, Đoàn Gia Hứa đem 'toàn bộ gia sản' mà ban nãy Tang Trĩ đưa cho anh, cong môi nói: "Cảm ơn bé Tiểu Tang."

Tang Trĩ lúng túng ngẩng đầu.

"Em có biết việc này mà truyền ra ngoài người khác sẽ nói tôi thế nào không?" Đoàn Gia Hứa kéo dài giọng điệu: "Sẽ nói tôi đi vợ vét tài sản của học sinh cấp hai, sẽ bắt tôi nhốt lại nữa đấy."

Tang Trĩ nghiêm túc hăn hoi nói: "Không phải vợ vét, đây là tiền em mua bánh ngọt mà."

Đoàn Gia Hứa: "Em mua hết hai trăm à? Vậy người ta sẽ nói tôi bán giá trên trời."

Tang Trĩ nói không lại, mang tiền đặt vào trong tay anh: "Dù sao cũng là em cho anh rồi."

"Cho tôi tiền làm gì?" Đoàn Gia Hứa cười, "Em thấy tôi rất thảm sao?"

"Không phải ạ." Anh vừa nhắc đến chuyện này, Tang Trĩ lại nghĩ chuyện mình làm sẽ khiến cho anh không vui. Cô do dự một chút, vẫn

muốn nói một câu xin lỗi với anh, "Em xin lỗi."

"Hả?"

Tang Trĩ khó khăn nói ra hết những câu đã được chuẩn bị cả buổi trưa: "Ban nãy em không nên hỏi. Chỉ là em nhìn thấy anh dường như bận rất nhiều việc, mà trước đó em lại còn làm phiền anh, vì vậy em rất xấu hổ. Còn nữa, đây là tiền anh vất vả kiếm được, em không thể ăn không như thế được. Lại còn mang bạn bè đến nữa."

"..."

Khuôn mặt Đoàn Gia Hứa thoáng thả lỏng, khóe môi cong lên cười cười: "Sao đột nhiên em lại nói chuyện nghiêm túc vậy?"

Tang Trĩ thành thật nói: "Ba em nói làm sai thì phải biết nhận lỗi."

"Ai nói em làm sai?"

"Em thấy chuyện em hỏi khiến anh không vui." Tang Trĩ nói, "Chuyện này em đã sai rồi."

"Không sao cả, tôi đâu có buồn bực." Đoàn Gia Hứa xoa đầu cô, "Cất tiền lại mua kẹo đường ăn đi."

Tang Trĩ chấp tay sau lưng: "Em không thích ăn kẹo."

"Vậy thì mua đồ ăn mà em thích." Đoàn Gia Hứa cụp mi mắt, nhìn chằm chằm vào ánh mắt sáng ngời của cô, "Chờ đến sau này tôi thật sự nghèo đói, sẽ đến vay tiền của em, có được không?"

-

Lên xe, Tang Trĩ chọn một chỗ bên cạnh cửa sổ ngồi xuống. Nhìn Đoàn Gia Hứa đứng bên ngoài trong chốc lát liền thu hồi tầm mắt, nhìn về

số tiền được anh nhét vào ví tiền.

Tang Trĩ rầu rĩ kéo khóa lại.

Màn đêm còn chưa buông xuống, phía chân trời được nhuộm một màu đỏ sậm, tô điểm thêm cho màu sắc trong xe.

Tang Trĩ vươn ngón tay, viết một chữ "Đoạn" trên cửa sổ nhưng ngay lập tức xóa đi.

Tâm tình của cô đột nhiên phiền muộn không thôi.

Lại cảm thấy thế này rất khó hiểu.

Là bởi vì càng lớn lên, thì phiền não cũng sẽ ngày một nhiều sao?

Nhưng cô thấy tuổi của cô vẫn không lớn như vậy mà!

Đoàn Gia Hứa hình như cũng không lớn.

-

Lần vô tình gặp được anh này, cũng là lần cuối cùng cô nhìn thấy Đoàn Gia Hứa trong suốt cả một kỳ hè. Một tháng sau đó, Tang Trĩ vừa tham gia lớp hội họa, vừa bắt đầu làm bài tập hè.

Ở cái tuổi này của cô thì việc bận rộn hơn cũng là bình thường.

Tang Trĩ không hỏi Tang Diên về Đoàn Gia Hứa, cũng không chủ động liên lạc với anh. Cô không biết cuối cùng là anh có về nhà hay không, càng không biết anh có đang vất vả bận rộn đi làm thêm nữa không.

Nhưng cô lặng lẽ mua một cái ống heo.

Lặng lẽ, cất tất cả số tiền tiêu vặt không dùng đến vào trong đấy.

Có lẽ sau này sẽ không dùng đến.

Nhưng có đôi khi cô lại cảm thấy, sau này hẳn là sẽ dùng đến.

Học kì hai chính thức bắt đầu.

Bài kiểm tra chia lớp, Tang Trĩ phát huy như thường vào được lớp chọn. Hơn phân nửa bạn học trong lớp đều xa lạ, ngay cả người bạn thân nhất của cô là Ân Chân Như cũng bị chuyển sang lớp khác.

Học cùng lớp với Phó Chính Sơ.

Sau khi đổi lớp, Ân Chân Như cũng không đến tìm Tang Trĩ chơi nữa.

Mà Tang Trĩ cũng không phải người có tính chủ động, cả hai càng lúc càng ít liên lạc với nhau. Bản thân cô thường hay lẻ loi một mình, nên cũng không để việc này để trong lòng.

Trong nháy mắt, cuối tháng 10 thoáng cái đã trôi qua.

Trường Trung học Húc Nhật bắt đầu chuẩn bị cho kỳ đại hội thể thao, lại đến Đại học Nam Vu ở sát vách mượn sân. Tang Trĩ không có hứng thú với mấy chuyện vận động, nhưng nữ sinh trong lớp không nhiều, cô bị giáo viên cứng rắn yêu cầu cô phải đăng ký một mục.

Tang Trĩ chỉ có thể không cam lòng mà đăng ký tham gia nhảy xa.

Trong lớp còn hùn tiền lại may áo lớp. Áo lớp này là do Trần Minh Húc thiết kế dựa theo sở thích của ông ấy, không cho bất kỳ phản bác nào. Ở giữa là hình một bông hoa hướng dương rất lớn, trông thật lòe loẹt.

Đây là cái áo lớp quê mùa nhất Tang Trĩ từng thấy.

Ngày tổ chức thể vận hội.

Tang Trĩ cảm thấy rất mất mặt, đợi đến trường mới thay áo lớp vào, sau đó theo một đội lớn di chuyển đến gần sân Đại học Nam Vu.

Ngoài trừ cái lần giúp Tang Diên chuyển ký túc xá, đây là lần thứ hai Tang Trĩ đến đây, cũng không thấy mới lạ gì.

Xung quanh không có nam sinh nào thi đấu, mọi người đều đang vây quanh khán đài bắt đầu chơi Tam quốc. Tang Trĩ ở bên cạnh nhìn một hồi, nghe trên đài gọi tên các bạn nữ đến chỗ nhảy xa điểm danh mới đi theo một bạn khác đến chỗ điểm danh.

Ngoài việc cho thuê sân tập, bên trường đại học còn sắp xếp cho nhà trường mấy anh chị làm tình nguyện.

Ví dụ như lúc này.

Tang Trĩ đến chỗ điểm danh thì gặp được anh trai ruột của mình.

Tang Diên ngồi phía dưới lều vải điểm danh. Nhìn thấy cô, khóe môi của anh ấy hơi cong lên, ngòi bút trong tay gõ nhẹ lên bàn, ánh mắt nhìn cô có chút xấu xa: "Bạn học này, em không phù hợp tiêu chuẩn tham gia, đi về đi."

Tang Trĩ nén giận nói: "Không hợp chỗ nào."

"Chiều cao không đủ."

"Em không nghe nói nhảy xa có yêu cầu về chiều cao."

Tang Diên thoáng nhìn, cơ thể dựa ra phía sau: "Nhưng cũng không thể nào chưa tới mét hai được." Nói xong, anh ấy nhìn về phía người đang nằm sấp ngủ bên cạnh, cười nói: "Cậu nói đúng không? Người anh em."

Tác giả có lời muốn nói:

Tang Trĩ: Tang Diên anh là đồ chó con, vừa đen vừa xấu.

Lúc đầu định viết dài một chút, nhưng tốc độ tay thật sự quá chậm.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Văn Án](#)

[Chương 1: Anh Chỉnh Hình Rồi?](#)

[Chương 2: Trúng Chiêu](#)

[Chương 3: Không Thể Lừa Gạt Cô Bé.](#)

[Chương 4: Tôi Thật Ra Muốn..](#)

[Chương 5: Sẽ Dạy Dễ Em Ấy Thật Tốt](#)

[Chương 6: Thiếu Một Cô Bạn Gái](#)

[Chương 7: Không Có Đối Tượng](#)

[Chương 8: Nghĩ Cũng Hay Thật!](#)

[Chương 9: Rất Hấp Dẫn](#)

[Chương 10: Giống Như Hoa](#)

[Chương 11: Anh Thì Tính Là Cái Gì?](#)

[Chương 12: Không Phải Là Tiêu Cháy.](#)

[Chương 13: Cho Tôi Một Chén Được Không?](#)

[Chương 14: Bạn Học Nhỏ Khó Hiểu](#)

[Chương 15: Chịu Nhiều Thiệt Thòi](#)

[Chương 16: Giữ Lại Mua Kẹo Đường Ăn](#)

[Chương 17: Mị Lực Vẫn Còn Nhiều](#)